

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nina Sadowski
JUST FALL

Copyright © 2016 by Nina Sadowsky

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01804-2



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NINA SADOVSKI

DO KRAJNJIH
GRANICA

Prevela Aida Bajazet



Beograd, 2016.

Posvećeno G. H.

*Moja draga Eli,
Mnogo, mnogo mi je žao zbog svega.
Molim te da tačno slediš uputstva s drugog papira. Budeš li
tako postupila, iskreno se nadam da će sve biti u redu.
Ti si moja jedina ljubav. Uvek ću te voleti. Molim te da mi veruješ.
Ti si mi sve.
Rob*

Sada

Oštar miris soli i slaba, neprijatno slatkasta aroma alkohola i šećera od voća koje je predugo stajalo na suncu. Narandžasto sunce s blistavim rubom, kristalnoplavo nebo, najfiniji pesak i azurni talasi koji lenjo zapljuskuju obalu.

Soba o kojoj govorimo nalazi se na trećem, posljednjem, spratu hotela, čija se elegantna vitka zgrada pruža duž obale poput polegnute kičme. Svi prozori okrenuti su prema moru radi lepšeg pogleda.

Sobe su prostrane i udobne, i svaka ima sopstveni izlaz na veliku terasu ili otvoreno, popločano dvorište. Do njih se stiže kroz velika staklena klizeća vrata zaštićena drvenim žaluzinama, čija je osnovna svrha da gostima obezbede tamu usred dana u slučaju da požele da odremaju ili možda da vode ljubav.

Naspram čarobne, nedvosmislene lepote ovog prizora stoji niz najrazličitijih ljudi na plaži. Ima ih svakojakih: bledunjavih, preplanulih, sprženih, prepečenih, žilavih, mršavih, vitkih, gojaznih, punačkih, zaobljenih, robusnih, krakatih. Neki od njih čitaju, drugi spavaju, treći balave i zveraju po plaži, neki plivaju, plutaju ili jedre na dasci. Ima i onih koji se ljube, hrču, piju ili flertuju.

Oko njih neprestano kruže konobari i ostalo hotelsko osoblje, nudeći im jelovnike, donoseći koktele, peškire i pomade za sunčanje, šireći i sklapajući slamne suncobrane i donoseći im dodatne ležaljke.

Tačno ispod pomenute sobe, grupa preplanulih mišićavih mladića igra nožni tenis na pesku. Dovikuju se, smeju i međusobno zadirkuju. Nošeni vazдушnom strujom, njihovi razdragani glasovi dopiru čak i do poslednjeg sprata hotela.

Pored balkonskih vrata one sobe s trećeg sprata stoji mlada žena i posmatra razigrane mladiće.

Ona je graciozna, vitka plavuša. Stoji na samom izlazu na balkon, telom napola unutra, napola napolju, tako da su joj oči i polovina prelepeg lica skriveni senkom.

Ta žena zatim se naginje napred da bi bolje videla one mladiće i njihovu igru. Lice joj je bledo, s jedva vidljivim rumenilom na jagodicama. Videvši kako se jedan od mladića baca u vazduh, izvija mišićavo telo da bi šutnuo loptu i potom pada svom silinom na pesak, s njenih punih, sočnih usana otima se uzdah iznenađenja. U trenutku udara, onaj mladić ispušta bolan krik, ali odmah zatim teatralno skače na noge i počinje glasno da se smeje.

Naša plavuša povlači se s prozora i ulazi u sobu.

Iza njenih leđa, na mekom belom krevetu, leži opružen muškarac. Ruka mu je savijena u laktu i ležerno prebačena preko čela, a nago telo dopola je prekriveno izgužvanim i izuvijanim belim čaršavom. Ne pomera se. Izgleda zdravo i jedro. To bi rekao svako ko bi samo preleteo pogledom preko njega. Noge su mu mišićave i preplanule, s tim što mu je boja kože mnogo svetlija na butinama, što ukazuje na osobu koja mnogo boravi napolju, nosi šorts i bavi se fizičkim radom. Plećat je, širokih ramena i snažnih ruku. Šake mu leže dlanom okrenute gore, otvorene i opuštenih prstiju.

Ko su njih dvoje? Šta znače jedno drugom? Hajde da pokušamo da pogodimo.

Možda su dvoje stranaca koji su se slučajno upoznali i smuvali za vikend tek da bi osetili malo uzbuđenja i uživali u čarima potpune anonimnosti? To je veoma moguće. Njih dvoje nekako i ne pristaju jedno drugom.

A možda su novopečeni mladenci željni da se odvoje od sveta posle raskošnog i bučnog svadbenog veselja? Ili će pre biti da su posle

prve žučne svađe koja je usledila posle prvobitnog bračnog oduševljenja oboje zažalili zbog izgovorenih oštrih reči, pa su odlučili da se povuku u osamu i pomire pre nego što im brak zapadne u krizu? Možda ovo zvuči previše cinično, ali znajte da i otvorena pragmatičnost ponekad ume da bude romantična.

A možda su dugogodišnji prijatelji koji su popili neki mohito više, opustili se i prepustili strastima, pa sad oboje treba da se suoče s mučnim osećanjem kajanja? Ili su možda preljubnici koji su osećanje krivice utopili u koktelima i potom se prepustili sladostrašću? Dakle, imamo li ovde Džona i prostitutku, mladence na medenom mesecu, par koji je pomirio seks ili dvoje što su rešili da isključe mozak i malo se opuste?

Hajde da ih pogledamo izbliza.

Plavuša nam na prvi pogled ne pruža mnogo podataka. Njeno lepo lice sasvim je smireno, a vitko, izvajano telo deluje opušteno. Na jagodicama joj se vidi blago rumenilo. Uхватило ju je sunce? Ili možda ima temperaturu? Ipak, obratite pažnju na ovo: njen pogled luta svuda po sobi, samo ne prema muškarcu na krevetu.

Na drvenoj komodi stoje dve vinske čaše. Jedna je prazna, a druga puna. Na tepihu leži poluprazna flaša vina. Na noćnom stočiću, odmah pored pločice gde piše *Zabranjeno pušenje*, dogoreva džoint, ostavljajući garavi trag na sjajnom drvetu. Ovde se očigledno odigrala burna žurka. A možda još traje.

Plavuša prelazi preko sobe, prilazi tinjajućem džointu i posmatra ga. Zatim ga podiže, odnosi u kupatilo, baca u ve-ce šolju i povlači vodu. Onda se vraća do noćnog stočića i palcem briše garavi trag s njene površine.

Saginje se, podiže flašu s poda, prosipa njen preostali sadržaj u umivaonik i ispira bocu, iznutra i spolja. Zatim detaljno pere i obe čaše.

Potom dolazi do kreveta i prilazi onom muškarcu. Vreme je da ga konačno pogleda. Ne može više to da odlaže. Gleda ga u lice. Pramen kose izbledele od sunca pada mu preko čela. Deluje spokojno. Plavuša skreće pogled i usmerava ga prema muškarčevom stomaku.

Da li je to što vidi krv? Jeste. Nema drugih znakova nasilja. Tu je samo ta lepljiva krvava mrlja u obliku cveta karanfila koja izbija kroz čaršav i polako se širi ukrug. A tu je i nož koji ju je prouzrokovao.

Ovo već prilično menja sve.

Nesrećan slučaj? Nezgoda? Napad ili odbrana? Šta se ovde, zapravo, dogodilo? Još imamo mnogo više pitanja nego odgovora.

Da li je to ona učinila?

Ona jeste nežna i mlada, ali deluje samouvereno. Atletske je građe i puna samopouzdanja. Ipak, dvostruko je sitnija od muškarca opruženog na krevetu.

Na njenom svetlozelenom bikiniju nema tragova krvi, baš kao ni na tankom belom pareu od gaze koji joj nežno obavija telo. Ova činjenica ide joj u prilog i oslobađa je krivice.

Ali šta onda ona traži ovde? Šta li oseća prema tom mrtvom muškarcu?

Plavuša uzima kraj svog belog parea, obmotava njime šaku i počinje da briše celu sobu. Kreće od telefonske slušalice, a zatim briše i sto, umivaonik, tuš-kabinu, kupatilski nameštaj, vinske čaše, flašu, okvir kreveta i sva ogledala. Čini to detaljno i metodično. Briše čak i dršku noža koja viri iz stomaka onog muškarca, pažljivo vodeći računa da ne dodirne tkaninom krvavu mrlju. Krajnje je pedantna.

Vidi se da ovde nema gneva. Nema ni straha. A nema ni žalosti zbog gubitka.

Možda je posredi samo pomirenost sa sudbinom? Proračunatost? Ili potresenost?

Ili sve to zajedno?

Ugledavši dugu zlatnu vlas svoje kose na jastuku tik pored posivelog lica onog muškarca, naša plavuša protresa se celim telom. Zatim pažljivo uzima onu vlas sa dva prsta, odlazi do balkona i pušta je niz vetar.

U tom trenutku, na horizontu se pojavljuje par delfina koji veselo iskaču iz vode kao da žele da joj naprave zazubice svojom nesputanošću. Za razliku od njih, ona nije slobodna. Na licu joj se pojavljuje grč. Okreće se u nameri da se vrati u sobu, ali zastaje u pola koraka

privučena radosnim povicima onih momaka koji se sad zabavljaju u plićaku, kao da joj se rugaju svojim veseljem.

Ulazi u sobu i oprezno prekriva jedinu fotelju u prostoriji velikim pamučnim teget peškirom za plažu. Smešta se u nju, podiže kolena prema grudima i obuhvata ih rukama.

Odavde se kroz prozor lepo vidi parče modrog neba, mora i biser-nobelog peska, ali ona ih ne gleda, već zatvara oči. Morska površina jeste spektakularno lepa, svetlucava i tirkiznoplava, ali ona isto tako zna da je i podvodni svet ovde neverovatno koloritan i primamljiv za oko. Ona ga nije lično videla, jer nije ni plivala niti ronila, već je sve to videla na internetu pre nego što je doputovala ovamo.

Sad bi mogla bar malo da uživa u toj lepoti, samo kad bi smela da otvori oči. Ali kad bi to učinila, morala bi pogledom preći preko onog mrtvaca s nožem zabodenim u stomak. Krvava mrlja oko njegovog stomaka polako počinje da se skoreva.

Sad joj preostaje samo da čeka. Mora biti strpljiva, smirena i odlučna, uprkos tome što silno želi da pobjegne odavde. Ne, neće otići. Ostaće i čekaće.

Nekada

Njena duga plava kosa bila je skupljena u elegantnu punđu. Eli je sedela mirno i stoički, baš kao što to čine sve lepo vaspitane devojke kojima ne priliči da burno reaguju čak ni na dan svog venčanja. Osećala se pomalo nadmeno i veoma ushićeno zbog transformacije u prelepu princezu. Njen frizer, Franko, napravio je pravu čaroliju. I nije prestajao da vergla: „Videćeš, oni su zaista divni ljudi. Godinama su mi mušterije. Posle venčanja, ti i Rob morate poći sa mnom na njihov brod. U stvari, to nije brod, već jahta. I to veoma luksuzna.“

Eli je ispustila neodređen zvuk nalik na uzdah. Dugo je posmatrala svoj lik u ogledalu. Lice joj je bilo besprekorno našminkano, a gola baršunasta, savršeno izvajana ramena izvirivala su joj iz spuštenog dekoltea čipkane venčanice ukrašene biserima. Izgledala je prelepo, ali pomalo ledeno, poput onih hladnih plavuša iz Hičkokovih filmova.

Postaću gospođa Boman, pomislila je, ali nije to izgovorila naglas. Ova pomisao razvukla joj je usne u osmeh, što je njenom licu dodalo trunku topline, učinivši ga još lepšim nego pre. Primitivši to, Franko je prekinuo svoju govoranciju o jahti. „Konačno da vidim i taj osmeh, dušice! Nije dobro biti smrknut na dan sopstvenog venčanja.“

U tom trenutku, vrata su se naglo otvorila i u sobu su uletele Eline deveruše Tara i Kolet, noseći čaše i bocu šampanjca. „Stigle smo! Eli! Izgledaš božanstveno!“; rekla joj je Tara.

Eli je odmerila prijateljice pogledom, obe u svilenim lepršavim haljinama boje lavande. „I vas dve izgledate divno“, rekla im je oduševljeno.

„Malo sam zavirila u salu“, rekla je Kolet. „Skoro da je već puna. Ovo venčanje biće pun pogodak!“

„Jesi li nervozna?“, upitala ju je Tara.

„Zašto bi bila?“, začudio se Franko. „Eli i Rob stvoreni su jedno za drugo.“

„Nisam nervozna“, odgovorila je Eli. „Samo, ta fraza *stvoreni jedno za drugo* deluje mi prilično otrcano. I nas dvoje ćemo, baš kao i svi ostali parovi na svetu, kad-tad morati da pojedemo svoju činjiju govana, zar ne?“

„Ma daj, Eli!“, zakikotala se Kolet. „Bar danas nemoj da misliš na nešto loše. Drži se svoje čarobne bajke i uživaj u njoj. Hoćeš li?“

„Kolet je u pravu“, ubacila se Tara. „Ostavi taj cinizam po strani bar dok ne prođe svadba. U redu? A sad – hajde da nazdravimo šampanjcem.“

„Dobro, dobro“, rekla je Eli smejući se. „Nazdravljam svom budućem mužu, savršenoj mešavini Supermena, princa na belom konju i mračnog viteza. Baš je lepo verovati u bajke.“

„Jeste li primetile da princ na belom konju uvek padne s neba i niko ne zna ništa o njemu?“, zapitala se glasno Tara dok im je sipala šampanjac.

„A Supermen i Betmen imaju nesrećno detinjstvo. Nije ni čudo što današnje devojke traže očeve u muževima“, primetila je Kolet.

Eli se ponovo nasmejala. „A vas dve mene kritikujete da nisam romantična?“

Kucnule su se i otpile nekoliko gutljaja šampanjca, a onda je Eli spustila čašu na sto da bi Franko mogao da joj završi frizuru.

U stomaku joj je nešto čudno zaigralo. To nešto moglo bi se nazvati iskricom sumnje.

Zar ne bi sad trebalo da sija od sreće i optimizma? Ili je možda ta sumnjičavost nešto sasvim uobičajeno kod svih nevesta? Možda je samo strepnja zbog velike obaveze koja ide podruku s brakom čak i u ovo ludo vreme u kome je lakše razvesti se nego popuniti obrazac

za porez. A možda se ona javlja i zbog osećanja konačnog izbora. Na kraju krajeva, ona i Rob ne poznaju se baš dugo, a imajući u vidu njenu prošlost...

Iz misli ju je prenulo kucanje na vratima. Bio je to njen otac, koji ju je obavestio da je vreme da pođe. Eli je poslednji put pogledala svoj odraz u ogledalu i dopustila Tari i Kolet da joj rastresu i nameste suknju. Majka joj je skinula nepostojeći končić s ramena i obrisala suze vrhom maramice. Vreme je da šou počne. Eli je potisnula nervozu i svima se široko osmehnula.

Kasnije se sećala samo toga kako se saplela i umalo nije pala kad joj se štikla zakačila za rub haljine dok je se kretala prema mladoženji, i kako ju je otac tada prihvatio, stegavši joj ruku u znak podrške; sećala se i Robovih toplih očiju punih ljubavi dok joj je stavljao prsten na ruku, i trenutka kad su se njih dvoje okrenuli prema sali prepunoj nasmejanih lica rođaka i prijatelja koji su im klicali dok ih je sudija proglašavao mužem i ženom. Sećala se i kako su potom ona i Rob ponosno prošetali do izlaza iz sale držeći se za ruke.

Znala je da će joj ta noć brzo proleteti; na to su je svi upozorili. Rekli su joj da je to slučaj sa svim venčanjima.

Međutim, bila je potpuno nespremna za rečenicu koja ju je izbacila iz koloseka nadvivši se poput oblaka nad sve naredne događaje i učinivši svaki trenutak njenog prethodnog života potpuno nevažnim.

Bili su sami. Samo njih dvoje. Mlada i mladoženja, novopečeni supružnici. Organizatorica venčanja dala im je petnaest minuta nasamo pre nego što uđu u svečanu salu i preuzmu uloge domaćina na svadbenom veselju. Ovaj trenutak trebalo je da bude ispunjen ničim drugim osim poljupcima, sitnim nežnostima, preplitanjem prstiju i slatkim šaputanjima; ovo je trebalo da bude samo njihova mala privatna svečanost i kruna celog ovog svečanog događaja.

Robovo priznanje došlo je iznenada. Bilo je direktno i, ako je bilo istinito, zvučalo je zastrašujuće i krajnje bizarno. Te sulude hladne reči skliznule su tek tako s njegovih dragih usana. Način na koji ju je zgrabio za nadlaktice naterao ju je da ga pogleda pravo u oči. Jačina njegovog glasa. Stegnute vilice.

Ali pre nego što je uspela da shvati o čemu je reč ili da razmisli da li je možda posredi neka njegova bolesna šala (mada, zašto bi se iko našalio s nečim ovakvim? *Zašto?*), došlo je vreme da krenu. Gosti su ih nestrpljivo očekivali; u holu su se već čuli zvuci svadbenih bubnjeva, nagoveštavajući njihov skori dolazak.

Tara i Kolet širom su otvorile vrata. Rob je uhvatio Eli za ruku, ovlaš joj poljubio usne, a zatim podigao njihove spojene ruke uvis i poveo je prema svečanoj sali.

I tako su ušli na svoje svadbeno veselje u velikom stilu: „Predstavljamo vam novopečeni bračni par, gospodina i gospođu Boman!“

„Šta ti je ono značilo?“, upitala ga je tiho Eli dok su im svi radosno klicali. „Ne razumem. To ne može biti...“

Robert je stavio prst preko svojih usana i tako je učutkao. Zatim je poljubio vrhove svojih prstiju i nežno joj dodirnuo čelo. „Kasnije ćemo o tome“, rekao joj je. Osmehnuo joj se, ona mu je nesigurno uzvratila, a onda su se umešali među goste.

Počelo je njihovo svadbeno veselje.

Eli se rukovala i ljubila s gostima. Kad nije mogla da se seti nečijeg imena, što je bio slučaj s Robovim kolegom s kojim se upoznala bar pet puta, iskazivala bi zahvalnost ljupkim naklonom. Primala je lepe želje i komplimente. Sa svih strana sevali su blicevi foto-aparata. A onda im je poslužena hrana i svi su seli za stolove.

Eli se divno provodila na slavlju. Bila je ispunjena ljubavlju i srećom, nošena osećanjem dužnosti, veličinom događaja, prijateljstvom, šampanjcem i poljupcima. Više nije razmišljala o neprihvatljivosti i neprimerenosti onoga što joj je Rob maločas rekao. To nije moglo biti istinito.

Njih dvoje zajedno su planirali ovo venčanje. Nikad se nisu posvađali. U stvari, nisu ni znali šta je to prava svađa. Poznavala ga je i volela, baš kao i on nju.

Odigrali su prvi svadbeni ples i poljubili se po njegovom završetku. Onda ju je odvušla rođaka Andrea. Eli je s njom popila još malo šampanjca, a zatim sasula u sebe i jednu tekilu za stara vremena.

Međutim, nešto kasnije, dok je pričala s dosadnom tetkom Sonjom (ili, bolje rečeno, dok je tetka pričala s njom, a Eli se samo pravila da je sluša), palo joj je na pamet nešto što su joj svi odreda ponavljali: „On je toliko dobar da je teško poverovati da takav muškarac uopšte postoji.“ Šta ako zaista i ne postoji? Svejedno, ona ga je volela. Baš je smešna. On mora da se samo šalio. A ona je bila mnogo nervoznija mlada nego što je očekivala. Ugledavši krajičkom oka prijateljicu Marsi Klark na ulazu u salu, ustala je od stola.

„Izvini, tetka, moram da idem...“

Tetka Sonja pozdravila ju je mahnuvši joj rukom, dok je Eli hitala da se pozdravi s prijateljicom. „Mnogo mi znači što si došla“, rekla joj je Eli i čvrsto je zagrlila. Izdaleka, dve žene izgledale su kao dve kontrastne polovine – Eli u snežnobeloj venčanici, a Marsi u smernoj udovičkoj crnoj haljini. Elin veo pao je preko njihovih lica, zaštitivši ih tako od pogleda okoline.

„Nadam se da se nećeš uvrediti budem li se uskoro izgubila odavde. Došla sam samo nakratko“, rekla joj je Marsi.

„Naravno, draga moja“, odgovorila joj je Eli očiju punih suza. „Znam da je Itanov duh sad ovde s nama.“

Marsine oči takođe su se zacaklile, ali smogla je snage da se osmehne prijateljici. Ispružila je ruku i prvo obrisala suze s Elinog lica, a potom i sa svog. „Jeste, on je tu. A sad, idi i budi srećna, mila. Ovo je tvoj veliki dan.“

Utom se pojavila organizatorka slavlja i saopštila Eli da je na redu ceremonija sečenja svadbene torte. Ovaj deo rituala podrazumevao je beskrajno dugo poziranje i fotografisanje. Eli i Rob morali su da ubacuju zalogaje torte srebrnim kašičicama jedno drugom u usta i potom razmenjuju lepljive poljupce. Posle ove ceremonije, konobari su odneli svadbenu tortu da bi je poslužili gostima.

Eli nije mogla da dočeka da se svi razidu i da Rob i ona konačno ostanu sami. Ali sad joj je bio preko potreban svež vazduh, kao i trenutak sa suprugom, ne bi li joj otklonio postojeće sumnje. Odlučila je da izađe napolje i potraži ga u hotelskom vrtu. A onda joj se svet u trenu razbio u paramparčad.

Sada

Ta plavuša, da, baš ona koju smo ostavili šćućurenu i zamišljenu u velikoj udobnoj hotelskoj fotelji, jeste naša Eli. Svetlost sad pada na nju pod oštrijim uglom i tamnije je boje, dok je zvuk morskih talasa snažniji. Eli duboko uzdiše, proteže se i ustaje. Prelazi pogledom preko cele sobe i njene oči tek sad se zaustavljaju na mrtvom muškarcu na krevetu. On nije njen suprug Rob. To je sasvim očigledno.

Eli se polako odvlači do kupatila. Tamo otvara kozmetičku torbicu cvetnog desena i počinje da pretura po njoj. Pomera u stranu kremu za sunčanje, balzam za usne i pastu za zube, a zatim iz torbice izvlači pudrijeru i stavlja je na dlan. Pritiska kvačicu na kutijici i pudrijera se otvara. Pritiska i drugu kvačicu i otvara drugi deo pudrijere, u kom se nalazi pufnasto jastuče. Eli ga podiže i izvlači žilet ispod njega.

Potom odlazi do onog muškarca na krevetu. Zaviruje preko njegovog tela da pogleda veličinu scorele krvave mrlje pored njegovog stomaka. Dovoljno je čekala. Ispravlja leđa i priprema se za neprijatan zadatak. Zatim vešto odseca parče mrtvačeve donje usne. Krvi skoro da i nema. To je očekivala. Zato i jeste čekala toliko dugo.

Eli stavlja odsečeno parče usne u uredno presavijene papirne marame, a zatim ga uvija u providnu foliju koju je izvukla iz prugaste slamne torbe za plažu. Izvlači sigurnosni poštanski koverat iz iste torbe. Ubacuje unutra odsečenu i spakovanu usnu. Vraća koverat u torbu. Drhti celim telom. Oseća vrtoglavicu.

Zanosi se, ispušta torbu na pod i oslanja se rukom o zid da ne bi pala. Stoji nepomično nekoliko trenutaka, duboko dišući i ispuštajući vazduh na usta u kratkim izdisajima. Spušta pogled prema torbi. Gotovo je. Odavde više nema nazad. Podiže pogled i gleda prema svojoj ruci, a zatim je naglo sklanja sa zida kao da se opekla.

Grabi peškir s fotelje i počinje njime oštro da trlja mesto na zidu koje je dotakla rukom. Zatim još jednom detaljno briše celu prostoriju. Njena želja da bude temeljna skoro je jednaka strahu od narednog koraka. Podiže torbu s poda i proverava da li je unutra sve na svom mestu. Premešta koverat na dno torbe i na njega spušta kozmetičku torbicu. Preko svega stavlja presavijeni peškir. Navlači na sebe beli pareo i njegovim krajem pažljivo briše kvaku ulaznih vrata. Izlazi iz sobe i gleda niz hodnik. Uverivši se da u njemu nema nikoga, kači oznaku *Ne uznemiravaj* na kvaku, a zatim ponovo briše otiske prstiju rubom odeće. Posle toga upućuje se prema liftovima, ne osvrćući se za sobom.

Predvorje hotela *Gran Sukre* je prostrano, prozračno i svetlo. Kroz njegova otvorena masivna ulazna vrata pruža se čaroban pogled na peščanu plažu, azurnoplavo more i litice u daljini. Ovaj velelepni hotel sagrađen je da bi ljudima oduzimao dah i upravo je to efekat koji postiže. Kroz stakleni svetlarnik na svodu predvorja probijaju se blistavi zraci svetlosti koji obasjavaju centralni deo, gde se nalazi kamenito jezercce s vodopadom i biranim vrstama kornjača.

Pred recepcijom stoje turisti iznureni od puta i čekaju da se prijave. Konsijerž hotela zauzet je nekom porodicom koja se sprema da ide na ronjenje, pa im pokazuje na mapi gde se nalaze mesta s najboljim koralnim sprudovima i najživopisnijim podvodnim svetom. Nosači, baš kao i svi nosači, zaokupljeni su donošenjem i odnošenjem prtljaga. Previše uzbuđena dečica čiče i jurcaju po celom predvorju, radujući se suncu, moru i predstojećim letnjim avanturama.

Eli samouvereno korača kroz predvorje baš kao što to čine sve lepe žene koje znaju šta hoće i, trenutak kasnije, već je napolju na popodnevnom suncu. Niko živ ne obraća pažnju na nju. Pred hotelom stoji kabriolet uključenog motora, s ključevima u bravi i, pre

nego što je momak zadužen za parking uspeo i da je primeti, ona uskače u taj automobil i odvozi se. Tek na putu koji vijuga uz obalu, Eli počinje da se opušta.

Ramena joj se opuštaju. Istog trenutka, s njenog lepog lica počinju da se kotrljaju suze. Ali nema vremena za plakanje. Brzo briše suze nadlanicom i protresa glavu. Tako rastrojena i poremećene pažnje prebrzo uleće u jednu krivinu, ne znajući da se ispred nje kreće klimavi otvoreni kamionet natovaren bananama. Od silnog truckanja, jedna gajba odvezuje se i pada s kamiona, tačno pred njen auto. U nameri da je izbegne, ona naglo skreće udesno prema stenama, posle čega se čuje jeziv zvuk grebanja metala o oštre stene pored puta. Eli naglo gazi na kočnicu, auto se zanosi i prelazi u suprotnu traku. Ona brzo ispravlja volan i na jedvite jade uspeva da vrati vozilo na pravu stranu. Trenutak kasnije zaustavlja se na odmorištu.

Ubrzano dišući, izbezumljena od straha, Eli gleda niz put. Onaj kamionet se udaljio, rasute banane ostale su iza nje i put je sad potpuno čist. Ona spušta glavu na ruke opružene preko volana. Kakva ironija! Stići dovde i uraditi ovoliko, a onda zamalo izgubiti glavu zbog glupih banana. Tek tako.

Nekada

Vazduh. *Tako je*, pomislila je. *Potreban mi je svež vazduh*. I ne samo vazduh već i trenutak osame, što dalje od ovog ludila svadbenog veselja, ljubljenja, nazdravljanja, cmizdrenja, glasne muzike i, posebno, što dalje od njene majke.

Gde li se Rob izgubio? Eli je prešla pogledom preko podijuma za igru. Tamo ga nije bilo. Nema sumnje, morala je da porazgovara s njim. Sigurno se samo našalio s njom. Rekao joj je na uvrnut, ali duhovit način: „Da, sad smo venčani i to znači da si zaglibila sa mnom, u dobru i u zlu?“ Kroz glavu su joj proletele neke epizode iz prošlosti. Prisetila se čudnih telefonskih poziva u gluvo doba noći i brojnih propuštenih sastanaka koje je Rob redovno pravdao nagomilanim poslovnim obavezama.

Odmahnula je glavom s namerom da otera zlokobne misli. Zatim se uputila kroz gomilu razdraganih gostiju koji su joj usput čestitali i upućivali joj lepe želje. Uzvrćala im je poljupce i upućivala osmehe, istovremeno očima pretražujući prostor ne bi li ugledala Roba. *Mora da je izašao da popuši cigaretu*, zaključila je. *Znala sam da nije pre-stao. Lažovčina*. U tom trenutku, nova sumnja ušunjala joj se u srce. *Ko zna šta mi je još prećutao?* Namrštila se. Odmah zatim oterala je i tu misao. On je bio njen Rob, čovek koga voli i za koga se udala.

„Moj suprug.“ Izgovorila je ovo naglas, smeškajući se. Verovaće mu i voleće ga baš kao što mu je obećala pre samo nekoliko sati, dok

su jedno drugom upućivali zavete. Ono mora da je bila samo šala. Eli je otvorila vrata i izašla u vrt. Zastala je i duboko udahnula svež vazduh.

Čim su se vrata zatvorila za njom, buka i smeh sa slavlja su utihnuli. Ovde je tako lepo, pomislila je dok je punim plućima udisala vazduh ispunjen cvetnim polenom i osluškivala grgoljenje vode u fontani. Tup udarac koji se potom začuo razbio je tanku opnu tišine. Posle prvog, usledio je i drugi, ovog puta praćen bolnim stenjanjem. Eli je osetila kako joj niz kičmu prolazi jeza. Instinktivno predosetivši opasnost, krenula je prema zvuku, koračajući pažljivo i usput pridržavajući skute raskošne venčanice. Zavirila je iza velikog grma hortenzije, zaklonivši lice njenim krupnim ljubičastim loptastim cvetovima. Prigušila je krik. Ustuknula je korak unazad, a zatim je ponovo provirila.

Tamo je bio Rob. Ležao je na zemlji, krvavog nosa i iscepanog sakoa. Dvojica muškaraca stajala su nad njim. Jedan je držao pištolj, a drugi nož, čija se zakrivljena oštrica presijavala na svetlu. Eli se ukopala u mestu. Samo je zurila u njih, ne mogavši da se pomeri od straha nekoliko trenutaka.

Viši, mršaviji muškarac obratio se Robu osorno: „Otkud ti ideja da bi ovo moglo drugačije da se završi?“

Onaj drugi, zdepastiji i niži čovek, grubo je podigao Roba na noge. Kad je Eli htela da se pokrene i otrči po pomoć, Rob ju je ugledao. Uspostavivši kontakt očima s njom, dao joj je neprimetan signal da ćuti. Zatim joj je rekao pomerajući usne: „Beži.“

Potom je onaj zdepasti muškarac snažno udario Roba pesnicom u stomak. Opet se čuo onaj tupi zvuk. Rob se zaneo unazad, a zatim se okrenuo i odjednom potrčao prema zadnjem zidu bašte. Eli je osetila da je to učinio kako bi nju zaštitio i odvuкао onu dvojicu od mesta gde je ona stajala. Okrenula se i potrčala prema hotelu koliko je noge nose. U panici je dvaput promašila kvaku i tek je iz trećeg puta uspela širom da otvori vrata. Disanje joj je bilo isprekidano, srce joj je lupalo kao ludo, u glavi joj je vladao kaos... Imala je osećaj kao da se davi... Trenutak kasnije konačno je uspela da prodiše i vikne iz sveg glasa: „Upomoć! Pomozite! Molim vas, neka mi neko pomogne!“

Sada

Eline oči sad su suve. Pribrana je i odlučna. Odvozi ulubljen i izgreban kabriolet na prepun parking ispred poznatog megamarketa. Stavlja naočari za sunce, izlazi iz vozila i ulazi u prodavnicu. Uzima svetlonarandžastu plastičnu korpu i kreće se ležernim korakom između rafova, klaparajući sandalama. Uzima jarkocrveni ruž za usne, smeđu farbu za kosu, providnu ešarpu, set veštačkih noktiju sa šljokicama (*skup!*), jeftin sarong za plažu, velike naočari za sunce i belu kremu za sunčanje sa cinkom.

Zatim prelazi u odeljenje gde se prodaju alati. Sećanje ju je zapljusnulo kao da ju je neko polio kantom ledene vode. Ona i Rob. Prva nedelja zajedničkog života bila je ispunjena ushićenjem, ali i napetosti zbog narednog koraka. Mnogo su se smejali i često vodili ljubav. Osim toga, te nedelje desila su im se i dva peha: on je njoj razbio bočicu omiljenog, skupocenog parfema, a ona je njemu oprala najdraži džemper na previsokoj temperaturi, pa se skupio.

Bila je nedelja. Rob je otvorio svoj tamnozeleni sanduk s alatom. U njemu je sve bilo uredno složeno i namešteno pod konac. Čekići i odvijači. Klešta i ključevi. Testere i šmirgle, ekseri, šrafovi i matice. Potrošili su celo popodne kaćeci slike na zidove i praveći stalak za cipele. Rob je bio glavni majstor, a ona njegov vredni pomoćnik. Lepo su radili zajedno i konačno se uklopili jedno s drugim. Prestali su da se osećaju kao stranci. Napetost je izbledela. Uzbuđenje je ostalo.

Sada, dok stoji na odeljenju s alatkama, Eli okleva pri izboru odvijajača. Svi joj izgledaju jednako dobri. Uzima jedan s ravnim vrhom i lupka njime po dlanu. Zatim ga vraća na mesto i uzima drugi, okasti, s providnom crvenom drškom. Zabija njegov vrh u meko tkivo nadlanice. Bol je prikladno sladak. Ubacuje odabrani odvijajač u korpu.

Plaća gotovinom, pažljivo brojeći raznobojne novčanice istočnokaripskih dolara. Vraća se u auto i spušta sjajne zelene kese kupljene robe na suvozačko mesto, a zatim se isparkirava. Budući da se oseća previše izloženo, pritiska dugme i zatvara krov kabrioleta. Uključuje klima-uređaj da napravi prijatnu atmosferu i nastavlja da vozi.

Nešto kasnije Eli se zaustavlja kod zgrade pošte. Providni šal sad joj je umotan na glavi poput turbana i potpuno joj prekriva kosu. Ogromne tamne naočari skrivaju joj skoro pola lica. Usne su joj bele, namazane kremom sa cinkom, a dugi veštački nokti svetlucaju joj na rukama menjajući odsjaj sa svakim načinjenim pokretom. Eli izlazi iz automobila. Zastaje za trenutak da bi prilagodila disanje razlici u temperaturi posle boravka u klimatizovanom vozilu. Poseže rukom za kovertom na dnu torbe. Adresiran je velikim slovima da se ne bi mogao dešifrovati rukopis pošiljaoca.

Gradić Sufrijer je raznobojna mešavina. Fasade kuća su kraljevski-plave, narandžaste, jarkoružičaste, ljubičaste i crvenkaste, ali mnoge od njih su oronule i vape za popravkom. Zgrada pošte sušta je suprotnost: siva je i strogih linija, ali je zato u savršenom stanju. Dok Eli prelazi ulicu, put joj preprečuje čopor pasa lualica. Mnogo ih je, zbog čega zastaje da ih prebroji. Jedanaest ih je i svi hodaju podignutih glava i repova, isplaženih jezika, dahćući od vrućine i tragajući za ostacima hrane. Velika porodica psećih beskućnika. Mada su lualice, oni su zajedno, zbog čega se Eli osetila usamljeno.

Kroz glavu joj prolaze reči koje je napisala: *Ne poznajete me i ja ne poznajem vas. Ali Rob mi je rekao da ste nam u ovoj situaciji vi jedini prijatelj. Pomozite mi, Obi van Kenobi.* Razmišljanje o ovome umalo

je nije nateralo na smeh. Podseća se da mora ostati pribrana. Histerija joj svakako nije saveznik.

Eli ulazi u zgradu pošte. Unutra je mračno i sveže. Na sredini tavanice lenjo se okreće veliki zrakasti ventilator. Za šalterom sedi samo jedna službenica. Koža joj je plavičastotamna, kosa upletena u hiljadu sitnih pletenica, od kojih su neke ofarbane u drečavonarandžasto, a nokti su joj začuđujuće dugi i povijeni, i prelakirani crno-belim prugama. Ona podiže pogled prema Elinom licu, očigledno privučena njenim neprirodno blehim usnama i ogromnim naočarima, ali ga odmah zatim spušta i usmerava prema njenim svetlucavo-šljaštećim noktima. Oni su savršeno upadljiv detalj, što prvo upada u oči posmatrača, i biva upamćen u slučaju da neko treba da opiše tu osobu, a kog je se kasnije lako otarasiti. Ovaj trik naučila je od Roba, u nekim sasvim drugim okolnostima, na mestu i u vremenu koji joj sad deluju udaljeni nekoliko svetlosnih godina. Dok joj se oči polako privikavaju na polumrak, Eli se nakratko priseća jutrošnjih događaja i pita se da li je Rob čak i tad pokušao da je pripremi za današnju grozotu. Talas jeze prolazi joj niz kičmu. Eli odmahuje glavom i odbacuje tu misao, a zatim prelazi na posao zbog kog je došla.

Brzo ga završava. Najpre plaća gotovinom najam poštanskog sandučeta. Zatim uredno ispisuje broj tog sandučeta na poledini sigurnosnog koverta, gde inače treba da stoji adresa pošiljaoca. Potom otključava sanduče, ubacuje unutra drugi koverat, zaključava bravu, ubacuje ključić u prvi koverat i zatim ga predaje zatvoren službenici. Dok ova meri njegovu težinu, a Eli plaća poštarinu za brzu isporuku, njih dve nastavljaju razgovor o nezi i lakiranju noktiju. Nije potrebno da pominjemo šta se nalazi u onom kovertu, jer svi dobro znamo da je to isečena ljudska usna.

Nekada

Rob je naciljao i pritisnuo okidač.

Ništa se nije desilo.

Iznerviran, protresao je ručni zglob, bolje se namestio i pokušao iznova.

Cap! Konačno se pojavila providna crvena svetlost.

Tuče *Voterfordovih* kristalnih vinskih čaša upravo je dodato na spisak željenih svadbenih poklona. Rob je nišanio ručnim skenerom za očitavanje bar-koda. Mesto zbivanja: robna kuća, odeljenje nimalo jeftinih kućnih potrepština gde budući mladenci prave spisak onoga što bi želeli da dobiju kao svadbeni poklon.

„Rekla sam ti da će ovo biti zabavno. Izgleda kao da se kućimo.“ Eli mu se nasmešila. Srce bi mu zatreperilo svaki put kad bi mu se osmehnula.

„Budući da ćemo se uskoro venčati, zašto kažeš *kao da se kućimo*? Meni sve ovo izgleda veoma stvarno“, zadirktivao ju je.

„Pa jeste. O, pogledaj samo onaj svećnjak! Onaj u obliku morske sirene? Oduvek sam želela da imam takav.“

Privučena svim onim svetlucavim predmetima, Eli je odlepršala do tezge na drugom kraju odeljenja. Dok ju je posmatrao kako svojim skenerom *nišani* prema onom svećnjaku, Rob je krajčicom oka zapazio visokog mršavog muškarca u tamnom odelu kako prolazi donjim delom prodavnice. Pretrnuo je. Bilo je nečeg pretećeg u stavu

onog čoveka, u držanju njegovih ramena i stalnom zastajkivanju. Rob mu se okrenuo leđima i nakašljao se, pokušavajući da protera knedlu u grlu. Zatim se žurnim korakom uputio prema liftu. Ušao je u onaj koji ide dole i otkucao sledeću poruku na telefonu: *Sjuart ovde. Vraćam se u 10.*

Kvina nije video još od Njujorka. Iako je u poslednjih nekoliko nedelja imao osećaj da ga neko prati, zaprepastio se ugledavši ga. Prvo što mu je palo na pamet kad je spazio Kvina, bilo je da ga odvuče što dalje od Eli, mada je znao da takav postupak nema mnogo smisla. Koliko li je Kvin, zapravo, znao? I šta bi on trebalo da preduzme da zaštiti Eli od njega? Rob je dobro znao da mu je prava strategija potrebija nego ikada.

Nešto kasnije, Rob i Eli polako su završavali ručak u restoranu u okviru robne kuće. On je sedeo leđima okrenut prema zidu i pogledom pažljivo skenirao ceo prostor.

„Drago mi je što smo obavili ovaj posao, samo se plašim da ćeš sad morati da se pomiriš sa sudbinom da ćemo dobiti gomilu prstenova za salvete i ostale nepotrebne sitnice. I ne samo to – moraćeš da se pretvaraš da ti se dopadaju. Da ne spominjem onaj čajnik s ružičastim cvetićima, skandinavski set za sečenje sira i aparat za gaziranje vode.“

„Sve si to stavila na onaj spisak?“

Pogledala ga je zavodnički ispod oka, pritom se silno zabavljajući. „Nisam. Samo se šalim. Rekla sam prodavačici da ne bih mogla da učinim nešto takvo bez verenikovog prisustva, tako da sam odustala.“

„Hoćeš li se možda predomisлити?“

„Misliš, hoću li vratiti sve te predmete na naš spisak?“

Klimnuo je glavom.

„Pobogu, neću. Kao što sam već rekla, mi se samo pretvaramo da se kućimo. Više bih volela da nam gosti za svadbu poklone kovertu s novcem.“

Rob je opet prešao pogledom preko celog restorana, pitajući se nije li možda pogrešio. Ako ono stvarno jeste bio Kvin, možda se sasvim slučajno pojavio u robnoj kući? Namrštio se. U takvo nešto teško da je mogao poverovati.

„Robe? Jesi li dobro?“ upitala ga je Eli.

Protresao je glavom. „Izvini. Razmišljao sam o onim svećnjacima“, rekao je trudeći se da zvuči vedro i široko joj se osmehnuo.

Uzvratila mu je istom merom. „Ako te toliko brinu, nećemo ih staviti na spisak. Opušteno. Nego, idemo sada kući.“

Nedugo potom, Eli i Rob našli su se u strasnom zagrljaju. Ona ga je opkoračila, a on se snažno zabijao u nju. Uzvratila mu je glasnim stenjanjem i zabacivanjem glave unazad. Oboje su bili gola voda. Njene bradavice bile su ružičaste i ukružene. Rob ju je obuhvatio oko vitkog struka ne bi li mogao još dublje da prodre u nju. Trenutak kasnije, okrenuo ju je pod sebe i sad je on bio odozgo. Malo se povukao, tek da bi je zadirkivao i izazivao, a zatim je ponovo uronio u njeno poželjno telo, pružajući oboma beskrajno zadovoljstvo. Njene ruke sklopile su se na njegovim leđima i snažno ga privukle njoj. On je nastavio da ponire u nju, sve jače i snažnije. Eli je doživela vrhunac uz glasan krik. Trenutak kasnije, i on je eksplodirao. Držala ga je čvrsto uz sebe još nekoliko trenutaka, osećajući kako njegov penis još pulsira unutar njenog tela, a zatim je okrenula glavu i zabila lice u jastuk.

„Volim te“, izgovorila je tiho, promuklim glasom.

„Ja tebe volim više“, rekao joj je dišući ubrzano pored njenog uha, a zatim joj spustio nežan poljubac na kožu vrata.

Sada

Eli sedi u otvorenom baru na plaži, daleko od hotela *Gran Sukre*. Pred njom je čaša tropskog koktela, ne prva po redu. Onaj jeftini sarong nekako je namestila da izgleda kao skupa haljina. Providan šal što je prethodno nosila kao turban sad joj stoji labavo vezan oko glave, a ispod njega izviruju nestašni uvojci njene meke plave kose koje je namerno izvukla i pustila da joj slobodno padaju niz lice. Nema više onog ružnog belila na njenim usnama – sad su premazane jarkocrvenim ružem, a trepavice istaknute tamnom maskarom. Potrudila se da izgleda kao i svaka druga žena koja uživa u odmoru i dokono pijucka piće, nadajući se da će je uskoro primetiti neki zgodan dasa. Ali ne bilo koji, već neki što će se pošteno potruditi da je osvoji. Naučila je da mala doza promišljene indiferentnosti može probuditi zavidnu količinu interesovanja kod suprotnog pola.

Ona tačno zna šta joj je večeras potrebno. Mesto gde će prespavati, a da pritom ne mora da koristi pasoš ni kreditnu karticu. Potrebna joj je potpuna anonimnost. I vreme da se naspava i razmisli o svemu, jer zna da će policija i svi ostali tragati za plavušom koja je ostavila leš muškarca u svojoj sobi i ukrala kabriolet s parkinga ispred hotela, onaj isti koji je kasnije ostavila u jednoj sporednoj uličici s ključnim motorom i ključevima u bravi. Bila je sigurna da su ga lokalci dosad već raskupusali i prodali u delovima.

Eli primećuje lepuškastog muškarca na drugom kraju bara. Preplanuo je i ten mu se lepo slaže sa svetlim očima, pomalo suznim od sunca, morske soli i *prljave banane* (koktel od ruma, likera od kafe i frapea od banane). Ne nosi burmu i, što je još bolje, nema ni onaj beličasti trag na prstu. Jednostavnost je njena omiljena kategorija. Zašto komplikovati, kad se sve može prosto rešiti?

Primetivši da i on nju gleda, Eli teatralno odvezuje maramu i zavodnički protresa svilenkastu plavu kosu. Osmehuje mu se, ali njen smešak nije izazvan interesovanjem za tog muškarca (kao što on to sigurno misli), već ushićenjem što je tako lako uspela da mu privuče pažnju. Ovu veštinu stekla je tek nedavno, i to iz puke potrebe za preživljavanjem. Žena koja se oduvek ponosila svojom direktnošću, intelektom i duhovnošću konačno je savladala i tehniku uspešnog zavođenja. Shvatila je da se njome mnogo brže postiže cilj. Kad ju je prvi put primenila, iznenadila se njenom delotvornošću i efikasnošću. Čak joj je bilo žao što tu tehniku nije mnogo ranije uvrstila u svoj arsenal. Prisetila se nekoliko nedavnih epizoda: očajkanja sa službenikom na aerodromu dok ga je ubeđivala da joj izda kartu za nerezervisano sedište u avionu; kao slučajnog dodirivanja ruke carinika posle sletanja u Svetu Luciju; zanosnog geganja kroz hotelsko predvorje sve dok Karter Vilijamson, njena tadašnja žrtva, nije pošao za njom.

Onaj muškarac s drugog kraja bara ustaje i uspostavlja kontakt očima s njom. Eli ispija piće, pritom izvijajući glavu unazad.

„Mogu li da vas častim pićem?“

Posle još nekoliko popijenih koktela, Eli se zvonko smeje nečemu što je rekao onaj preplanuli muškarac. U stvari, ona ga uopšte ne sluša. Povremeni smeh obavezni je deo igre zavođenja za koji ne mora mnogo da se unosi u ulogu – dovoljno je da je odigra mehanički i tako postigne željeni cilj.

Eli misli na Roba, na bezbednost, udobnost i zaštitu koje su imali u svom malom privatnom svetu, onom koji su im drugi grubo srušili. Pita se hoće li ga ikad više videti i da li je uopšte živ. Zatim dovršava piće. Osetivši da je onom preplanulom muškarcu potrebno malo

podstreka, upućuje mu širok zavodnički osmeh i začinjava ga s još malo kikotanja. On na to odmah reaguje pozivanjem nove ture pića.

„Zovem se Hari.“

Ona mu stidljivo pruža ruku uz blagi naklon glavom. Zatim podiže pogled i usmerava ga pravo prema njegovim očima. Primećuje crnu mrljicu u njegovim sivim dužicama i nastavlja da ga gleda ispod trepavica, naglašeno flertujući.

„Ja sam Loren.“

Nekada

Eli je unela u stan i poslednju kutiju s nalepnicom *Kuhinja* i spustila je na granitnu radnu površinu u Robovoj kuhinji. *Našoj* kuhinji, ispravila se u sebi i osmehnula se. Bila je ushićena. Nedugo pošto ju je zaprosio, Rob joj je predložio da se doseli kod njega. Rekao joj je da ne vidi nijedan razlog zašto njih dvoje ne bi počeli da žive zajedno, pa je ona odmah otkazala zakup stana. Rob se pobrinuo za sve ostalo: unajmio je ljude za preseljenje, insistirajući da im on plati za uslugu, i konsultovao se s njom o svim pratećim detaljima – koji od dva kauča da zadrže, koji televizor, stočić za kafu. Organizovao je prodaju prekobrojnih stvari i otvorio u banci zajednički račun za deponovanje novca koji dobiju za njih. Prvo što su zajedno kupili od te svote bio je udoban krevet od javorovog drveta s izrezbarenim stranicama, uparen s odgovarajućom posteljinom i luksuznim ljubičastim svilenim prekrivačem. Datum dostave kreveta slučajno se poklopio s danom Elinog useljenja, što je ona smatrala veoma praktičnim i istovremeno romantičnim gestom koji je trebalo da obeleži početak njihovog zajedničkog života.

Kakve onda ima veze to što joj je Rob u poslednje vreme delovao pomalo rastrojeno? Primetila je da ponekad ume da se uozbilji i odluta u mislima. Ruku na srce, to mu se nije često dešavalo. Potrudila se da ustanovi kad se otprilike desila ta promena i zaključila da je sve počelo onog dana kad su u robnoj kući naleteli na njene roditelje.

Možda mu se oni nisu dopali? Ništa strašno. Mnogi zetovi ne vole tašte i tastove. Pa šta? I sama se često borila s majčinom preteranom posesivnošću i očevom nesagledivom pasivnošću. Da li je Robu možda bilo neprijatno da joj to kaže? Nekoliko puta namerno je pred njim govorila o majci i ocu u negativnom kontekstu (pritom svesno gušeći u sebi osećanje krivice zbog toga), nadajući se da će ga tako podstaći da izrekne šta ga muči, ali on nije zagrizao njen mamac.

Možda ga je uznemirila blizina venčanja? Možda se uplašio i predomislio? Eli nije mogla da se odupre neprijatnom osećanju da bi ponovo mogla biti ostavljena. Ne bi bila ni prva ni poslednja kojoj se to dogodilo.

Međutim, sve ostalo što je imalo veze s njihovim predstojećim venčanjem i početkom zajedničkog života proticalo je glatko, bez ikakvih trzavica. Pročešljala je po glavi ne bi li pronašla nešto što je nehotice izgovorila ili učinila i možda ga time uvredila, ali nije uspjela ništa da pronađe. Jedne večeri smogla je snage i direktno ga upitala o čemu je reč, spremna da čuje čak i krajnje neprijatan odgovor, ali on ju je uverio da su to samo problemi na poslu i da njegova zabrinutost nema nikakve veze s njom. Utešila se time da ga je bar upitala. Ovog puta nije želela da joj išta promakne, već je stalno bila na oprezu.

Sad ga je gledala kako pažljivo slaže šolje u kredenac, vodeći računa o tome da svaka stoji prevrnuta i s ručkom okrenutom udesno. Upitala ga je šaljivim tonom: „Zar je baš toliko važno kako stoje šolje?“

„Jeste“, odgovorio joj je. „Kad ne stoje prevrnutе, u njima se skuplja prašina, a ja ne volim jutarnju kafu s prljavštinom.“

„Koliko prašine uopšte može da se skupi u njima?“, zadirivala ga je. „Imamo tek nekoliko šolja i šansa da će neka predugo stajati nepotrebljena je minimalna – ionako ćemo ih stalno koristiti i prati.“

„Koliko prašine želiš da popiješ?“, upitao ju je i, ne sačekavši njen odgovor, nastavio. „*Nimalo* je jedini ispravan odgovor.“

„Ti si malo lud, znaš li to?“, rekla mu je s ljubavlju.

„Znam, ali sam tvoj ludak“, promrmljao je i šeretski joj se iscerio.

Zatim je počeo da je juri po stanu. Jurcali su se oko poluraspakovanih kutija, između privremeno postavljenog nameštaja i kesa za

smeće napunjenih stvarima koje je Eli naprečac popakovala iz svog stana: gomilom kozmetike i peglom za kosu, brdom nenošenih zimskih džempera koje umalo nije zaboravila da izvuče s dna ormana, polupotrošenim džinovskim pakovanjem kuhinjskih ubrusa kupljenim da bi uglancala stari stan i ostavila ga čistog da joj gazda ne bi uračunao penale. Vijali su se tako ukруг sve dok mu Eli nije dozvolila da je uhvati, posle čega su se oboje sručili na kauč teško dišući i smejući se kao deca. Rob ju je upitao: „Namerno si me pustila da te uhvatim, zar ne?“

„Ti si moja pametnica“, rekla mu je. „Valjda te zato i volim.“

„A ja sam pomislio da me voliš zbog zgodnog dupeta i jakih mišića.“

„Znaš, kad bolje razmislim, u pravu si. Volim te samo zbog mišića. I zgodne zadnjice.“

„Molim? Znači, ja sam za tebe samo parče mesa?“

„Tačno tako. Pohvalila sam tvoj um isključivo zato da se tvoj krhki muški ego ne bi raspao.“

„Ma nemoj mi reći“, odgovorio joj je šaljivo, a zatim počeo nemilosrdno da je golica. Eli se zacenila od smeha, cičeći, koprcajući se i moleći ga da prestane. Kad je video da jedva dolazi do daha, prestao je da je golica, obrisao joj suze radosnice i poljubio je u vrh nosa. Zatim se podigao u sedeći položaj i povukao je sebi u krilo. Naslonila je glavu na njegovo rame i duboko uzdahnula, ali ne od brige, već od čistog zadovoljstva i olakšanja koje obično nastupa posle napada smeha.

„Čime smo nas dvoje zaslužili ovoliko sreću?“, upitala ga je tiho, i nežno pomilovala po obrazu.

„Mora da smo oboje bili dobre duše u prošlom životu“, odgovorio joj je. „Možda smo bili poput Gandija i Majke Tereze? Možda smo se i mi žrtvovali za dobrobit drugih?“

„Ti sebe porediš s Gandijem? Uopšte ne ličite“, rekla je, jedva se uzdržavajući da ponovo ne prasne u smeh.

„Ne poredim sebe iz ovog, već iz prošlog života. Eto, ni ti ličiš na Majku Terezu, ali zato imaš dobru dušu kao ona. Dobro, imaš mnogo

više stila od nje i siguran sam da ona nikad ne bi mogla dostići tvoj nivo savršenstva u pružanju oralnih usluga.“

„O, je li? Samo sam ti za to potrebna? Za dobro pušenje?“

„Tačno tako. Pohvalio sam tvoju dušu samo zato da se tvoj krhki ženski ego ne bi raspao, ali na kraju krajeva, ipak se sve vrti oko dobrog pušenja.“

„Onda bolje da ti to odmah priuštim, tek da bismo održali dobru ravnotežu.“

Osmehnula mu se lukavo, istovremeno mu otvarajući šlic na pantalonama.

„Ne bih da ti se suprotstavljam povodom toga“, rekao joj je, a njena glava već se našla kod njegovog međunožja.

Kad su se njene usne sklopile oko njegovog penisa, zatvorio je oči i zabacio glavu unazad.

Sada

Detektiv Lisjen Brusar iz Kraljevske policije Svete Lucije započinje dan jednim te istim snom. U tom snu, on čvrsto spava i kroz san čuje dečji plač. Očajnički pokušava da se probudi, ali niti može da pokrene obamrlo telo niti da otvori teške kapke. Na kraju, nekako ipak uspeva da pokrene olovno teške ruke i prstima podigne kapke. Međutim, i dalje ništa ne vidi. Tek tad shvata da je slep. Odmah zatim stvarno se budi, obliven znojem i boreći se za vazduh.

Detektiva Brusara ovaj košmar progoni već tačno dvesta devetnaest dana, odnosno od dana kad je nestalo prvo dete. Otad je prijavljen nestanak još tri dečaka, što znači da je dosad nestalo već četvoro mališana. Njihove porodice u početku su bile raspamećene od silne brige, ali kako vreme prolazi, a njihovo dete ne biva pronađeno, počinju da tonu u bezdan tuge, beznada i griže savesti. Poslednju prijavu dobio je pre četiri dana, kad je nestao još jedan petogodišnjak, koji je bio s majkom na pijaci. Privučen muzikom lokalnog benda, za trenutak se udaljio od majke i potom nestao kao da je u zemlju propao. Mali Olivije Kasjel poslednji put je viđen u šortsu od teksasa i crvenoj majici s kratkim rukavima. Dečak je odlutao da bi poslušao bezbrižnu, živahnu ostrvsku muziku i niko ne zna šta mu se desilo. Lisjen snažno trlja oči ne bi li od sebe oterao sliku nestalog deteta, čiju mu je fotografiju donela dečakova majka. Još su mu pred očima

njegove neposlušne kovrdže, nestašan osmeh i poza u kojoj on pokazuje mišiće.

Lisjenova supruga, Agata, već je na nogama; čuje je kako pevuši u kuhinji uz neku melodiju s radija. Pada mu kamen sa srca, jer ne želi da ga ona vidi ovako rastrojenog i snuženog. Odlazi u kupatilo, tušira se, a zatim oblači. Dok to čini, po ko zna koji put prebira po činjenicama koje zna o nestaloj deci, verujući da će time uspeti da odgonetne šta im se dogodilo. Četiri dečaka nestala su netragom; jedan na pijaci (Olivije, pet godina), drugi na igralištu (Žakob, šest godina), treći iz restorana u luci (Pjer, četiri godine) i četvrti, mali Sebastijan, star samo tri godine, otet je iz svog kreveta usred noći. Svi su jednog trenutka bili tu, a sledećeg ih nije bilo. U sva četiri slučaja niko ništa nije video niti je policija uspela da pronađe bilo kakav trag. Ispada kao da su tu decu odneli duhovi koji su zaposeli njihovo ostrvo.

Policija je pretražila brojna mesta: pristaništa; kvart sa skladištima; Ustavni trg (poznat po okupljanju beskućnika, mada su ga nedavno sredili); kuću *Merijen*, što zvrji prazna otkako se u njoj desilo trostruko ubistvo; plantažu banana usred koje stoji jedna od najkičastijih i najjeftinijih javnih kuća; nedovršen hotel pod skelama. Pretresli su sva mesta za koja su mislili da bi neko u njima mogao skrivati tu decu. Uzalud. Deca su prosto isparila.

Lisjen posmatra svoj lik u ogledalu. Njegova kao ugaj tamna koža sada deluje ogrubelo, a oči su mu upale kao da noćima nije spavao. Nabacuje osmeh, sređuje se i ulazi u udobnu kuhinju. Njihova kućica topla je i vesela. Kuhinjom, inače centralnim delom njihovog doma, dominiraju jarkožute zavesice koje je Agata sašila i okačila na prozor iznad sudopere. Zidovi su ukrašeni ručno oslikanim maskama. Lisjen i Agata ceo život žive u Kastrizu, glavnom gradu Svete Lucije, i te maske dobili su na poklon od prijatelja umetnika. Svaka maska priča drugačiju priču.

Agata, čije zelene oči sijaju poput dva smaragda na njenom lepom licu boje čokolade, pruža svom mužu šolju jake kafe.

„Kako si spavao?“, pita ga.

„Ne baš najbolje. Ali biću dobro. Beba još spava?“

„Da. Malopre sam ga obišla. Za promenu, nas dvoje doručkovaćemo sami.“

Lisjen joj se zadovoljno osmehuje. Ona spušta francuski tost i sveže voće na tanjir i stavlja ga pred njega, a on joj uzima ruku i ljubi je. Ona mu uzvraća zanosnim, toplim osmehom. Zatim oboje ćutke jedu. Lisjen joj je zahvalan, za ukusnu hranu i to što shvata da mu je tišina sad preko potrebna.

A onda, kao grom iz vedra neba, njegova ljupka, lepa i temperamentna supruga saopštava mu da je ponovo u drugom stanju. S trinaestomesečnom bebom i ozbiljno narušenim ritmom spavanja, Lisjen se ovoj vesti nije obradovao onoliko koliko je Agata očekivala. Kad ju je upitao da li je sigurna da je trudna, zavrila je porcelanski tanjir prema njemu. Tresak je probudio njihovog sinčića Bertrana, koji se rasplakao. Lisjen ustaje od stola i saopštava ženi da mora na posao. Ovo je još više razbesnelo Agatu. Počela je da urla na njega, govoreći mu kako se stalno izvlači na posao i izbegava porodicu. Da u poslednje vreme ništa drugo i ne radi, osim što beži od njih. I da deluje kako nije prisutan čak i kad fizički jeste kod kuće. I da je tačno znala da će ovako odreagovati!

Lisjen odlazi u dečju sobu i uzima u naručje uplakano detence, milujući ga po leđima ne bi li ga tako smirio. Zatim predaje sina supruzi, ljubi je u čelo i kreće prema vratima. Ne može da joj kaže koliko ga opterećuje nestanak one četvorice dečaka. Ne želi da naruši mir svog doma niti da ga remeti grozotom tog slučaja. Ne može to da učini, ne sada, kad i sami imaju muško dete i drugo na putu.

Nekada

„Kuda idemo?“

Eli je žurno hodala, vukući Roba za sobom Ulicom Čelsi.

Osmehnula mu se. „Rekla sam ti da je to iznenađenje.“

Sklonila je pramen plave kose sa čela i u tom trenutku svetlost se prelomila i odblesnula od dijamanta na njenom vereničkom prstenu. Dan je bio toliko sunčan i bistar da bi se taj čarobni odsjaj video čak i da nije pomerila ruku (ali jeste, i to pomalo namerno). Znala je da će se svetlost odbiti od fino izbrušene prizme dragog kamena sa svakim pokretom njene ruke.

Skrenuli su ulevo na uglu.

„Stigli smo.“

Tek tada Rob je shvatio o čemu je reč. Pred njim je bio ljupki parkić s najlepšim igralištem koje je ikad video. U njemu je stajalo nekoliko naopačke okrenutih minijturnih nebodera uparenih tako da izgledaju kao ljubavni parovi koji se izdižu iz minijturnog, tapaciranog vrta prepunog raznih oblika u sto nijansi i boja. Ti neboderi su, zapravo, bile replike okolnih zgrada i izgledali su kao da su napravljeni od stakla i čelika. U stvari, bili su poslednja reč *zelene tehnologije* i stvoreni tako da odražavaju najnovije koncepte *nauke o dečjoj igri*.

Te prelepe konstrukcije izgledale su kao živahni vragolani koji stoje jedan do drugog, spremni da svakog časa započnu igru. Prozori na svim građevinama namešteni su tako da izgledaju kao nasmešena

ljudska lica, a između njih su postavljeni viseći mostovi od debelih konopaca da bi deca mogla da prelaze iz jedne zgrade u drugu. Oko svakog nebodera pričvršćene su čvrste merdevine tako da dečica mogu njima da se pentraju na građevine i potom bezbedno prizemlje spuštajući se niz udobne tobogane. Celo igralište zaštićeno je ogradom ispred koje su ukrug postavljene blago izdignute klupe za roditelje, odakle mogu da nadgledaju decu.

Ovaj projekat bio je Elin prvenac. Pričala mu je o njemu i pokazivala mu crteže i skice još u početku njihove veze, ali nije htela da ga dovodi ovamo sve dok igralište nije bilo i zvanično otvoreno i pušteno u upotrebu. Sad je gledao kako se deca veselo pentraju, lju-ljaju na konopcima i spuštaju s onih građevina glasno cičeći i smejući se, dok njihove mame, bake, očevi i dadilje sede na udobnim, ergonomski dizajniranim klupama s kojih se pruža pogled na svaki kutak parka.

„Dušo, ovo je prosto fantastično!“ uzviknuo je Rob, iskazujući najiskrenije oduševljenje. Eli ga je pvela u obilazak parka, radosno mu pokazujući svaki deo projekta i objašnjavajući kom delu plana koji je video na crtežima pripada odgovarajući deo gotovog projekta.

Rob je osetio kako ga preplavljuje snažan talas ljubavi prema njoj. Uložila je srce, dušu, vreme i energiju da bi stvorila ovu mirnu, bezbednu luku za decu. Prišao joj je i spustio usne na njene. Trenutak kasnije, njih dvoje strasno su se ljubili, potpuno nesvesni sveta oko sebe. Kad su razdvojili usne, ostali su da stoje spojenih čela, priljubljeni jedno uz drugo.

„Hajdemo odavde.“

Izašli su iz parka čvrsto se držeći za ruke. Rob je povukao Eli prema sebi ne bi li izbegli trojicu muškaraca koji su koračali prema njima nesigurno se zanošeći. Sva trojica bili su dobro uhranjeni i doterani, s frizurama od dvesta dolara i u brendiranoj odeći, po čemu se moglo zaključiti da su dobrostojeći, dok se po njihovom zanošenju moglo zaključiti da su popili poneki džin-martini više. Izgledali su kao stado debelih krava koje samozadovoljno preživavaju zalogaje svog luksuznog bivstvovanja. Okrenuli su se i sva trojica nepristojno odmerili

Eli od glave do pete. Jedan od njih, proćelav, sa svilenom tufnastom maramicom u gornjem džepu sakoa, usmerio je pogled prema Robu.

„Kevine?“ pozvao ga je nesigurnim tonom.

Rob je pogledao tog čoveka pravo u oči, ukopao se u mestu i skoro prestao da diše.

„Zamenili ste me s nekim“, odgovorio mu je mirno, a zatim pokušao da ga zaobiđe i nastavi. Međutim, onaj čovek bio je uporan. Stao je pred njega i preprečio mu put. Njegova dva kompanjona takođe su se zaustavila da vide šta se dešava.

„To sam ja – Spenser. Mislio sam da te više nikad neću videti!“

Spenser se teturao levo-desno, a zatim zaneo napred i zgrabio Roba za lakat, zabivši mu prste u kožu. Potom se okrenuo prema onoj drugoj dvojici, pokazujući im prstom na Roba.

„To je onaj momak!“

Njegovi prijatelji zbunjeno su ga pogledali. „Kako se ne sećate? Prošle nedelje pričao sam vam o njemu. O svom najboljem drugu iz prošlosti?“

Rob se oslobodio Spenserovog stiska. „Kao što sam vam već rekao, zamenili ste s nekim.“ Zatim je prebacio ruku preko Elinog ramena i nastavio dalje.

Spenser mu se zatim obratio glasnim šapatom, namignuvši. „Hej, shvatio sam! Ne želiš da te odam. Još si u bekstvu?“ a zatim je dodao srećno-pijanim tonom: „Ali ipak znam da si to ti. Siguran sam.“ Zatim se zaputio prema svojim prijateljima, usput im se obraćajući: „Zamislite kakva slučajnost! Prošle nedelje sam ga spominjao, a sad se pojavio.“

Rob je nastavio da korača s rukom prebačenom preko Elinog ramena, pa su skrenuli u drugu ulicu.

„Šta je ono bilo?“ upitala ga je Eli.

„Nemam pojma.“

Robove usne bile su stisnute, a lice bledo.

„Siguran si da ne poznaješ onog momka?“

„Naravno da jesam.“ Nastavio je omalovažavajućim tonom. „Bio je pijan. I nije mi se dopalo njegovo napadno ponašanje.“ Zatim je

dodao, mnogo brižnije: „Znaš, ponekad se zabrinem kad pomislim da se krećeš gradom potpuno sama. Vidiš kakvih sve budala ima... Uostalom, ja treba da te štitim, zar ne?“, rekao je i privukao je bliže sebi, a ona se priljubila uz njega.

Eli je prihvatila njegovo objašnjenje. Zašto ne bi? Rob je čovek njenog života, voli je srcem i dušom i stavio joj je prsten na ruku ne bi li to obelodanio celom svetu.

Stigavši kući, odmah su se bacili jedno na drugo, strasno se ljubeći, gladni jedno drugog kao i uvek, s tim što su danas to činili požudnije i intenzivnije nego obično. Skidali su jedno drugom odeću kidajući dugmad i bacali cipele unaokolo. Eli je osetila da se već potpuno ovlažila. Robov penis već je bio krut i spreman. Bacio ju je na krevet i začas se popeo na nju. Obuhvatio joj je lice rukama, nežno ušao u nju i počeo znalački da se pokreće, isprva snažno i brzo, a potom izazivački i sporije. Eli je još više raširila noge i podigla ih na njegova ramena. Gledao ju je pravo u oči i dalje čvrsto držeći njeno lepo lice među dlanovima. Zažmurila je, tiho stenjući od zadovoljstva, ali on joj je nežno prešao palčevima preko kapaka, prisilivši je time da otvori oči i da ga gleda. Tela su im se sad ritmično pokretala, savršeno usklađena i vrela od požude. On je i dalje držao njeno lice i gledao joj pravo u zenice. Činio je to s toliko predanosti i nežnosti, kao da u rukama drži umetničko delo neprocenjive vrednosti. Eli nikad nije osetila toliko bliskosti i ljubavi prema nekome. On je definitivno bio čovek njenog života.

Ubrzo je doživela vrhunac, uz glasan krik, na šta se stisak njegovih ruku još više pojačao. Spustio je usne na njene i strasno je poljubio. Zatim je odvojio ruke od njenog lica, zabacio glavu unazad, sklopio oči i celo telo zatreslo mu se od snažnog orgazma. Nekoliko trenutaka kasnije, glava mu je klonula i uronila u krivinu njenog vrata. *Nikad nisam bila ovoliko srećna*, pomislila je Eli. Odmah zatim izgovorila je istu rečenicu naglas.

Sada

Eli podiže Harijevu ruku koja leži prebačena preko njenog tela, i izvlači se iz kreveta. Nalazi se u ljupkom bungalovu smeštenom na samoj obali mora. Prostor je luksuzno opremljen, s izrezbarenim nameštajem, živopisnim jastucima, tepisima od sisala, natkrivenom terasom i modernim kupatilom. Eli virka kroz prozor. Napolju sunce nemilosrdno prži beli pesak. Galebovi krešteći kruže nad morem. Ostala je ovde dovoljno dugo da bi bila relativno bezbedna. Noćas skoro da nije ni spavala; čim bi joj se kapci spustili, odmah bi se trgla, teško dišući i osećajući pritisak u grudima. Premorena je i iscrpljena. Zuji joj u glavi i ne može bistro da razmišlja. Cele noći prevrtala je po glavi isto pitanje. Šta dalje?

Okreće se i gleda u Harija. Položaj njegovog tela podseća je na jezivi prizor iz hotelske sobe u kojoj je pre samo dvadeset četiri sata ostavila leš muškarca.

Pridimo malo bliže. Da li je ono nož? Ima li krvi? Je li Hari doživeo istu sudbinu?

Ne, nije. Čujemo ga kako se stenjući prevrće na drugu stranu i povlači pokrivač preko sebe.

Eli se tiho kreće po sobi i skuplja svoje stvari. Ulazi u kupatilo i zaključava vrata za sobom. Dugo posmatra sebe u ogledalu. Sve u svemu, ne izgleda loše. Osim malo podočnjaka i dehidrirane kože, ništa drugo na njenom licu ne ukazuje na teško iskušenje kroz koje

prolazi. Još jednom proverava jesu li vrata zaključana, a zatim izvlači pakovanje boje za kosu iz torbice. *Oni* tragaju za plavušom, tako da mora da promeni boju kose.

Navlači najlonske rukavice, cedi tubu s bojom u bočicu s aktivatorom i snažno mućka sadržaj. Ponovo se ogleda, kao da želi dobro da upamti stari izgled. Preko lica joj prelazi senka sete. Oseća kako joj je celo telo klonulo. Oslanja se dlanovima o umivaonik i zuri belo u slivnik. Može li ona ovo? Ko je ona, zapravo? U šta se to pretvara? Da li je trebalo da odustane kad joj se ukazala prilika?

Podiže glavu i ponovo zuri u svoj lik u ogledalu. Iznenada zavlaci ruku u torbu za plažu i čepka po njoj, tražeći maramicu u koju je umotana njena venčana burma. Nemo gleda u zlatni prsten, prisećajući se reči zaveta koje je Rob izgovorio dok joj je stavljao taj prsten na ruku, obećavši joj da će je zauvek voleti i štiti. One joj sad zvuče sasvim besmisleno i gotovo smešno. Taj čovek je potpuna misterija, odsad i zauvek upletena zajedno s njenim kompletnim srozavanjem. Uradila je za njega neke prljave i groteskne poslove. Koliko dugo će se još ponižavati?

Sva njegova obećanja polako blede i sad samo prazno odjekuju u njenim sećanjima. Oseća kako je obuzima bes. Želela je samo da se malo zabavi i ništa više. Htela je da prekine svoju gubitničku seriju u ljubavi. Kako li je onda dospela dovdde? Sve ono što sada zna o njemu prosto joj je neshvatljivo. On je njen suprug. Udala se za njega. Stresa se celim telom.

Misli joj zatim odlaze na onaj dan kad se probudila u bolnici, nemajući pojma kako je uopšte tamo dospela. Rob je bio pored nje, srećan i zahvalan bogu na tome što je ona dobro. Zar to nije čovek za kog se udala? Čovek koji je voli, zar ne? A šta ako to nije dovoljno?

Ove misli potpuno su beskorisne. Parališuće. Stigla je dovdde i sad nema nazad.

Eli vraća burmu u maramicu, umotava je i ubacuje nazad u torbu. Zatim se okreće prema ogledalu i počinje odlučno i metodično da farba kosu u smeđe. Kad je završila, ostatak boje nanosi na obrve. Već ne liči na sebe; zbog tamne boje kose, njene plave oči mnogo

više dolaze do izražaja, a smeđe obrve potpuno joj menjaju oblik lica. Vidno nervozna, čeka da prođe dvadeset minuta potrebnih da boja deluje. Želi što pre da se izgubi odavde.

Konačno ulazi pod tuš. Pušta vodu da se sliva preko njenog tela i tako spere Harijev miris i dodire. Šamponira kosu i gleda kako tamnosmeđa voda odlazi u slivnik u koncentričnim krugovima. Prelazi rukama preko grudi, bokova i bedara. Misli na Roba, istovremeno ga se plašeći, mržeći ga i umirući od želje za njim. Volela bi da je sve ovo samo ružan san. Na vratima se čuje kucanje. Eli se trza i hvata za šipku tuša.

„Ovaj, medena...“, čuje Harijev glas s druge strane vrata. „Ovaj, dušo...“

Preko usana joj prelazi kiseo osmeh, jer shvata da on ne može da joj se seti imena. Nema veze što mu nije rekla pravo ime – i to je ipak ime. Isključuje vodu i odgovara mu.

„Tuširam se. Brzo ću biti gotova.“

„Ovaj, u redu, ali upišaću se.“

„Odmah ću, sačekaj.“

Eli izlazi iz tuš-kabine i brzo se briše peškirom. Zatim uvezuje oko sebe sarong i umotava maramu oko glave, vodeći računa o tome da joj ne izviri nijedan smeđi uvojak. Ubacuje sve svoje stvari u torbu, uključujući i kutiju, rukavice i tubu od boje. Stavlja na nos one ogromne naočari za sunce, još jednom gleda u ogledalo i zatim otvara vrata.

„Evo, sad možeš da uđeš.“

„Hvala.“

Hari uleće u kupatilo, samo pritvorivši vrata za sobom. Sekund kasnije, iz kupatila se čuje uzdah olakšanja i žuborenje mokraćé.

„Ovaj... dušice“, dovikuje on. „Sinoć smo se lepo zabavili. Hoćeš li da i danas provedemo neko vreme zajedno? Mogli bismo iznajmiti katamaran i malo zaploviti?“

Umesto odgovora, čuje se samo zvuk zatvaranja ulaznih vrata. Hari pušta vodu, izlazi iz kupatila i prelazi pogledom preko sobe, ali nje više nema.

Nekada

Eli se pripremila za nov sastanak naslepo, nadajući se istovremeno svačemu i ničemu. Odavno je naučila da s manjim očekivanjima pod ruku idu i manja razočaranja. Uostalom, za ovih šest godina koliko živi u Njujorku, imala je bezbroj susreta i bila na mnogim terevenkama, međutim, kad se sve sabere i oduzme, imala je svega dve-tri kratke romanse i jedan prilično bolan raskid.

Izgleda da je zaključak njenih drugarica koje su se već umorile od menjanja momaka, bio potpuno ispravan: svi oni što nešto vrede – ili su gejevi, ili su zauzeti, ili su teški ženskaroši. Ali uprkos njihovom mišljenju, koje, uzgred rečeno, nije ni tražila, i svom lošem iskustvu, Eli je rezonovala da ipak treba da pokuša, jer ne bude li to učinila, neće ni znati da li je možda propustila dobru priliku. I uprkos činjenici da je poslednjih sedam sastanaka na koje je otišla ujedno bilo prvo i poslednje viđenje s tim osobama, Eli je još gajila trunčicu nade u srcu da ipak nije sve izgubljeno i da će naići na onog pravog, ma koliko joj to sad zvučalo glupo i dosadno.

Dok se češljala, u mislima se vratila na poslednju sedmoricu. Prvi je bio Šon, savršeno fin i zgodan državni tužilac, do ušiju zaljubljen u posao. Nažalost, došao je prebrzo posle Hjuja, koga još nije prebolela (odselio se u London samo nedelju dana ranije i ostavio je slomljenog srca), tako da joj nije bilo ni do čega. Šon joj je nadugo i naširoko govorio o slučaju koji je tada vodio, ali budući da je bila rastrojena

i tužna zbog raskida s Hjuom, nije mogla čak ni da ga sasluša. Ovaj debakl definitivno je sama skrivila.

Drugi je bio Markus, koji nije prestajao da govori o svojoj bivšoj ženi, *prelepoj manekenki*, zbog koje se Eli osećala kao ružno pače, uprkos činjenici da se njemu prelivalo salo preko ruba pantalona i da je imao nos kao babura. Broj tri bio je Dejvid, koji ju je odveo u neku ukrajinsku kafančinu, ubeđujući je da će se tamo super provesti. Provod donekle i jeste bio takav, sve dok pored njih nije projurio pacov, na šta je Dejvid naskočio na bilijarski sto vrišteći kao uplašena curica. Četvrti je bio Vilhelm. Taj je radio kao trgovac obveznicama i prosto je bio previše Namac za njen ukus. Peti se zvao Greg i bio je i šarmantan, pristojan i pažljiv... sve dok posle nekoliko pića nije počeo da ispaljuje rasističke parole. Frenk je bio za pola glave niži i upola tanji od nje i među njima nije bilo ni trunke hemije. Za razliku od njega, broj sedam, vatrogasac Vik bio je mišićavi grmalj koji ju je posle koncerta u parku otpratio kući, a zatim ju je prebacio preko ramena i odneo pešice na treći sprat. Poneseni žarom požude, strasno su se ljubili na stepeništu pred njenim vratima, ali pošto nije htela da ga pusti u stan, Vik joj se više nije javio. Ipak, taj peting na stepeništu bio je koristan za nju, jer se posle njega ponovo osetila poželjno i tako je konačno uspela da učutka groznog crva sumnje koji joj je već dugo rovario po samopouzdanju.

Prisetivši se tog crva, Eli se momentalno unervozila. Potrošila je mnogo energije i truda ne bi li uspela da potisne duboko u podsvest neprijatno osećanje mržnje prema samoj sebi koje ju je godinama mučilo. Naravno, u tome joj je pomogla i psihoterapija, na koju je išla nedeljama posle sestrine smrti, međutim, osnova njene ličnosti protkana nesigurnošću i strahom ostala je da čuču u njoj, tako da se njen dalji život samo nastavio na tom klimavom temelju.

Eli je imala samo dvanaest godina kad je njena tri godine starija sestra Meri En obolela od leukemije. Ta bolest je poput nezasićenosti pijavice posisala narednih pet godina njihovih života, koje su Elini roditelji proveli povlačeći se po bolnicama i tragajući za čudotvornim lekom za bolesno dete. Ono drugo, zdravo, ostalo je da raste u senci

sestrine bolesti. Svi njeni uspesi, neuspesi, stremljenja, dileme i problemi ostali su neprimećeni. Jednog dana, dok su joj roditelji bili u bolnici, Eli je iz protesta ugurala meki deo vrbinog cveta sebi u uho. Posle nedelju dana, sluh je počeo da joj slabi. Posle još nekoliko, sluh joj je toliko očigledno bio oštećen da je njen razredni starešina poslao pismo njenim roditeljima u kome je zahtevao od njih da odvedu Eli na testiranje sluha. Kad ju je majka konačno odvela lekaru, uho joj je već bilo toliko upaljeno i bolno da su jedva ispeli da joj ga isperu i izvuku strano telo iz njega. Eli je rekla da ne zna kako je taj vrbin cvet dospao u njeno uho i lekar joj je propisao terapiju antibioticima.

U kolima, na putu kući, dok su čekale da se uključi zeleno svetlo na semaforu, majka joj se obratila hladnim tonom: „Zar već nemam pun kofer problema?“

Eli se na to momentalno pobunila: „Zar sam kriva zato što mi se upalilo uho, pa si morala da me odvedeš lekaru? Jebi ga, mama.“

„Pazi kako razgovaraš sa mnom“, bio je majčin jedini odgovor.

Kad je Meri En umrla, Eli je verovala da će se sve promeniti i da će se njeni roditelji okrenuti njoj. Ali oni su se, onako skrhanim tugom i bolom, samo još više pogubili. Nisu joj dozvolili da vidi mrtvu sestru, smatrajući da bi to bio preveliki šok za nju. Platili su joj psihoterapeuta da razgovara s njom, ali oni sami to nikad nisu učinili. Oboje su se posvetili prikupljanju dobrovoljnih priloga za medicinska istraživanja i pronalaženje leka protiv leukemije, tako da su Elini uspesi i neuspesi i dalje ostajali samo njeni. Pobeđivala je na konkursima za dizajn, naučila da igra salsu i pravi savršene uštipke, sastavila motor za auto deo po deo, maturirala s najvišim ocenama i upisala se na koledž iz Ajvi lige. Za sve to vreme imala je osećaj da je roditelji uopšte ne primećuju i da je svi ostali vide samo kao *devojku kojoj je umrla sestra*.

Tek na koledžu počela je da se oseća vidljivom. Njeno najlepše sećanje u vezi sa školovanjem dogodilo se već prve nedelje, kad je škola organizovala noćnu igru *osvoj zastavu* za sve brućoše. Nije joj se uopšte išlo, ali videvši da se cela njena klasa odazvala pozivu, rešila je da učestvuje. Dok je ležala pritajena u travi, nemajući nameru da se preterano angažuje, najednom je ugledala pred sobom čist prostor.

Potrčala je nizbrdo koliko su je noge nosile i uspela da ukrade zastavu protivničkoj ekipi, čime je svom timu donela pobjedu. Ovaj njen potez podigao je na noge jednog slatkog dečka, koji je do tog trenutka i sam delovao kao da se prilično dosađuje. „Bravo! Ti si kao stela avion!“, povikao je i dotrčao do nje da joj lupi *petaka*. Eto, tako je zaradila svoj nadimak. Od tada su je svi u koledžu zvali Stela i njoj se to dopadalo. Za razliku od *devojke kojoj je umrla sestra*, ovo je bio sasvim kul nadimak. Da ironija bude veća, *stela* je vrsta nevidljivih aviona, baš kao što je i ona sama do tada bila. Te noći, ona i Džejson postali su najbolji drugovi. Godinu dana kasnije, on se osmelio i iznenada je poljubio u biblioteci, posle višesatnog zajedničkog učenja etike i savremene politike. Taj nevesto izveden poljubac prerastao je u obostrano ljubljenje, koje ih je naposljetku odvelo do studentske sobe. Ujutro su se pojavili srećni, zadovoljni, pomalo nervozno ushićeni i upareni. Džejson je bio njen prvi momak i prva ljubav. Već tada odlučila je da se posle koledža neće vratiti u rodni grad. I nije se vratila. Preselila se u Njujork. I sada, dok se spremala za randevu broj osam, podsetila se da je bila istrajna. Opipljiva. Vidljiva. Vredna poštovanja.

I tako, baš kao i svaki prethodni put, Eli je pomislila *da će i ovaj sastanak biti ili uspešan ili će postati samo još jedna priča*. Na kraju krajeva, tog Roba Bomana namestio joj je neko ko ju je zaista poznavao, odnosno, ovaj sastanak jeste bio naslepo, ali ne preko interneta niti prijateljčine prijateljice. Ne, ovog puta sastanak joj je ugovorila koleginica s posla, Marsi Klark.

Njih dve radile su u odeljenju za dizajn i, za tih godinu dana koliko su se poznavale, svakodnevno su odlazile zajedno na ručak ili piće posle posla. Marsi je bila srećno udata za Itana, kog je poznavala još od koledža, i trudila se da ostane u drugom stanju. Velika želja bila joj je da sve njene prijateljice *budu srećno zaljubljene i udate kao što je ona*, ali dosad nije nikog predlagala. Međutim, kad je u ponedeljak saopštila Eli da joj je ugovorila sudar, glas joj je prosto treperio od oduševljenja.

Marsi i Itan su prethodnog vikenda bili na nekoj pijanci s prijateljima (mada je ona pila samo vodu da ne bi ugrozila začecje toliko

željene bebe) i tamo su upoznali tog Roba. Ispričala joj je da je lik došao na zabavu bez ženske pratnje i da se pre nekoliko sedmica zaposlio u firmi u kojoj radi i njen muž. Dodala je da momak izgleda božanstveno, da se zbog posla doselio iz Čikaga i da se još nije pošteno ni raspakovao, pa tako nije ni mogao imati vremena da se upari s nekim. Ali to je sve bilo samo površinsko viđenje svega. Eli je kopkalo zašto je Marsi odabrala baš nju, a neku drugu prijateljicu. Odgovorila joj je da *oseća da su njih dvoje stvoreni jedno za drugo*. S tom procenom saglasio se i njen suprug. Inače, Eli je Itana upoznala tek pre nekoliko meseci, kad su je Marsi i on pozvali na hladan koktel na njihovoj terasi. Te večeri njih troje su se divno proveli pijuckajući i smejući se, posle čega su Marsi i ona postale mnogo bliskije nego pre. Kad ju je Eli upitala otkud joj taj zagonetni osećaj, Marsi je samo vragolasto nabrala nos i kratko joj odgovorila: „Naprosto znam. Nemam pojma kako.“

Naravno, Eli ga je odmah potražila na internetu. U današnje vreme bilo bi glupo da to nije učinila. (Primeru radi, jednom joj je zakazao sastanak izuzetno privlačan momak koji ju je pronašao preko veb-sajta za usamljene, ali kad su jedno drugom saopštili ime i prezime i kad ga je pronašla na internetu, ustanovila je da se čovek tri puta ženio i da ima petoro dece).

Međutim, kad je otkucala ime i prezime Roba Bomana, nije joj se pojavilo ništa sumnjivo. U stvari, pojavila su se četvorica s istim imenom: prvi je bio stomatolog iz Raderforda, drugi srednjoškolac iz Nju Hempšira, treći penzionisani oftalmolog sa Floride (o kome je pronašla vest da se srušio privatnim avionom na igralište za golf i prošao bez ijedne ogrebotine), dok je četvrti bio onaj s kojim je trebalo da se sretne – Rob Boman, stručnjak za investicije. Na njegovom profilu nije bilo mnogo podataka, i to joj se dopalo, jer ni sama nije volela da postavlja podatke o sebi po društvenim mrežama.

Pogledala se u ogledalu poslednji put. Bujna plava kosa savršeno doterana. Oči tek malo naglašene ajlajnerom. Obrazi nežnoružičasti, a usne pojačane ružem boje šljive. Na sebi ima omiljenu tamnoplavu haljinu uz telo. Bude li joj se taj Rob dopao, skidaće kaput sasvim

polako da bi mogao odmah da uoči kako joj pripijena haljina savršeno prati liniju tela. U tom trenutku, neočekivano ju je zapljusnuo talas seksualne želje. Mada je Hjua odavno prebolela, dugo nije mogla zamisliti sebe s nekim drugim, međutim, ona kratka epizoda s vatrogascem ponovo je zapalila u njoj plamen strasti. Možda će ovog puta polako skidati kaput čak i ako joj se taj Rob bude samo malo dopao. Osmehnula se samoj sebi. Bila je spremna za malo zabave. Neka ide sve dođavola, ne moraju početi da se zabavljaju da bi se kresnula. Želela je samo da se lepo provede. Sve je ukazivalo na to da će se Itanovom kolegi posrećiti ove večeri.

Nekoliko sati kasnije, Rob je otvorio vrata restorana da je propusti, a zatim su zajedno izašli na oštar i svež jesenji njujorški vazduh. Sudeći po pogledu koji joj je krišom uputio dok joj je pridržavao kaput, Eli je zaključila da mu se dopala. Večera je protekla u lepoj, opuštenoj atmosferi.

Pogledala ga je i uputila mu zagonetni poluosmeh. „Pa, onda...“, započela je rečenicu, ali ju je on presekao pitanjem. „Smem li da te otpratim kući?“

Eli je imala osećaj kao da je i sam sebe iznenadio tim pitanjem. Nije nameravala da ga odbije. Osećala se nevaljalo i spremno za avanturu.

Njene usne razvukle su se u širi osmeh i kroz njih se pojavio vrh njenog ružičastog jezika dok je izgovarala: „Naravno da smeš.“

Sada

Detektiv Lisjen Brusar bio je potpuno svestan banalnosti svojih reči i pre nego što ih je izgovorio. Nije mu drago što mora da koristi te ofucane fraze, ali nečim ipak mora da uteši Ivet, očajnu majku petogodišnjeg Olivijea Kasjela, koji je nestao. Ivetine oči crvene su i naduvene od silnog plača, a lice joj se zbrčkalo, pa deluje kao da je ostarila bar dvadeset godina za tih nekoliko dana otkako joj nema deteta. Sedi pogurena u fotelji u Lisjenovoj kancelariji, skvrčena kao da hoće da se odbrani od nečijih udaraca. Njen dečko, Rudi, stoji joj s desne strane i nespretno njiše u naručju njihovu uznemirenu dvogodišnju ćerkicu. Sudeći po njegovim stegnutim vilicama i koži orošenoj od znoja, vidi se da potiskuje nagomilani bes, koji samo što nije provalio iz njega.

Ubrzo se i to dešava. Rudi grubo spušta dete u Ivetino krilo i steže šake u pesnice.

„Ti si kriva!“, urla on. „Olivije je bio s tobom! Ti si mu majka! Trebalo je da ga zaštićiš!“, nastavlja da viče na nju, a zatim svom snagom udara pesnicom zid i probija malter. Ivet pravi bolnu grimasu, a njihova ćerkica rasplače se od straha.

Prepoznavši odbrambeni Ivetin stav kao nešto svojstveno svima koji trpe nasilje, Lisjen odlučuje da interveniše. Ustaje sa stolice i hvata Rudija za ruku.

„Prestanite da pravite sranja, jer ću vas u suprotnom uhapsiti zbog uništavanja društvene imovine. Izlivi besa neće vam nimalo pomoći. Sad ste potrebni Ivet i ćerkici, Rudi!“

Rudi podiže visoko drugu, slobodnu ruku i udara pesnicom detektiva u glavu. Ivet ostaje bez daha. Lisjen hvata Rudija za nadlakticu i zavrće mu ruku na leđa. „E, sad je bilo dosta!“

Rudi gleda prema Lisjenu, a zatim popušta i klima glavom, dajući mu time do znanja da ga je prošao bes. Lisjen ga pušta, a Rudi sklapa ruke pred grudima i skida zrnca maltera s bolnih zglobova na prstima.

Lisjen radi najbolje što može. Radi dobro. Savetuje ove ljude da budu strpljivi, da se međusobno pomažu, da ostanu dostojanstveni i ne gube veru i nadu dok on i njegovi ljudi ne lociraju mesto gde se nalazi njihov Olivije. Nudi njihovoj devojčici keks koji vadi iz tajnog pregratka u fiočici svog radnog stola.

Naposletku, ovaj par odlazi držeći se za ruke. Majka nosi zadovoljno dete koje slasno sisa poslednji komadić keksa što čvrsto drži lepljivim prstićima. Upravo u tom trenutku saopštavaju mu telefonom da se u sobi u hotelu *Gran Sukre* nalazi leš muškarca.

Petnaestak minuta kasnije, Lisjen ulazi u luksuzni hotel, koji se od pronalaska leša pretvorio od mirne oaze u haotičnu ludnicu. Tu je histerična sobarica koja je pronašla telo, zatim isfrustrirani direktor koga samo brinu negativni novinski naslovi, i gomila radoznalih, uplašениh gostiju koji se vrzmaju unaokolo, šapuću po čoškovima i šire glasine. Da ne pominjemo leš s nožem u stomaku i unakaženom usnom.

Pjer Boner, kapetan policijske stanice i njegov nadređeni, jasno mu je dao do znanja da je ovaj slučaj od najvećeg prioriteta. Imajući u vidu činjenicu da celo ostrvo živi od turizma, ubistvo u prestižnom hotelu najveća je noćna mora svih stanovnika, a posebno policije. Osim toga, Agata ga je zvala već sedam puta, ali Lisjen još nije uspeo da je pozove.

Dok umorno trlja slepoočnice, Lisjen čita ime direktora s pločice na uniformi: *Dezmond Ipolit*. Znajući da ishod svega prilično zavisi

od početka, Lisjen mu se obraća diplomatski, ali ubedljivo. „Dezmonde, zamoliću vas da okupite sve goste i zaposlene u plesnoj sali.“

Direktor je vidno ogorčen. „Znate li vi da su to stotine ljudi! Popunjeni smo devedeset dva odsto... Ne smem da ih držim... Neki gosti trenutno nisu u hotelu! Ko zna gde su... Mogli bi biti bilo gde na ostrvu!“

„Oni koji trenutno nisu ovde neka dođu u salu kad se vrate u hotel. Osim toga, molim vas da mi, što je pre moguće, dostavite spisak svih gostiju i zaposlenih.“

Direktor preklinje Lisjena da se obrati uplašenim gostima, jer mnogi hoće da se odjave iz hotela i potraže nov smeštaj. Glasine su neumoljive! On zahteva od detektiva Brusara da ubedi goste da im ne preti nikakva opasnost u ovom hotelu, ali ovaj odbija da to učini, smatrajući da bi bilo neumesno ubeđivati te ljude u nešto u šta ni sam nije siguran.

Dezmond nemoćno podiže ruke u vazduh i počinje ubrzano da trepće, ne pomerajući se s mesta. Lisjen mu se sad obraća oštrijim tonom. „Nadam se da vam je jasno da je za ovaj hotel najbolje da se odmah sprovede efikasna istraga i da se krivac što pre uhapsi? Ako se slažete sa mnom, onda shvatate da treba što je pre moguće da mi dostavite podatke o ženi na čije ime je soba prijavljena.“

Ipolit ponovo trepće. Konačno uspeva da proguta knedlu i nešto izusti: „A šta da kažem gostima?“

„Što manje znaju, to je bolje za njih. Recite im da je jedan gost preminuo. Ne moraju da znaju da je ubijen. I nipošto im ne spominjite ono za usnu. Ukoliko vas nešto pitaju u vezi s tim, sve porucite i kažite da su to samo obične budalaštine. Jasno?“

Ipolit klima glavom.

„Recite im da hotel mora da saraduje s policijom, jer je to ovde uobičajena praksa i da će po završetku istrage svi odmah biti pušteni. Predlažem im da im večeras svima date gratis večeru i besplatno osveženje.“

U oku direktora zasijala je iskra nade. „Hoću! Poslužiću im i besplatne koktele!“

Lisjen duboko uzdiše. „Ne, nemojte im davati koktele. Ukoliko među njima postoji potencijalni svedok, potreban mi je trezan. Slušajte, jasno mi je čega se plašite, ali verujte, biće bolje za sve ako istragu obavimo kako treba. Hajde, krenite sada.“

Ipolit nestaje žurnim korakom.

Lisjen šalje svoje ljude u plesnu salu da uzmu izjave od gostiju i osoblja. Sobaricu koja je pronašla leš lično će ispitati, ali prvo mora da analizira mesto zločina.

Pre ulaska u sobu, Lisjen stavlja zaštitne najlone preko cipela i navlači rukavice od lateksa. Muškarac na krevetu izgleda kao da spava. Da nije one krvave mrlje koja mu se širi u predelu stomaka i nedostatka parčeta donje usne, niko ne bi rekao da je mrtav. U njegovoj odeći na podu (široke lanene pantalone, pamučna majica, sandale i kačket) nije pronađeno ništa što bi ukazalo na njegov identitet.

Lisjen nešto zapisuje o praznoj vinskoj flaši. Pažnju mu privlači i mali sprženi trag na noćnom stočiću, mada ne može da utvrdi kad je nastao. Ipolit mu je rekao da je sobu iznajmila neka Amerikanka koja se prijavila pre dva dana. Platila je unapred gotovinom, ali je ostavila broj kreditne kartice za slučaj dodatnih troškova. Ipolit predaje otisak kartice Lisjenu.

Telo je pronađeno nešto posle podneva. Sobarica nije ulazila rano, jer su je obavestili da gošća iz te sobe treba da se odjavi tog jutra. Međutim, kad je primetila da natpis *Ne uznemiravaj* i dalje visi na vratima, mada je vreme za odjavljivanje odavno prošlo, pokucala je i ušla.

Lisjen prilazi lešu i zagleda bliže u lice ubijenog čoveka. Donja usna odstranjena mu je hirurškom preciznošću, zbog čega mu je lice poprimilo ružan, gotovo vulgaran izraz. Sudeći po njegovoj zagasitoj, preplanuloj koži, detektiv zaključuje da taj čovek nije turista. Moguće je da je imigrant koji živi na ostrvu ili možda član međunarodnog udruženja vlasnika jahti koji drže svoje brodove po lukama Svete Lucije. Konsultuje se sa svojim tehničarom, ali mu ovaj saopštava da još nije pronašao jasne otiske prstiju, već samo nekoliko razmrljanih i potpuno neupotrebljivih. Imajući u vidu uobičajene aktivnosti koje

se odvijaju u hotelskoj sobi, Lisjenu je ovo značilo da se neko dobro potrudio da počisti sve tragove.

Lisjenov telefon ponovo bruji. Opet Agata. Duboko uzdiše, jer zna da će sebi stvoriti samo veću nevolju ne bude li joj se javio. Izlazi na terasu. Pre nego što je pritisnuo dugme za javljanje, prešao je pogledom preko okeana i peščane plaže, diveći se lepoti prirode.

„Halo?“

Nije uspeo ni da udahne, a iz slušalice je potekla čitava bujica uvreda na njegov račun: kako je grub, bahat, bezosećajan, kako je uopšte ne voli i ne poštuje... Lisjen odvaja slušalicu od uha. Naravno da je voli, ali ima dana kada je toliko nesnosna da mu dođe da je ubije.

Nekada

Rob je prvi put ubio čoveka kad mu je bilo samo šesnaest godina. Naravno, tad se nije tako zvao, već je njegovo pravo ime duboko zakopano tog dana, baš kao i čovek kog je lišio života. Ali hajde da krenemo iz početka. Rob je živio samo s majkom, sve dok se ona nije preudala. Tih prvih osam godina proveo je u Devonu, u Pensilvaniji, u njihovoj prostranoj kući iza koje se nalazio voćnjak jabuka. Nedeljom je odlazio na ručak kod uštogljenih babe i dede, a ostatak vremena provodio je ili u školskoj uniformi, ili prema strogo utvrđenom planu aktivnosti koje mu je nametnula majka. Morao je da ide na jahanje (mada je jahala samo njegova mama), na časove klavira i tenisa.

Rob nikad nije upoznao svog pravog oca, onog biološkog, davaoca sperme, nazovite ga kako želite. Njegovo ime nikad se nije pominjalo, bar ne u Robovom prisustvu. Tu i tamo desilo bi se da njegova majka plačljivo promrmlja nešto u vezi s njim, ali to bi se dogodilo samo kad bi s prijateljicom popila neku tonik-votku više. Ili kad bi se posvađala sa svojim ocem. Jednom, kad mu je bilo šest godina, majka ga je ostavila na imanju kod babe i dede, gde je proveo beskrajno dugo tri nedelje, tokom kojih se osećao kao neki dosadni uljez; čas je bio previše bučan, čas suviše neuredan, prebrz, prespor... ali nikad kako treba. Gde god da je bila, njegova majka vratila se odatle crvenih očiju, ali odlučna, na šta je deda likovao kao da je u nečemu pobedio, samo što Rob nije razumeo u čemu.

Nedugo zatim, u životu njegove majke pojavio se novi čovek. Krupan, dobrodušan veseljak koji je voleo da se druži sa čašicom. O njemu se stalno govorilo, i to nadugo i naširoko. Svi u porodici prihvatili su ga kao rođenog sina, pa je logično, nedugo zatim, usledilo raskošno venčanje. Rob je nosio prstenje i učestvovao u razmeni zaveta. Posle svadbe, Rob i njegova majka preselili su se iz njihove velike kuće s voćnjakom u još veću kuću bliže gradu.

Robu je bilo devet godina kad je prvi put video da mu je očuh udario majku. Stajao je kao ukopan u do vratku, ne shvatajući šta se dešava, čak ni onda kad je majčina glava poletela prema kuhinjskom zidu i kad joj je iz nosa i usta potekla krv.

Nije ga toliko uplašila krv koliko taj jezivi zvuk udarca njene lobanje o pločice; bio je to zvuk koji nikad neće zaboraviti. Mama je pokušala da pobegne. Potrčala je prema vratima ne bi li pobegla od čoveka za kog je mislila da je voli, a za kog se ispostavilo da je bezdušno čudovište. Taman kad je stigla do izlaza, gad ju je stigao, grubo ščepao za kosu i besno joj tresnuo glavu o zid. Roba su probudili neobična buka i komešanje, pa je onako bunovan izašao iz sobe da vidi šta je posredi, posle čega je ostao da stoji ukopan. Primitivši ga, majka je okrenula supruga prema detetu, tek da mu skrene pažnju da ih dete posmatra.

„Vrati se u krevet, dušo“, prozborila je.

Ali Rob je samo nepomično stajao, piljeći u krvavu fleku na svetlozelenim pločicama i nervozno tegleći rub majice sa slikom pingvina.

„Tako je, mali. Vrati se u krevet. Ovo je između mene i tvoje majke. Svađa odraslih.“

Ali Rob se nije pomerio s mesta sve dok nije ugledao slabašan osmeh na licu majke, koja je pritom brisala krv s lica rukavom svi-lene bluze. Zatim mu se čak i nasmejala.

„Nije tako strašno kao što izgleda. Ne brini, dušo, sve je u redu.“ Zatim je pogledala prema svom mužu i tek kad je ovaj klimnuo glavom, prišla je Robu, spustila mu ruku na rame i uvela ga nazad u sobu. Potom ga je ušuškala, izvukla pakovanje papirnih maramica iz noćnog ormarića i njima obrisala krvavo lice. Onda je uključila Robov

solarni projektor. Sekund kasnije, plafon njegove sobe pretvorio se u nebeski svod po kom su zaigrale svetlucave zvezde i planete. Posle toga sela je na ivicu njegovog kreveta i nežno ga milovala po glavi.

„Sve je u redu, dušice. On je u pravu. Ono je bila samo svađa između nas odraslih, ništa ozbiljno. Malo smo preterali.“

Pokušao je da se pobuni i postavi joj neka pitanja. Njemu sve to nije imalo nikakvog smisla i bio je veoma uplašen. Ali mama ga je umirila rečima da se ova strahota dogodila slučajno i obećala mu je da se nikad više neće ponoviti. Ali jeste. Ponovila se. I to ne samo jednom, već nebrojeno puta.

Nasilje je postalo avet koja je konstantno vrebala u njihovom nazgled lagodnom životu. Ali uprkos svemu, ona ga nije napustila. Nije mu se čak ni usprotivila. Posle svakih batina koje je dobila, usledile bi suze, izvinjenja i oblozi od leda. Dešavalo se i da završi na urgentnom odeljenju, i onda bi, kao po pravilu, lekarima servirala laži o nezgodnim padovima i sličnim glupostima u koje niko normalan nije verovao. I na kraju svake epizode nasilja, njegov očuh tobož bi se pokajao i zatim iskupljivao skupocenim nakitom, novim automobilima i odlascima na odmor. Scenario je uvek bio isti: prvo bi je izudarao, posle čega bi zabio glavu u njeno krilo, cmizdreći i moleći je za oproštaj. A ona bi ga samo milovala po kosi i, kao zombi, ponavljala istu rečenicu: „U redu je, dušo. Znam da nisi hteo. U redu je.“ Istu tu rečenicu izgovarala je i kad bi se Rob probudio usred noći zbog košmara ili kad bi pao i udario se na igralištu. Pošto bi dobio željeni oproštaj, očuh bi podigao njegovu majku u naručje i odneo je u njihovu spavaću sobu, usput namigujući uplašenom posinku. Onda bi usledili zvuci groktanja, uzdisanja i cviljenja koji su se provlačili kroz zidove i dopirali do Robovih ušiju dok je ovaj ležao u tami, silno se trudeći da sve to razume.

Nikad nije uspeo u tome, mada se ovaj krug užasa ponavljao godinama. Kad god bi se onaj kreten naroljao, prvo bi prebio njegovu majku, posle čega bi usledile suze izvinjenja i nedugo zatim začuli bi se oni grozni zvuci groktanja i stenjanja za koje je Rob s vremenom naučio da prate seks. Mrzeo je sve to. Naročito je mrzeo majčinu

pasivnost i to što je tom gadu dozvoljavala da je premlati, a zatim bi ga ljubila, tešila i vodila ljubav s njim. Međutim, najviše od svega mrzeo je kako se ta nadobudna skotina sutradan šepurila po kući, iskazujući time svoju nepobitnu dominaciju nad njenom slabošću. Kad god bi ugledao onaj samozadovoljni izraz na očuhovom licu, Robu bi se želudac svezao u čvor, posle čega bi ga obuzela žarka želja da tresne očuha posred lica.

Kad mu je bilo četrnaest godina, odlučio je da porazgovara s majkom o svemu tome. Njegov očuh bio je u to vreme na poslu. Ušao je u majčinu spavaću sobu i zatekao je kako se sprema za odlazak na ručak u kantri klubu. Gledao ju je kako prebacuje nežnoplavi kardin-gan od kašmira preko svilene haljine bez rukava, ne bi li na taj način prikrila sveže modrice koje su joj prekrivale ramena i nadlaktice. Trgla se kad ga je ugledala.

„Otkud ti ovde, dušo? Treba li ti nešto novca?“

„Ne, mama, ne želim novac“, odgovorio joj je.

A onda je odlučio da joj otvoreno iznese sve ono što ga je godinama tištilo. Rekao joj je da postoje i druge opcije i da ne mora više da trpi svakodnevnu torturu i izlive besa tog skota koji je prvo besomučno pretuče, a posle puzi pred njom, cmizdreći i moleći je za oproštaj. Međutim, njegova majka imala je drugačije mišljenje. Duboko je uzdahnula i preplela prste ispred sebe. Zatim je počela da mu objašnjava kako je suviše mlad da bi razumeo svet odraslih. Rekla mu je da, uprkos svemu, ona zna da je njen muž dobar čovek. Dodala je da veoma naporno radi ne bi li njima dvoma obezbedio lagodan život, ali da zbog nagomilanog stresa ponekad pukne i onda mora na nekome da iskali bes. Rekla mu je da je ona voljna da živi s tim, jer zna da joj on, u suštini, ne želi zlo. Posebno je naglasila da joj se svaki put posle toga izvinio i zamolio je za oproštaj. Dok mu je ovo govorila, Rob je imao osećaj kao da mu se duh odvojio od tela i odleteo negde visoko, odakle je jasno mogao videti sve što se dole dešava. Pokušao je još jednom da je urazumi i natera da pogleda istini u oči, ali ona je prestala da ga sluša i promenila je temu razgovora.

Posle ovoga digao je ruke od svega i prestao da se trudi. Sve više vremena provodio je van kuće, a kad bi se i našao u njoj, držao se podalje od očuha, izbegavajući da se sretne s njim. Jednom nedeljno uspevao bi da nagovori majku da ručaju zajedno, čak i onda kad njoj nije bilo do toga. I to je bio sav njegov kontakt s njom.

Očuha je očigledno zabavljalo Robovo samoinicijativno izgnanstvo, pa se stoga nije ni bunio što ga nikad nije bilo kod kuće, dok je Robu, s druge strane, prijalo to što nije morao nikome da polaže račune. I tako se sve nastavilo. Rob se uporno držao po strani, a njegov očuh i majka nastavili su svoju malu ružnu igru.

Uporedo s tim počela je i serija Robovih remetilačkih, subverzivnih aktivnosti. Prvo se desio požar u školskoj laboratoriji zbog njegove bahate igre s Bunzenovim gorionikom. Zatim je na zidu pored teniskog terena osvanula surova i do bola precizna karikatura njegovog razrednog starešine koju je nacrtao sprejom u boji. Usledilo je bežanje sa časova i sve drskije i agresivnije ponašanje. Pošto se potukao u muškom toaletu i jednom klinцу slomio vilicu, izbacili su ga iz škole. Očitali su mu bukvicu i kaznili ga, a onda je njegov očuh sredio (i debelo platio) da ga prime u drugu elitnu privatnu školu.

Tamo je upoznao Spensera. Njih dvojica bili su poput tempirane bombe kojoj je samo trebalo izvući osigurač, pa da raznese sve oko sebe. Spenserov otac bio je moćni lokalni političar, tako da je njegov sin, koji je celo detinjstvo proveo lažno se smeškajući pred kamerama, taj izveštačeni osmeh sad zamenio besom. Rob i Spenser zajedno su se napijali i pušili sve što im je dospevalo pod ruku: cigarete, marihuanu, krek. I ne samo to. Zloupotrebljavali su Spenserove lekove za poremećaj pažnje, kao i vikodin, koji je Robova majka dobijala na recept u ogromnim količinama, pa nije ni primećivala da su je potkradali.

Ponašali se se kao da su mangupi iz geta, slušali rep i nosili pantalone spuštene do pola zadnjice; upotrebljavali crnačke izraze i sve im je bilo ili *kul*, ili *jo*, ili *brate*, *ovo*, ili *brate mojne*. Pokazivali su jedan drugom tajne signale kao što to čine pripadnici uličnih bandi i zavijali

debele džointe. Nisu imali pojma koliko su bili smešni i patetični, dva momka iz visokog društva koji se pretvaraju da su ulični psi.

Obojica su sanjali velike snove. Otići će u Njujork i osvojiće ceo grad. Imaće sve one supermodele, zgodne manekenke, gomilu para i skupe jahte.

Jedne ledene zimske noći, dok su se vozili već pošteno naključkani tabletama u Spenserovom novom BMW-u dobijenom od roditelja za šesnaesti rođendan, auto se zaneo u oštroj krivini u koju je Spenser prebrzo uleteo, okrenuo se dvaput na putu i potom se zabio u ševija impalu iz 1996. godine, za čijim je volanom sedeo penzionisani električar. Jadni čovek proveo je tri nedelje u bolnici, slomljene noge i probijenih pluća. Samo čudo spaslo ga je sigurne smrti.

Robov očuh i Spenserov otac nagodili su se s povređenim čovekom, ponudivši mu više nego velikodušnu svotu novca u zamenu za odustajanje od tužbe. Ovaj je pristao, i uz to još potpisao sporazum o ćutanju. Nekoliko dodatnih telefonskih poziva i podmazivanje novcem učinili su i da policijska tužba netragom nestane. Novac je izuzetno moćno sredstvo u ovim krugovima.

Međutim, posle ovog nemilog događaja, Robov očuh počeo je da se ponaša prema Robu kao prema svom vlasništvu. Budući da je počistio sva njegova sranja, Rob je morao da plati debelu cenu za takvu uslugu. Uz to, pojačalo se i nasilje nad Robovom majkom. Ponekad bi je očuh namerno udario pred Robom, a nekad bi samo podigao ruku i zarežao na nju, tek da bi je držao pod stalnom tenzijom. Uurlanje, psovanje i gnevno treskanje vratima bili su redovni deo očuhovog repertoara bahatosti i brutalnosti. I svaki put kad bi video da se Robova majka skrušeno povlači u ugao, glasno bi joj se smejaio, nazivajući je pogrdnim imenima, ne bi li time izazvao Robovu reakciju. Znajući da ne može fizički da mu se suprotstavi, Rob bi svaki put odjurio u svoju sobu stegnutih vilica i pesnica, a očuh bi za njim dovikivao kako je obična kukavica i pičkica.

Gnevan i besan zbog nemoći da promeni stanje, Rob je postao još nepromišljeniji i bezobzirniji. Pošto su ga prvi put uhvatili da diluje drogu po školi, suspendovan je na deset dana. Kad su ga uhvatili i

drugi put, zapretili su mu novim izbacivanjem. Onda je njegov očuh oholo ušetao u direktorovu kancelariju i gurnuo mu ček pod nos.

Ugledavši iznos, direktor je zinuo od čuda i odmah začutao. Sledeće čega se Rob seća bilo je da ga je očuh zgrabio za vrat i odigao od zemlje. Taj krupan, moćan čovek u odelu od dve hiljade dolara ukrstio je pogled s direktorovim, koji je na to samo poslušno klimnuo glavom i potom skrenuo pogled, pretvarajući se da ne vidi kako su se Robova stopala nemoćno koprcala iznad mermernih pločica i kako ga je očuh potom grubo spustio na pod, pa ga svom snagom odvalio nadlanicom, pocepavši mu usnu.

Za to vreme, Robova majka poslušno je sedela u kolima. Nema. Besna. Zabrinuta. Zatim su se odvezli kući. Rob je pokunjeno sedeo pozadi, a njegova majka napred. Dok je ona nervozno uvtala svi-lenu maramicu u krilu, vezujući je u sitne čvorove, ona gromada od njegovog očuha držala je obe ručerde na volanu i stopalo na gasu. Rob je za to vreme pljuvao krv po svojoj besprekorno čistoj, beloj školskoj košulji. Kad su stigli kući, očuh ga je tako prebio da je celu noć pljuvckao krv i stavljao obloge na brojne modrice.

Ovo prebijanje samo je pojačalo Robov inat.

Robova majka i očuh bili su na čelu moćnog karusela za priku-pljanje dobrotvornih sredstava. Dodeljivali su ih institutima za istraživanje raka, društvima za zaštitu prava životinja, muzejima i drugim javnim ustanovama, međutim, ponešto bi uletalo i u džepove republikanaca, kad bi im ponestalo novca za izbornu kampanju. Jedne subotnje večeri, osamnaestog dana od početka svog kućnog pritvora (kako ga je Rob nazivao), Rob se iskrao iz kuće i odveo biciklom do Spensera. Potom su njih dvojica igrali bilijar i ispijali skupocenu votku, vodeći računa da svaki put dospu u flašu onoliko vode koliko su popili, da se ne bi primetila razlika. Budući da su obojica popili batine i dobili katanac zbog brojnih izgreda, ovo im je bio najbolji provod u proteklih nekoliko nedelja.

Nešto kasnije, Rob je tiho jezdio prema kući. Sišao je s bicikla u jednom veštom potezu i potom ga odgurao do šupe u zadnjem dvorištu. Njihov ogromni vrt delovao mu je neverovatno lepo i tako spokojno

u tami koju su tu i tamo remetili samo krupni beli cvetovi ruža. Nasiono je bicikl na zid i krenuo prema zadnjem, kuhinjskom ulazu. Čim je ušao, proverio je kontrolnu tablu s alarmom. Bio je isključen.

Na radnoj ploči u kuhinji ležali su očuhovi ključevi od kola i majčina svetlucava damska torbica. Pogledao je na sat. Bilo je tek blizu ponoći, a rekli su mu da se neće vratiti do dva. Srce mu je brže zakucalo. Vratili su se ranije da bi proverili da li je on kod kuće? Ili su ga namerno slagali da će doći oko dva, samo da bi ga uhvatili u bekstvu? Izuo je cipele i na prstima prešao preko kuhinje. Samo kad bi se domogao kreveta... Možda njih dvoje još nisu pogledali u njegovu sobu...

Nečujno se dovukao do centralnog hodnika. Zloslutna tama ispunila je svaku poru ove kućerine, pretvorivši je u kuću strave i užasa. Pomislivši na ovo, Rob je osetio kako mu niz kičmu prolazi jeza; osetio se kao da je neko zabio iglu u njegovu vudu lutkicu.

Odlučio je da uključi svetlo u predsoblju. Oslobodio se straha. Bolelo ga je uvo. Pa šta ako ga i uhvate? Nije video prst pred nosom i bilo mu je potrebno svetlo.

Zasvetlucali su kristali u obliku suze na velikom elegantnom lusteru. Rob je prešao do velikog salona i uključio svetlo. Na plafonu ukrašenom kitnjastim gipsanim elementima zasijalo je mnoštvo svetiljki poređanih ukrug i obasjalo umetničke slike u skupocenim ramovima. U toj prostoriji nije bilo nikoga. Na stočiću za kafu stajale su dve čaše za martini. Prišao im je. Jedna čaša bila je prazna. Ispio je ostatak tečnosti iz druge.

U trpezariji je vladala potpuna tišina. Oko masivnog antičkog stola nemo je stajalo šesnaest praznih stolica. Očuhova kancelarija zvrjala je prazna. Zavirio je u vešernicu, ostavu i gostinsko kupatilo. Nigde nikog. Obuzelo ga je čudno, zloslutno osećanje. Osetivši kako mu se srce ispunjava strepnjom, a želudac počinje da treperi od straha, brzo je potrčao stepenicama na sprat.

Prvo što je ugledao bio je širok mlaz krvi na pastelnonarandžastom zidu hodnika. Na parketu je ležalo krvavo klupko majčine sjajne kose iščupane s kožom glave. Prestravio se. Potrčao je prema

majčinoj spavaćoj sobi i širom otvorio vrata. Unutra je bio mrkli mrak. Roletne su bile spuštene i nigde nije bilo ni trunčice svetla. Dok su njegove oči pokušavale da se priviknu na tamu, začuo je tiho, jedva čujno majčino jaukanje, koje ga je udarilo poput malja. Pronašao je prekidač i brzo uključio svetlo.

Prvo što je ugledao bilo je smrskano ogledalo na toaletnom stočiću, čije su krhotine ležale svuda po podu, odbijajući svetlost u svim pravcima i reflektujući kaleidoskop groznih krvavih slika. Zakoračio je unutra i zatekao jeziv prizor: na podu je ležala hrpa nečega što se nekada nazivalo njegovom majkom. Pogled joj je bio ukočen, prednji zubi izbijeni, a lice potpuno krvavo.

Brzo je skinuo majicu sa sebe, kleknuo pored nje i pokušao da zaustavi krv koja joj je liptala odasvud – iz usta, nosa i ogromne rane na glavi.

„Da li je on još ovde?“, upitao ju je šapatom.

Nije mu odgovorila. Samo ga je gledala onim mrtvim, ukočenim pogledom i tiho jaukala.

„Mama, čuješ li me? Je li on još u kući?“

Preko volje je skrenula pogled prema njemu i promrmljala nešto što Rob nije mogao da razume, jer su joj usta bila puna krvi. Rekao joj je da ponovi.

„Misliš li da će moći da mi nameste zube?“

Kad je začuo zvuk puštanja vode u kupatilu, posle kog je usledilo očuhovo spoticanje i psovanje, obuzela ga je panika i usta mu se ispunise gorčinom. Osvrnuo se oko sebe ne bi li pronašao nešto što bi mogao da upotrebi kao oružje, a zatim je zgrabio nazubljeno i kao žilet oštro parče slomljenog ogledala. Da se ne bi posekao, obmotao je šaku majicom natopljenom majčinom krvlju i stavio prst na usta dajući joj do znanja da čuti, mada nije bio siguran da ga je razumela. Isključio je svetlo i čučnuo iza toaletnog stočića, znajući da ga jedino tamo neće obasjati svetlo kad se vrata kupatila budu otvorila. Srce mu je udaralo kao ludo, a disanje mu se ubrzalo kao da je pretrčao maraton. Nije mogao da utiša glasno dahtanje, pa je nekoliko puta morao duboko da udahne i izdahne ne bi li se malo umirio i ohladio glavu.

Onda se onaj gad pojavio na vratima. Ponovo se zateturao, glasno opsovao i potom se uhvatio za dovratak, ostavivši krvav otisak ruke na ragastovu. Zatim je stigao do njegove majke, skvrčene na podu, i snažno je šutnuo u stomak. Ovaj udarac bio je samo deo brutalnosti kojima ju je godinama terorisao. Njegova surovost izluđivala je Roba skoro isto koliko i majčina pasivnost. Nikad ništa nije preduzela. I sad je samo bespomoćno ležala tamo. Niti je zapomagala, niti ga preklinjala da prestane da je udara. Nije čak ni pokušala rukama da zaštiti meki stomak. Samo je ćutke primala udarce. Kao da ih zaslužuje. Kao da je to nešto sasvim normalno. Kao da ih želi.

Obuzet mešavinom gneva i očaja, Rob je skočio na noge i poput mačke bacio se na očuha, široko zamahujući oštrom krhotinom prema njemu. Zasekao ga je tačno iznad oka. Krv je šiknula iz rane i zaslepela njegovog protivnika. Rob je iskoristio tu priliku i nastavio da ga seče po rukama, koje je ovaj sad postavio ispred sebe ne bi li se zaštitio. Čim ih je spustio, Rob se odmah ustremio na njegov vrat i zadao mu nekoliko dubokih posekotina. Njegov oči je na to gnevno zaurloao, a zatim se bacio na njega i oborio ga na zemlju. Rob je snažno udario glavom o pod i krvava oštrica ispala mu je iz ruke. Za trenutak je ležao ošamućen, ali uvidevši da se njegov protivnik podiže na kolena i sprema da ga svom snagom razvali pesnicom u lice, brzo je dograbio parče slomljenog ogledala i svom snagom zabio ga u protivnikov vrat. Krv je pokuljala iz rane i čovek se obema rukama uhvatio za prerezani grkljan. U njegovim očima, do malopre ispunjenim samo pijanim gnevom, sad se video samo šok. Kad se njegova ogromna telesina konačno strovalila i pljoštimice pala na debeli tepih, Rob je iza svojih leđa začuo majčino grčevito i bolno dozivanje.

„Molim te, nemoj ga povrediti! Molim te! Nemoj!“

Okrenuo se prema njoj, misleći da je ovim preklinjanjem pokušala njega da zaštiti, međutim, ona je puzala prema svom suprugu, jecajući i plačući. Taj njen vapaj nije bio namenjen njemu, njenom sinu jedincu, već suprugu koji ih zamalo nije oboje ubio.

Sada

Eli sedi s prstima zabijenim u vreli pesak, pogleda usmerenog prema modrom prostranstvu okeana. Na ovom delu plaže skoro da nema nikoga. Tu je samo nekoliko okorelih ljubitelja preplanulog tena koji leže pržeći se na suncu, i jedna mlada mama s detencetom koje se igra kopajući po pesku žutom lopaticom i presipajući pesak u crvenu kanticu. Jedna providna, ružičasta kraba prelazi joj preko stopala. Elina kosa podignuta je u konjski rep i polako se suši na toplom vetru, dok svetloplave oči svetlucaju kao dva akvamarina oivičena Elinom sjajnom tamnosmeđom grivom. Na rukama joj se presijavaju veštački nokti. Pokušava da ih odlepi, ali ne uspeva. Moraće ponovo da ode u onu prodavnicu i nabavi još neke sitnice koje će joj biti potrebne za još drastičniju promenu izgleda.

Eli odmahuje glavom. Kad li je samo naučila ovako da rezonuje? I da se prurušava nabacujući na sebe sve te šljašteće detalje koji, zapravo, služe samo da bi ljudima odvratila pažnju sa svog lica? Kažu da nužda rađa sredstvo. Sve dok ne bude smislila dobar plan, moraće da nastavi da menja izgled. Dobar plan je sve što joj je sad potrebno.

Nastavlja da razmišlja, dokono se igrajući smešnim noktima, nameštajući ih tako da joj se svetlost odbija od kristala i igra po nagim bedrima. *Dobro, misli, šta je prvo što bi trebalo da uradim? Budem li to smislila, sledeći korak nametnuće mi se sam od sebe.*

U mislima se vraća na početak veze s Robom. Priseća se trećeg sastanka, jer se upravo tad u njoj probudila nada da će njihov odnos prerasti u nešto ozbiljno, mnogo dublje od onog što je mislila da će biti: prolazna stanica dok ne preboli Hjuia i ne pronađe gospodina pravog. Rob im je rezervisao sto u restoranu *Per se*, jer mu je jednom prilikom usput pomenula da joj se taj restoran mnogo dopada. Zna-lački je naručio vino i, dok su jeli, pokazao se kao veoma šarmantan, duhovit i brižan. Osim toga, *veoma pažljivo* slušao je svaku njenu reč. Posle večere, pred restoranom ih je čekao auto kojim su se odvezli kod njega. Stan mu je bio opremljen u tipično muškom stilu – nameštajem tamne boje i kožnim foteljama, ali su detalji, poput vaze sa žutim lalama na stočiću i ljupke fotografije žene koja lebdi nad mostom, ukazivali na romantičnu crtu njegovog karaktera. Te noći vodio je ljubav s njom nežno, pažljivo i obazrivo, potpuno drugačije nego prvi put kad su nasrnuli jedno na drugo poput napaljenih životinja. Kad se sutradan probudila, sedeo je pored nje sveže istuširan, opuštено pijuckajući prvu jutarnju kafu. Bio je relaksiran i ležeran, kao da oduvek žive zajedno. Uskoro se to, zapravo, i dogodilo.

Eli duboko uzdiše. A onda ugleda Harija, momka s kojim je provela noć, kako džogira po plaži. *Dođavola*. Priseća se redosleda događaja od sinoć. Silnih koktela koje su ispili u baru. Sedativa koji mu je krišom ubacila u poslednja dva pića. Teturanja do njegovog bungalova. Vlažnih poljubaca. Harijevog smeha kad se sapleo i pao na krevet, povukavši i nju preko sebe. Odvratnosti koju je osetila kad su njegove pohotne ispucale ruke zgrabile njene grudi, i olakšanja kad je konačno zaspao i zahrkao balaveći. Sebe, kad se trglala iz plitkog sna, jer se on probudio posle samo nekoliko sati. Svog šaputanja: *Bio si fenomenalan, dušo*, njegovog zbunjenog pogleda i svog ubeđivanja da nema snage za novu turu seksa, jer su već jednom to obavili žestoko i strasno, posle čega je on ponovo zaspao, a onda debelo odahnula.

Podiže se s peska i žurno upućuje prema prvom otvorenom kafeu koji je ugledala, na drvenoj, isturenoj platformi tik do hotela kome pripada. Stigavši tamo, shvata da je gladna kao vuk. Ne seća se kad

je jela poslednji put. Mora odmah nešto da pojede. Pita tamnoputu konobaricu gde može da sedne.

Ova je smešta za polukružni šank i donosi joj jelovnik. Eli naručuje jaja, prženu slaninu, tost, pomfrit, mango i kafu sa šlagom. Dok čeka da joj stigne porudžbina, nestrpljivo dobuje prstima, nesposobna da razmišlja o bilo čemu drugom osim o hrani. Ne pamti da je ikad osetila ovoliku glad. Nekoliko trenutaka kasnije, konobarica joj s osmehom poslužuje hranu. Zavrtelo joj se u glavi od samog mirisa pržene slanine. Počinje s tostom i kafom. *Samo jedi*. Ubacuje u usta zalogaj jaja. *Samo jedi*. Nabada viljuškom nekoliko krompirića. Zatim uzima zalogaj slanine. Sledi gutljaj kafe, a potom otkida zubima sočno parče manga. Onda ubacuje u usta još jedan zalogaj jaja. *Samo jedi*. *Čim se najedem, znaću šta treba da uradim*.

Dok ona razmišlja, dvoje mladih, koji su dotad sedeli pored nje, ustaju, plaćaju račun i odlaze. Za njima na šanku ostaju lokalne novine, na čijoj naslovnoj starni krupnim slovima piše: U LUKSUZNOM HOTELU PRONAĐEN MRTAV MUŠKARAC. Eli grabi novine.

Drhteći celim telom, grozničavo prelazi pogledom preko redova tog članka, pamteći samo ono što joj je bitno: *neidentifikovan muškarac... nije registrovan u hotelu... Detektiv Lisjen Brusar... soba je prijavljena na ime neke žene... policija još ne otkriva ime te žene...*

Međutim, u članku nedostaje jedan ključni podatak. Eli ispušta vazduh na usta. Zasad je dobro. Znaju samo da je neko mrtav. To i jeste bio deo njenog plana. Izostavljanje presudnog detalja? To je bio ukalkulisan rizik koji se isplatio.

A onda je osetila mučninu i odgurnula tanjir od sebe. Nije joj svejedno kad vidi detalje ubistva koje je počinila crno na belo.

Ponovo misli na Roba. Kako je moguće da nije ništa primetila? Ili namerno nije htela da primeti? Možda je htela da bude slepa kod očiju? Ne bi joj bilo prvi put. Ponekad i pametna žena ispadne glupača. Oseća kako joj se hrana koju je upravo pojela podiže. Prekriva usta rukom. U šta se to pretvorila? U pokvarenu prevarantkinju koja ne preza ni od čega. U ubicu. Ova reč joj je poput groma zazvonila u glavi. Postala je ubica. *Kriminalac*.

Do krajnjih granica

Uvojak smeđe kose pada joj preko čela. Trza se iznenađeno. Oseća se loše u sopstvenoj koži. Frivolno, nesigurno i uplašeno. Šta je to, pobogu, uradila?

Podiže ruku i traži račun. Ma neka ide sve dođavola. Iz ovih stopa krenuće na aerodrom i sešće u prvi avion za Njujork. Još ne zna ni da li je Rob uopšte živ! Ako i jeste, ko joj garantuje da će ostati živ? U šta se pretvorila zbog njega? Zbog tog stranca? I ubice. Sad mrzi i sebe i njega. Tog prevaranta koji slaže čim zine. Kako je uopšte mogla išta da mu poveruje? I da uradi sve ono što je učinila? Oseća se grozno. Ostavlja novac na šanku i kreće prema izlazu iz bara, isprva polako, skoro teturavim korakom, a zatim počinje da trči, potpuno nesvesna začuđenih pogleda osoblja i ostalih gostiju.

Nekada

Eli je stajala i gledala u svoju usnulu sestru. Rak je sestri istrošio telo. Zbog terapija je ostala bez bujne, plave kose. Oči su joj okružene tamnim kolotovima, a iz nosa joj vire plastične cevčice. Izgleda kao slomljena lutka.

Za pet godina, koliko svi zajedno prolaze ovim mračnim tunelom i najmanje trunke nade da će ozdraviti, progutala ju je sveopšta tama.

Meri En se pomerila. Njena mršava ruka nalik na kandžu podigla se za trenutak u vazduh, a zatim mlitavo pala nazad na meko ružičasto ćebe. Nalazile su se u njihovoj dečjoj sobi. Meri En otpustili su iz bolnice da umre.

Eli se osvrnula oko sebe. Gledala je u njihove krevete postavljene jedan preko puta drugog na suprotnom kraju sobe; sestrin je bio nežnoružičast, a njen tamnoljubičast. Na policama su još stajale poslagane njihove omiljene knjige i nekoliko relikvija iz detinjstva; omiljene lutke i kutija s *monopolom*. Na Elinom stolu ležala je hrpa udžbenika, razbacana šminka, svežanj ključeva i njen *ajpod*, dok su na sestrinom bili uredno poslagani papirni ubrusi, lekovi, boca s vodom i metalna pljuvaonica.

Otkako se Meri En vratila iz bolnice, Eli je spavala na kauču u dnevnoj sobi. Ostalo joj je još samo tri meseca do odlaska na koledž. Više nikad neće moći da spava u ovoj sobi.

Eli je pomilovala plišano jastuče u obliku zvezde koje je stajalo pored sestrinog mršavog tela. Podigla ga je, a zatim njime prekrila sestrin nos i usta.

Sve police počele su da zveče i kloparaju kao da prate podrhtavanje Elinih ruku koje su pritiskale ono jastuče. Okrenula je glavu i usmerila pogled prema policama, ne popuštajući stisak. Na gornjoj polici ugledala je porcelanski tanjir s natpisom *Moja ljubav prestaće kad petao zakukuriče*. Čudno. Taj tanjir oduvek je stajao u kuhinji.

Sekund kasnije, tanjir se zatresao i skotrljao s police, tresnuvši na pod i rasprsnuvši se na hiljadu komada.

Petao je zakukurikao. Njegov promukli glas odjeknuo je sablasno u Elinim ušima. Šta se, pobogu, desilo?

Eli se uspaničeno trgla. Bilo je oko ponoći. Ležala je u svojoj postelji. Pogledala je prema sestrinom krevetu. Bio je prazan, a posteljina uredno zategnuta. Uza zid su stajale poslagane plišane igračke, kao neka sablasna družina. Neko joj je pokucao na vrata. U sobu ušla je majka, ne sačekavši da joj Eli odgovori. Sobu je obasjala neprijatna žuta svetlost koja je dopirala iz hodnika. Za mamom je u sobu ušao i otac.

„Umrla je“, saopštio joj je tata drhtavim glasom. „Upravo su zvali iz bolnice.“

Sada

Istraga teče na uobičajeni način i kockice lagano počinju da se slažu. Lisjen je, za divno čudo, zadovoljan. Tu je leš koji treba da ode kod islednika na autopsiju, otisci prstiju će, nada se, pre svega otkriti identitet žrtve, ima svedoke koje treba ispitati, mesto zločina spremno za fotografisanje i dokazni materijal za analizu. Sve to on *može* da obavi. Posle višemesečnog, mukotrpnog i uzaludnog rada na slučaju nestale dece koja su oteta i nestala kao da su u zemlju propala, ovaj konkretni leš došao mu je kao poklon, pa makar i ovako unakažen.

Lisjen okuplja svoje ljude, dodeljuje im zadatke i ispisuje na tabli podatke koje su dosad saznali u vezi s ovim slučajem. Zatim poziva Alfonsa Dafoa i, posle razmene uobičajenih crnohumornih rečenica, moli ga da požuri s pregledom leša koliko god je to moguće.

Zatim podnosi izveštaj svom kapetanu. Ovaj mu odobrava izbor tima i podelu zadataka, ali ipak ne može da sakrije uznemirenost zbog brojnih telefonskih poziva koje je u međuvremenu dobio. Kaže da su ga zvali brojni novinari, ali i mnogo važniji ljudi, kao što su guverner i premijer, da ne pominje i imućnog i uticajnog vlasnika lanca hotela u koji spada i *Gran Sukre*, čoveka što upravo gradi novi multimilionski objekat na ostrvu.

„Ovo mora da bude apsolutni prioritet, Lisjene“, insistira kapetan Boner, učestalo žmirkajući na desno oko. Znajući da mu se taj tik

javlja samo kad je pod velikim pritiskom, Lisjen shvata da je sve izuzetno ozbiljno.

„Naravno, gospodine. Povodom nestale dece, predlažem da detektivka Ganjon preuzme taj slučaj. Ona je upoznata sa svim detaljima...“

„Ne, ne i ne. U ovom trenutku ne možemo ništa da učinimo za te mališane. Svi moraju da se usredsrede samo na ubistvo iz hotela.“

„Ali...“

„Nema tu nikakvog *ali*! Rekao sam šta imam i tačka! Obojica znamo da, kad ne pronađemo dete u roku od nekoliko dana, ono najverovatnije više nije živo.“

Lisjen oseća kako ga preplavljuje ljutnja, uporedo s mučninom i osećanjem potonuća. Svestan je da je kapetan Boner najverovatnije u pravu u vezi s tom decom, samo što on dosad nije imao hrabrosti da to sebi prizna.

Kapetan nastavlja nervozno: „Ali ne možemo ih proglasiti mrtvima sve dok ne pronađemo tela.“ Oko mu sve brže žmirka.

Primitivši tugu na Lisjenovom licu, kapetan utišava ton i nastavlja mekše: „Slušaj, i meni je stalo do tih klinaca isto koliko i tebi. Nemoj da misliš da nije. Ali znaš i sam da smo u ćorsokaku i da se dugo nismo pomerili s mesta. Hajde, idi sad i pronađi mi tog ubicu iz hotela.“

Lisjen klima glavom i potom izlazi iz kapetanove kancelarije.

On zna da je njegov kapetan u suštini dobar čovek (mada je mnogo ambiciozniji i ispolitizovaniji nego što će Lisjen ikad biti) i da je njegova trenutna nezainteresovanost za sudbinu nestale dece više posledica spoljašnjeg pritiska nego njegovo lično uverenje. Međutim, Lisjen zna i da bi se kapetan ponašao sasvim drugačije da su nestali mališani deca belih turista, a ne tamnopusitih ostrvljana. Shvativši da je besmisleno da se opterećuje ovime, Lisjen odmahuje rukom i izbacuje tu frustrirajuću misao iz glave, mada zna da je ispravna.

Seda za sto i razmišlja nekoliko trenutaka. Zatim zavlači ruku u donju fioku i krišom izvlači zapečaćenu plastičnu kesu iz nje. Unutra je plavo-zelena šifonska marama. Otvara kesu i udiše prijatnu mešavinu mirisa pudera, parfema i znoja koji je ostao na nežnoj tkanini. Istog trenutka, ovaj miris budi mu uspomenu na majku. Brzo zatvara

kesu i vraća je na tajno mesto, ispod fascikli sa slučajevima i dopola pojedeno pakovanja krepera.

Lisjen je bio sin jedinac. Odrastao je samo s majkom, koja je ceo svoj život provela rintajući u jednom od najskupljih hotela na ostrvu. Počela je kao pomoćna radnica u kuhinji, da bi posle mnogo godina mukotrpnog rada napredovala do pomoćnice šefa sale. Prijavila se za taj težak posao odmah pošto ih je napustio Lisjenov otac (koji se zaposlio na turističkom krizeru i nikad se nije vratio), mada je znala da bi mnogo brže napredovala da se zaposlila kao sobarica. Izabrala je teži i naporniji put, zato što je znala da, dokle god bude radila u kuhinji, njen sin nikad neće gladovati. I nije. Ona se pobrinula da njeno dete bude sito, školovano i voljeno. Stalno ga je podsticala i podržavala u svemu. Terala ga je da ide i na veronauku. Bila mu je i majka i otac, vodila ga na pecanje, igrala se s njim, kuvala mu i pregledala domaće zadatke.

Konačno se penzionisala s punih pedeset devet godina, oko mesec dana posle Bertranovog rođenja. Mislila je da za nju nastupa novo poglavlje života ispunjeno zasluženim odmorom i slatkim brigom o unučetu. Nažalost, umrla je iznenada od srčanog udara samo tri nedelje po odlasku u penziju.

Žal za majkom još je goruće osećanje u Lisjenovom srcu. Mada mu beskrajno mnogo nedostaje, bilo mu je drago što je, ako ništa drugo, ipak doživela da vidi prvo unuče. Bio je zahvalan na vremenu provedenom s njom, kao i na tome što ju je učinio ponosnom kad se zaposlio u policiji.

Posle majčine smrti, jedina porodica koju je imao bila je porodica njegove supruge. U stvari, njeni roditelji, Tereza i Moziz, sestra Gabrijele i njen muž Piter, prihvatili su ga oberučke još dok se zabavljao s Agatom. Međutim, kad mu je umrla majka, njihovi odnosi postali su još bolji i prisniji. I sad se seća koliko je bio srećan kad mu je Moziz dozvolio da ga zove tata. Tako je ostalo i do danas.

Agata. Razumljivo je što je bio potpuno rastrojen dok je razgovarao s njom, jer se tada nalazio na mestu zločina. Zato i jeste odmakao slušalicu od uha i pustio je da se dernja sve dok mu neko

od podređenih nije postavio pitanje, posle čega je imao opravdanje da prekine vezu. Ali on iskreno voli svoju ženu i dete, baš kao što će voleti i bebu koja je na putu. Agata je bila i ostala njegova jedina ljubav, i to je tako još od srednjoškolskih dana. Ona jedina može da ga prizemlji, pruži mu utehu i opusti ga od svega sa čim se svakodnevno susreće na poslu. Međutim, kad je uhvate njene bubice, onda ume da bude baš nezgodna.

Pošto ju je ponovo pozvao i čuo joj glas, znao je da više nije ljuta. Tako je to s njom. Začas se razbesni i još brže ohladi. Kad joj dođe žuta minuta, u stanju je svašta da izgovori, međutim, kad se istutnji i isprazni, pretvara se u milu, duhovitu i veselu osobu.

Lisjen joj se sad izvinio zbog glupe reakcije kad mu je jutros saopštila da je u drugom stanju. Uverava je da je mnogo voli i da je veoma srećan zbog prinove. U pozadini čuje sinčića kako guče i srce mu se ispunjava srećom. Razmišlja kako bi voleo da im drugo dete bude ženskog pola, pa da može da nauči Bertrana kako da zaštititi mlađu sestricu. Saopštava ovu misao Agati, na šta ona oduševljeno reaguje. Njena sestra takođe ima muško dete, pa je krajnje vreme da u porodicu stigne i jedna devojčica. Agata ga pita šta bi voleo da mu spremi za večeru i, dok on razmišlja, pitajući se hoće li uopšte uspeti da stigne kući do tada, ona mu nudi ćufte u sosu od karija, njegovo omiljeno jelo, i po tome Lisjen zna da mu je definitivno sve oprostila.

Nekada

Eli je prvi put videla ljudski leš u dvadeset prvoj godini. To se desilo noć pre nego što je diplomirala na koledžu. Pošto su odsedeli na dosadnim, uštogljenim porodičnim ručkovima u gradu, koji su obavezni za svakog diplomca posle ceremonije, ona i njeni prijatelji s fakulteta okupili su se u kući na Aveniji Rouz, gde je svirala glasna muzika i alkohol se točio u potocima. Ta kuća, centralno mesto okupljanja svih polaznika završne godine, bila je stara, oronula zgrada izgrađena u viktorijanskom stilu, a po svemu sudeći, nekad je bila prestižna, elegantna vila od čije otmenosti danas nije mnogo šta ostalo. Imajući u vidu da je u prošlosti bila na lošem glasu (pričalo se da je u njoj bila javna kuća), a pošto je sad bila mesto gde su se održavale najluđe žurke, nije čudno što su je sadašnji stanari nazvali *Kućom uživancije*.

Zapravo, u njoj je živelo četvoro studenata: Džejson Brigs (tadašnji Elin dečko, ambiciozni student ekonomije, izuzetno moralan), Dag Holand (Džejsonov najbolji drug, nemarni istoričar koji nije imao predstavu o tome šta hoće u životu), Šajam Hemaradžani (vredan i uporan sin prve generacije doseljenika iz Indije, neverovatno duhovit) i Kolet Gišar (većita muškarača koja je oduvek više volela da šutira loptu i igra birpung nego da se bavi tipično ženskim aktivnostima).

Eli je volela Džejsona, Daga je tolerisala i zbog ljubavi prema Džejsonu, sa Šajamom je ostvarila iznenađujuće dobar odnos, dok je

s Kolet bila dobro, ali na distanci, jer nisu imale zajedničke teme za razgovor. Eli je toliko često boravila u toj kući. Bila je na neki način peti član ove vesele ekipe i žestoko je podržavala njihovu politiku zabavljanja bez prestanka. Ova noć bila je ista kao i svaka druga. Eli je, baš kao i svi ostali studenti, otkočila roditelje što je pre mogla, trudeći se da to učini na pristojan način, da bi potom kao vetar odjurila u kuću, gde je žurka odavno počela. Pivo? O, da! Votka? O, da, da. Tekila, limeta i so? Tripit *da*.

Znajući da im je ovo poslednja noć na koledžu i da je došao kraj periodu slatkog, bezbrižnog života, kao i to da će posle njega svi morati da se uhvate ukoštac s pravilima surove svakodnevice, ova noć bila im je svima od posebnog značaja. Vazduh je prosto prštao od naboja njihove energije, osećanja neizmerne slobode i euforije.

Te lude noći družili su se čak i oni koji dotad nisu razmenili ni reč; smuvali su se oni što su se pre toga vešto izbegavali. Štaviše, mnogi su se rastužili zbog toga što su tek sada otkrili jedni druge i potom se zaklinjali da će obavezno ostati u kontaktu. Tako je i Šajam konačno prišao Rejčel Markus, tamnokosoj lepotici na koju se ložio skoro dve godine, ali je tek sad skupio hrabrost da joj se obrati. Na njegovo ogromno iznenađenje (a verovatno i njeno), uspeo je da je nagovori da ode s njim u njegovu sobu. Kolet je sve vreme igrala stoni fudbal i posle svake nove pobede glasno je klicala i izazivala novog protivnika na dvoboj. A Dag je samo cugao. Bolje rečeno, nije ispuštao čašu iz ruke.

Mada niko od njegovih prijatelja to nije znao, Dagov današnji svečani ručak s roditeljima nije protekao u znaku čestitki i tapšanja po ramenu za sinovljeva dostignuća. Naprotiv. Njegovi roditelji stigli su u kampus dan ranije, i tad su od dekana saznali da njihov sin jedinac neće diplomirati sa svojom generacijom. Njegov poslednji ispit, za koji je napisao niz istorijsko-religioznih eseja, zapravo je bio uvredljivi bunt protiv profesora, inače okorelog birokrate, s kojim je Dag od samog početka studija bio na ratnoj nozi. Dekan je ponudio Dagu da ponovi ispit, ne bi li se tako iskupio kod profesora, međutim, ovaj je to odbio zbog samo njemu znanih razloga. Zato je njegov današnji ručak s roditeljima protekao u znaku svađa i prebacivanja. I, mada

se njegov otac trudio da bude umeren i koliko god je moguće primiri situaciju, Dagova majka žestoko je napadala i optuživala sina, ne skrivajući duboko razočaranje i ljutnju. „Kako si samo mogao ovo da nam prirediš, Daglase?“, uporno je ponavljala. Pritisnut njenim napadima, Dag se sve više povlačio u sebe. Čutao je pognute glave, potiskujući bes. Nešto kasnije, pojavio se u kući na Aveniji Rouz.

Počeo je da pije čim je prekoračio prag. Sudeći po njegovom euforičnom raspoloženju, niko nije mogao pretpostaviti šta mu se pretihodno događalo. Bio je savršen domaćin, nazdravljao je svima i ispijao piće za pićem. Muvao se među masom, pozdravljao sa svima, igrao i izvodio kerefeke. Čak je odigrao i partiju stonog fudbala s Kolet i izgubio. Međutim, dok je kod drugih raspoloženje raslo, podstaknuto osećanjem slobode i bezbrižnosti, kod Daga se spuštalo sve dok ga nije odvelo u najcrnje dubine očaja i samosažaljenja.

Eli i Džejson igrali su ulogu domaćina i domaćice negde od dva posle ponoći, a onda je Eli uhvatila Džejsona za ruku i pvela ga na sprat. Njih dvoje nisu mnogo razgovarali o tome šta će biti s njima posle završetka koledža. Džejson je bio primljen u školu Vorton, Univerziteta u Pensilvaniji, dok je Eli planirala da se preseli u Njujork, udaljen tek nekoliko sati vožnje od Vortona. Oboje su se dosad ponašali u stilu *biće šta će biti*, ali ipak nadajući se najboljem. Međutim, kad je svemu došao kraj, Eli se veoma rastužila. Prvi put se zaista zaljubila i imala nekog ko ju je iskreno voleo i na koga je mogla da se osloni, pa je sad njihov skori rastanak odjednom počeo da joj zvuči apsurdno, mada su dosad oboje na ovo gledali prilično uzdržano. Sad je htela da ga ima celog; da ga proguta i zadrži u sebi njegove deliče.

Čim su prekoračili prag njegove sobe, bacila se na njega kao predator na žrtvu, nestrpljivo mu skidajući odeću. Džejsona je isprva malo zbunila ta njena agresivnost, međutim, ubrzo se predao i prepustio se njenoj igri. U sobi je bio mrak, presečen samo tankim zrakom žute svetlosti koji je dopirao iz hodnika kroz odškrinuta vrata. Eli je zastala baš na tom mestu, zavodljivo se smeškajući Džejsonu, koji je ležao na krevetu podbočen na laktovima i uzbuđeno je posmatrao kako izazovno otkopčava košulju. Taman kad ju je skinula i bacila

prema njemu, prekinuo ih je Dagov glas, koji je dozivao Džejsona iz prizemlja.

„Džejsone! Džejsone! Gde si, čoveče?“

Primitivši snuđen izraz na Džejsonovom licu, Eli je otkopčala grudnjak i veštim zamahom zadnjice zatvorila vrata. Zatim je jednom rukom okrenula ključ u bravi, a drugom zavrljačila grudnjak na krevet.

„Večeras si samo moj, macane“, rekla mu je zabacujući dugu plavu kosu. Zatim mu se pridružila u krevetu, trepereći celim telom od želje za njim.

Sutradan ujutro, Eli se prva probudila. Piškilo joj se i bila je žedna. Ušavši u kupatilo, odahnula je što ve-ce šolja nije bila isporučena niti je neko spavao u kadi, kako se ranije često dešavalo. Ovog puta zatekla je samo nekoliko crvenih plastičnih čaša s dopola popijenim, izvetrelim pivom. Pokupila je smeće, prosula pivo u lavabo i skupila čaše na gomilu. Zatim se napila vode iz česme, ali joj je bilo malo muka od kiselog mirisa piva, pa je rešila da ode u kuhinju i potraži neki sok. Dok je silazila niz stepenice, oprezno je preskakala preko ostataka sinoćne žurke: gomile praznih flaša, čaša, tacni, tanjira i razbacane obuće. Kad je ugledala Daga kako sedi leđima oslonjen na zid, s glavom obešenom na grudi, pomislila je da spava. Znajući da će ga, kad se probudi, boleti vrat zbog spavanja u tom položaju, prišla mu je da ga probudi. Tek tada primetila je baricu zgručane krvi pored njega i debele horizontalne posekotine na njegovim nadlaničama. Pored njegove mlitave ruke ležao je krvavi, testerasti kuhinjski nož. Zaprepašćena prizorom, počela je da vrišti.

Eli i Džejson tešili su jedno drugog time da niko nije kriv za Dagovu smrt. Dečko je imao psihičkih problema i bio je malo poremećen. Međutim, od svih njihovih prijatelja, Džejson je jedini znao koliko je njegov najbolji drug, zapravo, bio nesrećan i uplašen, pa mu je stoga njegova smrt izuzetno teško pala. U ušima mu je odjekivao njegov vapaj kojim ga dozivao prethodne večeri, onaj isti koji su on i Eli zanemarili i prepustili se uživanju pošto je Eli zatvorila vrata. Taj Dagov vapaj dugo je odjekivao nad njihovom vezom i naposljetku ju je uništio.

Sada

Eli prelazi žurnim korakom kroz predvorje malog tropskog hotela i izlazi na suncem okupan kružni prilazni put oko kog se pružaju nepregledne leje raznobojnog cveća, što joj se učinilo prekitnjastim detaljem u poređenju s jednostavnom, čak dosadnom fasadom hotela. Primećuje taksi, olupani plavi *volvo* s jednim crvenim vratima, i daje mu znak da priđe. Ulazi u auto.

„Kuda?“, pita je taksista.

„Na Međunarodni aerodrom Hevanora, moliću.“

On uključuje taksimetar, pokreće motor i izlazi na glavni put. Eli je veoma napeta, na ivici živaca. Okreće glavu i gleda kroz prozor. Divi se veličini palmi pored puta i raskošnim bojama tropskih ljiljana, crvenilu anturijuma i otmenoj lepoti strelacija. Dve koze sa zvonom oko vrata prestaju da pasu i podižu glave privučene tandrkanjem taksija. Eli se meškolji na usijanom sedištu i odiže zadnjicu od vrelog skaja da bi se odlepila od njega. Prisiljava se da razmišlja. Mora nešto da smisli. Prvo će odleteti kući. I šta onda? Ništa pametno ne pada joj na pamet. Da li da ode u policiju? Ili je možda bolje da drži jezik za zubima? Treba li da dopusti da krenu glasine? Šta god da ljudi izmisle, bolje je od prave istine o Robu. Ali šta ako on *jeste* još živ? Šta ako je bude pronašao? Šta li će tada preduzeti, znajući da ga je napustila? Šta li će uraditi onaj koji ga je zarobio kad bude uvideo

da je ona nestala? Osetivši da joj između dojki curi znoj, počinje da se hladi lepezom, ali uzalud.

„Imate lepe nokte.“

Ali ona je toliko zadubljena u misli da čak nije sigurna da se taksista njoj obraća.

„Molim?“

„Kažem da mi se dopadaju vaši nokti.“

Taksista govori nekim čudnim akcentom, ne oteže kao što to čine ostali ostrvljani. Ne može nigde da ga smesti.

„O, hvala.“

„Dakle, čova je mrtav.“

Eli naglo podiže glavu. Da li ga je dobro razumela ili je posredi njegov smešni, nerazumljivi naglasak?

„Oprostite, šta ste rekli?“

„On je mrtav, je li? Osim ako niste u sobi ostavili nekog drugog jadnika.“

Za trenutak joj se zamutilo pred očima i zagrmelo joj je u glavi. Diši, rekla je samoj sebi. *Samo diši.*

„Jeste, mrtav je.“

Izgovorila je ovo odlučno, ali oprezno, sva brideći od neprijatne strepnje.

„Ali nisi se držala datog uputstva, zar ne? Zar nije bilo dogovoreno da to uradiš na brodu?“

„Došao je drogiran i napravio scenu. Morala sam da improvizujem.“

„Kvin nije zadovoljan. On voli poslušnike koji rade onako kako im se kaže.“

„Rečeno mi je da ga ubijem i ja sam to učinila.“

Taksista je nezadovoljno frknuo.

„Onda pretpostavljam da me ne vozite na aerodrom?“, upitala ga je ravnim tonom, s teškom mukom prikrivajući strah.

„Ne.“

„Ali kako ste znali gde sam? Kako ste me prepoznali?“, zbunjeno ga pita, ne mogavši više da se uzdrži.

On se smeje i gleda je u retrovizoru, otkrivajući zlatan zub u gornjoj vilici. „O, devojčice.“ U glasu mu se oseća sažaljenje.

Skreću u glavnu ulicu živopisnog i bučnog gradića Vje For. Sve kuće su drečavo obojene i iškrabane nakaradnim grafitima. Duž ulice, žene prodaju voće, povrće, narukvice, ogrlice, opojne začine i crne sapune od lave, dok muškarci trguju živim pilićima i kockaju se. Među njima se motaju turisti, njuškaju, cenkaju se i plaćaju gotovinom.

Ako ništa drugo, bar me je dovezao u grad, razmišlja Eli. Mogao me je odvesti bilo gde i ucmekati me...

Zastaje za trenutak. Da je hteo da je ubije, već bi to učinio. Još može. Eli izvija vrat ne bi li malo bolje pogledala taksistu u retrovizoru, ali on, naslutivši njenu nameru, nabija kačket dublje na čelo.

Zvoni mu mobilni telefon. Javlja se i momentalno se prebacuje na kreolski govor kojim se služi većina meštana. Eli ne razume taj jezik i sad se svim silama napinje ne bi li prepoznala neke reči ili fraze oslanjajući se na znanje francuskog iz srednje škole. *Mezon Meri En*, izgovara on. Ona zna da *mezon* znači kuća, a *Meri En* je ime njene davno preminule sestre. Kuća *Meri En*? Šta bi to moglo da znači?

Gospodin sa zlatnim zubom prekida vezu.

„I šta sad treba da radim?“, pita ga ona.

„Ostaviću te u jednom hotelu. Njegova vlasnica slaba je prema ženama u nevolji. Uzmi sobu i pritaji se. Drži se podalje od policajaca. Bićemo u vezi. Pronaći ćemo te kad dođe vreme.“

„Vreme za šta?“

„Za ono što Kvin bude odlučio. Pošto se nisi držala dogovorenog scenarija, on dolazi ovamo da se lično pozabavi tobom.“

Trenutak kasnije, taksista zaustavlja auto, isključuje motor i daje joj znak rukom da izađe iz vozila. Zatim upire prstom u hotelčić preko puta ulice. Drečava fasada napola je zguljena, a iznad ulaza stoji jarkoružičasti neonski znak u obliku kornjače, koji malo svetli, a malo žmirka. Na njemu piše: *Lujevo kraljevsko utočište*. Kakvo pompezno ime za jednu stračaru. Eli okleva.

„Hajde, kreni sad. I nemoj da ti padne na pamet neka glupost kao ovo odlaženje na aerodrom. Mi sve vidimo i čujemo.“

Do krajnjih granica

Tek kad se iskobeljala iz taksija i našla na vreloom asfaltu, boreći se za vazduh nasred bučne ulice prepune ljudi, Eli primećuje da drhti celim telom. Od iscrpljenosti. Od straha. Od groznog osećanja teške bespomoćnosti i nemoći. Od strepnje da više nikad neće vratiti svoj život u normalan kolosek. Zaprepašćuje je to što oseća neopisivu čežnju za Robom. Nikad nije bila ovoliko zbunjena i smušena. Gleda u svoje smešne, drečave nokte, osećajući se kao totalna budala i istovremeno se tresući od straha.

Nekada

Eli je utrčala u hotel vrišteći i saplićući se o skute svoje venčanice, ali pre nego što je uspela ikoga da vidi i obrati mu se za pomoć, nečija snažna mišićava ruka obuhvatila ju je oko struka i izvukla napolje u dvorište. Osetivši ledenu, metalnu oštricu noža na vratu, ućutala je, ne mogavši više ni da pisne od straha. Stajala je u mestu kao ukopana, nevoljno se tresući. Pogledom je grozničavo tražila Roba, ali od njega nije bilo ni traga ni glasa. Činilo joj se da se ceo svet odjednom skvrčio i pretvorio u malenu sferu gde je bilo mesta samo za nju i ovu mišićavu grdosiju s nožem u ruci.

Pogledala je tog čoveka. Bio je to onaj visoki mršavi muškarac kog je videla u vrtu s Robom. Primetila je i čudnu tetovažu u obliku kostura koji igra s rukama na bokovima, što mu je izvirila ispod rukava ruke kojom ju je držao.

Njegov dah golicao joj je uvo. „Ne pokušavaj ništa i uradi tačno ono što budem rekao. Jasno?“

Eli je nekako uspela da procedi: „Jeste.“

„Vrati se među goste i reci svima da ti je Rob pripremio iznenađenje, pa si ušla samo da se pozdraviš sa svima, i da potom ideš da se nađeš s njim.“

„Gde?“

„Molim?“

„Gde treba da se nađem s njim?“

„Koliko mi je poznato, vas dvoje treba da provedete prvu bračnu noć u hotelu *Sent Ridžis*, zar ne?“

Eli je klimnula glavom.

„Onda nema razloga da nešto menjamo. Sad idi unutra da se pozdraviš s gostima, a zatim gledaj da što pre stigneš u taj hotel. Ne budeš li tako uradila, nećeš više biti nevesta već udovica.“

Zatim ju je pustio, odjurio prema bašti i nestao u mraku.

Eli je postupila kako joj je rečeno. Nekako je uspela da održi veštački osmeh dok se pozdravljala sa svima i zahvaljivala im za poklone i čestitke. Kad ju je otac, zabrinut zbog iznenadnog nestanka mladoženje, upitao da li je sve u redu, umalo što se nije slomila i sve mu ispričala. Njen brižni otac, koji je dosad uvek uspevao da reši probleme svoje curice, ovaj svakako nije mogao. Pobogu, a i kako bi, kad ni ona sama nije znala šta ju je snašlo? Zato mu je samo rekla da ga mnogo voli, zagrlila ga i zahvalila mu za svadbu i sve ostalo.

„Čuvaj se, Elenor“, rekao joj je kad se odvojila od njega. „Želim vam oboma mnogo sreće.“ Dok ju je pratio prema otmenoj limuzini što ju je čekala pred vratima, zapitala se da li su ovo možda bile poslednje reči koje joj je tata uputio.

Vozač limuzine, za kog bi se moglo reći da je uredan i doteran da nije imao ružne mrlje od nikotina na prstima, otvorio joj je vrata, pomogao joj da se smesti, a zatim joj vešto namestio svilenu suknju i šlep od tila da se ne izgužvaju dok sedi. Trebalo bi da joj zasmeta što ju je dodirivao onim žutim prstima, međutim, nije odreagovala, već je samo tupo gledala pred sebe.

„A mladoženja?“, upitao ju je, trudeći se da zvuči i izgleda profesionalno.

„Čeka nas u hotelu.“

Krenuli su. Vozač je podigao pregradu između sebe i zadnjeg sedišta. U srebrnoj kofici s ledom počivala je boca skupocenog šampanjca, a pored nje stajale su dve elegantne uske čaše sa stopicom. Iz zvučnika su dopirali nežni zvuci balade *At Last* Ete Džejms. Iza tamnih stakala limuzine pulsiralo je najmanje milion života, međutim, Eli se nikad kao tad nije osetila usamljeno.

Stigli su pred hotel. Vozač joj je otvorio vrata i ponudio joj ruku da izađe iz vozila. Eli je ušla u jarko osvetljeno predvorje osećajući blagu vrtoglavicu, kao da se kreće kroz san, a ne kroz javu. Dočekao ju je nasmejani direktor hotela i srdačno je pozdravio: „Vaš suprug već je ovde. Molim vas, primite naše iskrene čestitke i obavezno nam javite ako vam išta zatreba.“

Vrata lifta zatvorila su se za njom. Primetivši da joj se odšio jedan biser na gornjem delu venčanice, otkinula ga je i zavezala čvorić na odšivenom koncu da joj ne bi pootpadali i ostali ukrasi. Zašto, pobogu, nije zatražila pomoć? Šta ju je sprečavalo da to učini? Mogla je da dostavi ceduljicu direktoru. Još to može, zar ne? Ali kad joj je pred očima zaigrala slika Robovog krvavog lica, krik koji je htela da ispusti zapeo joj je u grlu. Progutala je bolnu knedlu. Ne, neće učiniti ništa što bi moglo nauditi njenom suprugu.

Vrata lifta su se otvorila. Cipele su je stezale, pa ih je izula i krenula bosa preko mekog debelog tepiha koji se prostirao celom dužinom hodnika. S nežnoružičastih zidova dopirala je blistava svetlost iz kristalnih svećnjaka, dajući atmosferi dodir romantike. Na svakih nekoliko metara stajali su stilski stočići i na njima antičke vaze s bogatim buketima cveća. Sve je mirisalo na luksuz, diskreciju i tišinu.

Eli je stigla do kraljevskog apartmana, čija su tamnocrvena masivna vrata bila širom otvorena. Zastala je u dovratku. Kroz glavu su joj proletele Robove reči, one koje joj je uputio neposredno pre venčanja, a odbacila ih je smatrajući ih neslanom šalom. Mada je bila uplašena i ništa joj nije bilo jasno, ipak je morala da čuje iz njegovih usta o čemu se ovde radi. Toliko je dugovala i sebi i njemu. S ovom mišlju u glavi, zakoračila je u unutrašnjost apartmana.

Već s vrata shvatila je da je ovaj apartman s pravom nosio naziv kraljevski. Pred zidom, koji je od poda do plafona bio zastakljen ogledalima, stajao je pozlaćeni sto s crnom mermernom pločom. Prenerazila se ugledavši svoj deformisani odraz u ogledalu. Ali kad je spazila ogroman buket belih ruža na onom stolu, shvatila je da se njihov odraz spojio s belilom njene venčanice, stvarajući tako iskrivljenu sliku u ogledalu. Na kraju krajeva, nije joj izrasla grba.

Kao i u hodniku, i ovde su sa zidova svetlucali kristalni svećnjaci, samo što su ih ovde dodatno ukrasili slapovima teške, skupocene svile. Pod je bio popločan belim mermerom, koji je sijao kao ledena ploča. Eli je oprezno zakoračila na hladni mermer, vodeći računa da se ne oklizne, jer je bila samo u najlonskim čarapama. Kad je spustila venčane cipele na sto, trgla se od kratkog, oštrog zvuka koji se začuo kad su njene štikle dotakle glatku, mermernu površinu.

Oprezno koračajući, ušla je u dnevnu sobu, osećajući kako joj od silne napetosti pulsira svaki nerv u telu. Zidovi raskošne dnevne sobe bili su obojeni u istu crvenu boju kao i ulazna vrata, dok je preko savršeno uglačanog parketa ležao skupoceni crno-beli tepih s geometrijskom šarom. Ispod dva velika okrugla prozora stajala su dva četvrtasta udobna sedišta s jastučićima naslaganim umesto naslona. Naspram njih pružio se elegantni set od prelepog kauča, tri udobna taburea, dve masivne fotelje s izrezbarenim rukohvatima i mermernog stola, gde je stajala skupocena porcelanska vaza s belim ružama.

Prešla je pogledom po sobi i ukopala se u mestu. S jednog od dva sedišta ispod prozora podigla se ona mišićava grdosija koja ju je zgrabila i pretila joj. Pokazao joj je glavom da krene prema spavaćoj sobi. Kroz otvorena vrata videla je Roba kako sedi pogrbljen na ivici ogromnog bračnog kreveta, držeći glavu u rukama. Iza njegovih leđa svetlucala je crvena svila s baldahina kojim je krevet bio okružen.

Ušla je i okrenula se da zatvori vrata za sobom, ali ju je ona mišićava grdosija sprečila u tome, pokazujući joj prstom da to ne čini.

„Biće bolje za sve da ta vrata ostanu otvorena. Nadam se da se slažete sa mnom“, upozorio ju je blagim tonom. Eli ga je poslušala.

Zatim se okrenula i pošla prema Robu. Zaustavila se ispred njega. Tek tada on je podigao glavu i pogledao je. U njegovim očima nije bilo ničeg drugog osim neizmerne tuge.

Sada

Istraga koju vodi policija Svete Lucije tapka u mestu. U relativno siromašnoj zemlji koja živi od turizma i koju svake godine posećuju stotine hiljada stranaca, normalno je da se s vremena na vreme dogodi i poneko ubistvo. Međutim, oružane pljačke i trgovina drogom ovde su, nažalost, mnogo češće pojave. Ono što detektiva Lisjena Brusara posebno zbunjuje u vezi s ovim slučajem jeste bizarni detalj s odsečenom donjom usnom.

Koliko je njemu bilo poznato, to nije *zaštitni znak* nijednog narkokartela s ostrva. Budući da je žrtvi usna odsečena posle smrti, to isključuje mogućnost da je bila mučena. Ubijeni muškarac identifikovan je kao Karter Vilijamson. Bio je sitan biznismen koji se bavio preprodajom falsifikovanih naočara za sunce i tašni, ali budući da ta vrsta biznisa ne spada u one zbog kojih ljude ubijaju i kasape, Lisjen zaključuje da tu ne treba da traži motiv njegovog ubistva. Karteru je bilo trideset šest godina, rođen je u Americi, u Atlanti, ali je poslednjih pet godina živio na Svetoj Luciji. Njegova kuća, gde se Lisjen upravo nalazi, prilično je skromna. Izuzetak čine samo skupe igračke poput velikog televizora s ravnim ekranom, muzičkog stuba, motornih sanki, tri motocikla i *poršea*, kog je policija dovezla s hotelskog parkinga. Muvajući se i preturajući po garaži, Lisjen primećuje prsluke za spasavanje, nautički konopac i kantu ulja za brodski motor, što ga navodi na zaključak da Vilijamson verovatno poseduje

brod. Razmišljanje o brodu podseća ga na onu nestalu dečicu. Skoro da je bio siguran da je to četvoro mališana odvezeno s ostrva brodom (policija je pretražila svaki kutak i nije pronašla njihova tela, a otmičari ih nisu mogli odvesti avionom, jer bi ih carinici uočili na aerodromu). Od dana kad je nestalo prvo dete, Lisjen svakog jutra izgovara imena te četvorice dečaka, moleći se bogu da su još živi.

Ispostavlja se da je Vilijamsonova devojka, koju svi znaju pod nadimkom Kolačić, iznenađujuće skromna i prirodno lepa osoba. Zaposlena je u prodavnici ronilačke opreme i, sudeći po njenom ponašanju, veoma je pogođena Karterovom smrću. Kaže da ne zna šta je njen momak tražio u tom luksuznom hotelu. Priča da je taj dan provela krstareći s prijateljicama oko ostrva, što je bio rođendanski poklon jednoj od njih. Utvrdivši ovo kao tačno, Lisjen zaključuje da ova devojka nema veze s ubistvom.

Ni poseta Paskalu Džaretu, s kojim je Karter preprodavao lažne naočari i tašne, nije nimalo uspešnija. Taj ćutljivi Amerikanac, mlađić s dredovima i pirsingom u desnoj obrvi, prvo mu je ponudio da pogleda njihovu robu, međutim, kad je shvatio da je Lisjen policajac i da je došao zbog istrage ubistva, odjednom se raspričao nadugo i naširoko.

Rekao je detektivu da je Kartera upoznao u nekom baru otprilike pre tri godine, da su prvo izlazili i pili zajedno, da bi posle šest meseci druženja odlučili da pokrenu zajednički posao. Potvrđuje da su falsifikovanu robu uvozili iz Kine (ženske tašne, naočari za sunce i slično) i potom je uvaljivali lakovernim turistima koji svakodnevno dolaze s kruzera. Kaže da im je dobro išlo. Prema njegovim rečima, Karter je manje-više bio veran devojci (bolje rečeno manje) i da mu nikako nije jasno kako je završio u krevetu s plavokosom Amerikancom, pošto je njegov partner voleo samo tamnopute devojke s ostrva.

Lisjen mu ne pominje odsečenu usnu; kapetan Boner izričito mu je zabranio da taj detalj pominje bilo kome, uključujući i predstavnike štampe, koji su ih neprestano opsedali. Sakaćenje leša posle smrti spada u zaštićene podatke od vitalnog značaja za ishod istrage. Razlog za ovo je jednostavan: policija se nada da će otkriti počinioca

zločina ili tako što će on ponovo nekog ubiti (Lisjen se iskreno nada da se ovaj scenario neće dogoditi), ili tako što će tog nekog privesti, pa će se on izlanuti o detalju sakaćenja.

Uprkos tome što je utvrđeno da je sobu platila mlada Amerikanka i da je Vilijamson poslednji put viđen za šankom s atraktivnom plavušom, Lisjen ipak ne prenagljuje sa zaključkom. Suviše dugo radi ovaj posao da bi naseo na pomenute dokaze; on veoma dobro zna da ono što je previše očigledno i te kako ume da zavara.

Kad je reč o konkretnom ubistvu, jasno je bilo samo to da je ono unapred isplanirano, i to do najsitnijih detalja. Spavaća soba i kupatilo detaljno su očišćeni; u njima nije pronađen nijedan otisak prsta. Donja usna odstranjena je žrtvi nekoliko sati posle smrti, čime se isključuje mogućnost da je zločin počinjen iz strasti. Osim toga, ostaje mnogo manje krvavih tragova. Počinilac je, očigledno, veoma dobro znao da je potrebno tačno toliko vremena da se krv slije u donje ekstremitete, posle čega se odstranjenje dela tkiva u gornjem delu tela može izvršiti beskrvno. Ali zašto bi neko uopšte mario za to da li će žrtva krvariti *posle* smrti?

Soba je registrovana na ime izvesne Elenor Larabi iz Njujorka. Osoblje ju je opisalo kao lepu plavušu s kojom je Vilijamson viđen. Nažalost, ta misteriozna gospođica izgleda da je isparila s lica zemlje. Budući da je od ubistva do pronalaženja tela prošlo najmanje šest sati, ona je mogla biti bilo gde; mogla je odleteti s ostrva ili se vratiti na neki od brojnih kruzera koji svakodnevno pristaju na Svetu Luciju. Elenor Larabi *mogla* bi biti osoba koja je usmrtila Vilijamsona, ali Lisjen nije imao nijedan konkretan dokaz da potkrepi ovu teoriju. Potegao je neke veze u Njujorku i saznao da je Elenor Larabi dizajner dečjih igrališta za decu, da se nedavno udala i da se trenutno najverovatnije nalazi na medenom mesecu na Baliyu. Lisjen sumnja na krađu identiteta čak i posle provere tog imena kod carinske i imigracione službe. Čovek mora otvoreno da razmišlja. Na kraju krajeva, postoji mnogo razloga da žena odvede muškarca u svoju hotelsku sobu, a oni najčešće nemaju nikakve veze s planiranjem ubistva.

Nekada

Noć je. Eli je mirno spavala s kosom rasutom preko jastuka, sklupčana u fetalni položaj, ravnomerno dišući. Rob ju je posmatrao kako spava. Zatim joj je nežno sklonio uvojak kose s lica. Bože, koliko je lepa. I, bože, koliko je on bio sjeban.

Mnogo ju je voleo, ali znao je da nipošto nije smeo da dozvoli da mu se toliko uvuče pod kožu.

Eli je uzdahnula i okrenula se na drugu stranu. Rob je ustao iz kreveta i izašao iz spavaće sobe, ostavivši Eli da spava. Navikao se na besane noći. Trudio se koliko god je mogao da spava s Eli u krevetu, međutim, godine skrivanja, paranoje i neophodne samoće dovele su ga do stanja večite pripravnosti. Bio je iscrpljen, ali je navikao da funkcioniše na minimumu energije.

Sipao je sebi konjak i izašao na terasu, zapitavši se kako li je samo dozvolio da veza s Eli ode toliko daleko. Za to je bio kriv onaj prvi sastanak; ono njihovo lagodno, opušteno ćaskanje, neposrednost i intenzivna bliskost koju je odmah osetio prema njoj. Sve to žestoko ga je prodrmalo. Dosad je bio više nego obazriv. Stalno se selio, slepo slušajući Kvinova uputstva o tome gde treba da se nastani i čiji identitet da preuzme. Nikad se nije upuštao u dublje veze sa ženama i sve potrebe zadovoljavao je samo površinski, bez zadiranja u suštinu.

Ironično, njegova uzdržanost bila je poput mamca za neke žene. Što je on bio manje zainteresovan, to su se one više lepile za njega i,

kao po pravilu, sve te veze završavale su se njihovim suzama, ljutnjom i uvredama izgovorenim na njegov račun. Stoički je podnosio sve te napade, prosto nemajući šta da kaže u svoju odbranu. Te žene jesu bile u pravu: on jeste bio hladan, emocionalno kastriran muški gad koji niti je želeo, niti je mogao da se vezuje.

A onda se pojavila Eli. Posle tog prvog sastanka ponudio se da je otprati kući. Na putu ka njenom stanu, razgovor se zatalasao otkrivajući štošta: da ih zasmjevavaju iste sitnice, da vole indijsku hranu, da više cene nezavisne filmove od poznatih i da oboje smatraju kafu osnovnom životnom namirnicom. Naravno, on se, kao i uvek, ponašao prema ustaljenom obrascu, nudeći joj izmišljene informacije koje nemaju veze s njim niti mogu da otkriju njegov pravi identitet, međutim, uprkos svemu tome, nešto ih je ipak povežalo. Dok su stigli pred njenu zgradu, Rob je znao samo to da ne želi da joj kaže doviđenja.

Zastala je ispred zgrade i rekla: „Ovo sam ja.“

„Stvarno? Ti si zgrada? Pa, baš me zanima kako je to biti zgrada.“

Usne su joj zatreperile i okrenule se nadole. „Nije loše. Doduše, stanar u 4G obožava da stepuje, što pravi haos na mom parketu, ali ako to izuzmemo, moj život u telu zgrade sasvim je zadovoljavajući.“

Pogledao je gore, pitajući se koji prozori pripadaju njenom stanu. Mada je znao da se kreće prema opasnom terenu i da nipošto ne bi smeo da nastavi u tom smeru, više nego išta želeo je da ode gore s njom. Osetivši da ga ona posmatra, usmerio je pogled prema njoj. Videvši je kako prelazi jezikom preko onih svojih sočnih usana, obuzela ga je nesavladiva želja. *Okreni se i beži*, zavrištao je njegov razum samo sekund pre nego što su im se usne spojile.

Taj poljubac bio je poput bombe. Kad su im se jezici prepleli, stopili su se kao dve savršeno odgovarajuće polovine. Ulica je iščezla, buka saobraćaja utihnula. Rob ničeg više nije bio svestan. Sve je prestalo da postoji. Nije osećao ništa drugo osim slatko-slanog ukusa njenih usana i mekog dodira njene svilenkaste kose na svom licu. Osetivši da mu se penis ukrutio, odmakao se malo od nje da ne bi osetila tu izraženu izbočinu na sebi. Međutim, na njegovo iznenađenje, ona ga

je privukla bliže sebi, privijajući se uz njega i nagnjući glavu u stranu da bi mu omogućila da je ljubi još intenzivnije i dublje.

Kad su se konačno razdvojili, bilo je to skoro istovremeno, kao da su se dogovorili. Oboje su ubrzano i kratko disali. Njegove ruke još su počivale na njenim ramenima, ne želeći da je ispuste iz zagrljaja.

„Dakle“, započela je ona i prešla prstom preko ožiljka iznad nje-gove obrve.

„I ja sam pomislio isto to“, rekao je promuklo.

Odjednom mu se učinilo da ona procenjuje situaciju. Odmakla se korak unazad i oslobodila njegovog zagrljaja.

„Slušaj“, rekla je, „nisam naročito dobra u ovome. Bilo mi je divno večeras, ali tek da znaš, neću te pozvati u stan.“

„Nisam to ni očekivao.“

„Je li?“, izgovorila je pomalo razočarano.

„Ali voleo bih ponovo da te vidim. Jesi li slobodna sutra?“

Onaj izraz razočaranja na njenom licu pretvorio se u osmeh u deliću sekunde. „Jesam. Naravno da sam slobodna.“

Neizmerno dugi sati koji su protekli do njihovog novog susreta bili su ispunjeni samo mislima o Eli. U ušima mu je odjekivao njen zvonki smeh, nozdrve su mu bile ispunjene samo njenim mirisom, još je osećao dodir njenog tela na sebi i prisećao se slatkog ukusa njenih usana. Kad ju je ugledao kako stoji na ugovorenom mestu ispred restorana, zavrtele mu se u glavi od uzbuđenja.

Jeli su indijsku hranu i pili pivo; razgovarali o svemu i svačemu i mnogo se smejali. Nastavila je prijatno da ga iznenađuje, pre svega brzim, britkim umom i izraženim samopouzdanjem. Imala je jasno izgrađeno mišljenje o svemu o čemu su razgovarali i pokazivala čvrst stav o većini tekućih detalja. Osim toga, govorila je o svom poslu s mnogo ljubavi. Radila je kao dizajner igrališta za decu u maloj kompaniji specijalizovanoj za podizanje zelenih površina.

Njihov razgovor raspamsao se do te mere da su reči prosto letele od jednog do drugog. U jednom trenutku, Rob joj je saopštio: „Znaš da naši mozgovi rade na istoj brzini?“, očekujući da ona neće razumeti značenje te rečenice, međutim, ona ne samo što ju je razumela

već mu je i odgovorila ne oklevajući ni sekund: „Da, tako je. Oboje razmišljamo dvesta na sat.“ Rob je osetio kako njegova nepropusna ljuštura počinje da puca i popušta pred ovom neverovatnom devojkom. Upotrebio je izraz koji je obično koristio samo u retkim prilikama kad bi razgovarao s ljudima na istoj talasnoj dužini, ali ona ga je odmah razumela kao da ga je čula najmanje stotinu puta. Posle te njene pametne opaske, razgovor među njima potekao je još brže, otvorenije, iskrenije i toplije, ne ostavljajući nimalo prostora za neprijatne pauze, zamuckivanja i slično. Međutim, uporedo sa željom da joj se otvori, u njegovoj glavi počele su da sevaju upozoravajuće varnice. Zamislio se pokušavajući da ih savlada i izbacii iz glave. Zašto nije imao pravo na ljubav i druženje? Zašto i on ne bi mogao da ima ono što drugi uzimaju zdravo za gotovo?

Prenuo se iz misli i suočio s Elinim radoznalim pogledom.

„Kuda si otplovio?“, upitala ga je.

„Nikuda. Ovde sam“, rekao je i uhvatio je za ruku preko stola. Zagledao se u njene bistre oči i, posle samo nekoliko trenutaka, imao je utisak kao da slobodno pada s velike visine. Do ovog trenutka nije osetio ništa slično tome. Ne izgovorivši ni reč, dao je znak konobaru da im donese račun. Po izlasku iz restorana prebacio je ruku preko njenih ramena kao da je to nešto sasvim normalno, a potom su nastavili da koračaju potpuno istim ritmom, kao da su hodali zagrljeni milion puta. Na uglu ulice zastali su istovremeno, okrenuli se jedno prema drugom i strasno se poljubili. Požuda koja je tad prostrujila njihovim telima bila je toliko snažna da ih je oboje istovremeno obradovala i uplašila. Počeli su da nasrću jedno na drugo već u ulazu njene zgrade. Kad su ušli u njen stan, oboje su već ostali bez polovine odeće. Dugmad s njegove košulje poletela su uvis i padala na uglačani pod.

Hodali su usput se saplićući o svaki predmet na koji su naišli. Zato ju je Rob podigao u naručje i poneo je, a ona ga je obuhvatila nogama oko struka. Prva prostorija na koju su naišli bila je minijaturna kuhinja. Rob ju je spustio da sedne na sto. Gledala ga je divlje, očima punim požude. Zatim je poskidala cipele i odbacila ih u stranu, podigla

suknju i nestrpljivo spustila hulahopke, pustivši ih da padnu na pod. Zatim se pomerila malo unazad, raširila noge i velikodušno ga pozvala k sebi. Taman kad joj je prišao, trgla se kao da je nešto zaboravila.

„Moramo biti bezbedni.“

Rob se zbunio. Kako li je samo uspela da mu pročita misli? Da li je nekako shvatila da s njim niko nije bezbedan? Ali ne, nije na to mislila. Posegla je rukom u tašnicu i iz nje izvukla kondom.

Odahnuo je od olakšanja. Uporedo s osećanjem olakšanja osetio je i nalet snažne požude. Svukao joj je odeću i sad su stajali jedno naspram drugog, ona potpuno naga, a on samo u košulji. Zastali su za trenutak kao da procenjuju situaciju. Jesu li prebrzo uskočili u sve ovo? Kuda idu i dokle će stići? Utom je ona prekinula tu pauzu time što mu je skinula košulju i pustila je da sklizne na pod. Sad su konačno bili ravnopravno goli. Prepleli su prste, a zatim joj je Rob podigao ruke iznad glave i gurnuo je nežno prema zidu, strasno je ljubeći i preuzimajući dominantnu ulogu u ovoj vreloj igri. Izazivao ju je i zadirkivao pokušavajući da je navede da mu uzvрати istom merom. Na to mu je ona sklopila ruke oko vrata i smelo ga pogledala pravo u oči. Mada mu nikad nije bilo prijatno kad bi ga neko tako gledao, njen pogled mu je prijao. Uronio je u njene oči i u njima video svu njenu pamet, misaonost, duhovnost, samouverenost, ali i ranjivost. U njima se krilo nepostavljeno, ali duboko pitanje: *Ako te pustim u svoje srce, hoćeš li mi ga slomiti?*

Nije više mogao da izdrži. Nastavio je požudno da je ljubi, a zatim ju je okrenuo licem prema zidu i ušao u nju otpozadi. Ona mu je nežno zagrizla palac, a potom spustila svoju ruku na Venerin breg i počela da trlja klitoris dok je on ritmično prodirao u nju. Ubrzali su ritam. Samo trenutak kasnije, Rob je doživeo toliko snažan orgazam da se potresao celim telom. Gotovo istovremeno, ona je snažno zajecala i izvila leđa prema njemu, dajući mu time do znanja da je i ona dostigla vrhunac skoro istovremeno kad i on. Ovo među njima bilo je i sveto, i grešno, i opasno, i prljavo, i čudesno, i uzvišeno iskustvo. Neopisivo i nikad doživljeno.

Nešto kasnije, Eli ga je uhvatila za ruku i ćutke ga povela prema spavaćoj sobi, usput mu pokazujući rukom prema vratima kupatila, kao da je tim gestom htela da mu kaže: *Eno, tamo je, ako ti je potrebno*. Zatim ga je pustila u svoj krevet i zaspala pre nego što joj je glava do-dirnula jastuk. Ležao je pored nje, razmišljajući o tome koliko je sve ovo između njih dvoje istovremeno bilo neverovatno i zadivljujuće, i kako je oduvek mislio da patnja privlači ljude. Ako je to zaista tako, šta li je onda nju dovelo njemu? Kakva je njena priča? Svoju muku, duševni bol i mračnu, ružnu prošlost držao je duboko zakopane u duši. Čuvao ih je u tajnom pregratku koji skoro nikad nije otvarao.

I sada se s pravom pitao šta li se to krilo u mračnim dubinama njenog srca.

Pogledao je prema njenom vitkom vratu. Tako je delikatan, nežan i krhak. Prešao je prstima po njenoj mekoj koži i sklopio ruke oko njenog vrata. Mogao bi je udaviti kao pile. Time bi za tili čas rešio problem. Ne bi mu bilo prvi put. Pomislivši ovo, brzo je povukao ruku prema sebi, svim silama trudeći se da izbaciti te otrovne misli iz glave. Kakvo je on bio čudovište.

Pomislio je da se iskrade u kuhinju, pokupi svoje stvari i nestane u noći. Biće tih, pa ona neće ni znati da ga nema dok se ne probudi.

Ali onda je ponovo ispružio ruku prema njoj, podvukao je ispod njene glave i nežno pomilovao po svilenkastoj kosi i čelu, trudeći se silno da bude što pažljiviji, mekši i brižniji. Ona ga je učinila takvim, mada su mu sva ta osećanja, istovremeno zastrašujuća i uzbuđujuća, bila potpuno strana. Posmatrao je kako joj se grudi ravnomerno podižu i spuštaju usled disanja, kako joj se očna jabučica pomera levo-desno ispod skoro providnih kapaka i kako joj pulsira vena odmah pored ušne školjke. Trebalo bi da ode. Znao je to. Ali isto tako znao je da ne može to da učini. Neće. Mora. Ostao je.

Sada

U Torontu je predivan dan, ali kako odmiče i približava se več, na nebu je više sivih oblaka koji se preteći kotrljaju prema gradu, gutajući nebesko plavetnilo i pretvarajući ga u crnilo. Čovek u ranim pedesetim godinama, prosed, četvrtaste jake vilice i snažnog mišićavog tela, pozdravlja se s kolegama i skupljenih ramena, boreći se sa sve jačim vetrom, odlazi do starog *Fordovog* pikapa koji stoji na parkingu u okviru pristaništa.

Dok se vozi kući, razmišlja o tome kako nije loše živeti u Kanadi, mada radi u potpalublju trajekta koji saobraća između grada i ostrva. Jeste da mu se posao odvija po ustaljenom šablonu, ali ima nekog smisla i istovremeno mu pruža utočište u kome njegovo ožiljcima unakaženo lice ostaje skriveno od neželjenih pogleda turista. Mada su prošle godine od tog čina i plastične operacije, usne su mu još stalno iskrivljene u večiti podrugljivi kez. Zbog toga izbegava da se pogleda u ogledalu.

Sam Toronto je lep grad, dovoljno veliki da čovek u njemu može da se skloni i zadovolji potrebu za privatnošću. Čovek voli svoj stančić; čak je ogradio i deo zemlje u zajedničkom dvorištu, gde gaji paradajz i grašak. Svestan je svoje usamljenosti (mada se povremeno kresne s Donom, raspuštenicom koju je upoznao u obližnjem rasadniku), ali kad malo bolje razmisli, oduvek živi kao pustinjak, pa mu to i ne pada mnogo teško.

Taj čovek zaustavlja auto pred svojom zgradom, u kojoj, osim njegovog, postoje još samo tri stana. Duboko uzdiše i razmišlja da li da pozove Donu. Taman kad je izašao iz automobila, nebo se provaljuje i počinje da pada hladna kiša. Pokriva glavu novinama i hita ka svom ulazu. Ušavši, ostavlja natopljene novine na pragu i saginje se da pokupi hrpu pošte koju mu je poštar ubacio kroz prorez na vratima.

Među mnoštvom računa i reklamnih letaka, nalazi se i jedan žuti zapečaćeni koverat. Adresiran je na njegovo ime nepoznatim rukopisom i nosi žig Svete Lucije, odakle je poslat. Čovek oseća kako mu se stomak prevrće.

Uzima makaze i njima otvara koverat, a zatim istresa njegov sadržaj na aluminijumski kuhinjski sto. Iz koverta prvo ispada ključ od poštanskog sandučeta i udara o površinu stola metalnim zveketom. Odmah za njim ispada i flasterom oblepljen paketić. Ne obraćajući pažnju na ključ, čovek počinje da odmotava onaj paketić i pronalazi u njemu odsečenu ljudsku usnu.

Uprkos tome što se u životu nagledao svakojakih svireposti, ovaj prizor ipak ga je šokirao. Vraća onu usnu u paketić, zamotava je i ubacuje nazad u koverat. Boreći se s ledenom kišom, koja se sad već pretvorila u pljusak, odnosi koverat do kante za smeće i potom se vraća u stan. Skida mokru odeću sa sebe i baca je na pod. Zatim navlači na sebe bademantil, uzima u ruku onaj ključ i seda za laptop da rezerviše mesto u avionu za prvi sledeći let ka Svetoj Luciji.

Nekada

Bio je jedan od onih dana kad je Njujork naprosto sijao. Podstaknuto prvim dahom proleća, na ulice grada slilo se mnoštvo sveta. Zima je ove godine predugo trajala i ljudi su jedva dočekali prve zrake sunca da izađu i udahnu svež vazduh.

Pijaca na Union skveru bila je pretrpana raznovrsnom robom. Na tezgama se moglo pronaći sve, od igle do lokomotive: sveže povrće, sveće, sapuni, javorov sirup, razne vrste sireva i pita, tegle džema i pekmeza, platnene torbe, hvatači vetra, raznobojno rezano cveće – sve moguće blagodeti života. Baš kao što je na tezgama bilo svakojake robe, tako se i između njih muvao svakakav svet. Osim momka s gitarom koji je tamo bio kao inventar, na pijaci se našlo raznoraznog sveta: i studenata, i zagrljenih parova, i roditelja s bučnom decom, i umetnika, i pankera, i beskućnika, i hipstera – ukratko, opšta gungula.

Eli i Rob šetali su prema parku pošto su slasno smazali po porciju piroški u *Veselki*, svom omiljenom ukrajinskom restoranu. Posle brda tekila koje su prethodne noći ispili u Ist Vilidžu, oboje su se probudili gladni kao vukovi. Kao i obično, u restoranu su se uz smeh prepirali zbog toga da li da uzmu piroške punjene sirom ili kiselim kupusom, ali su do kraja pronašli solomonsko rešenje i naručili po pola porcije od obe vrste. Kad su stigli nadomak parka, Rob je zapalio cigaretu, ali pre nego što je povukao drugi dim, Eli mu ju je istrгла iz usta, bacila je na pločnik i zgazila štiklom.

„Obećao si da ćeš prestati da pušiš.“

„Jesam. I hoću. Tebi za ljubav“, odgovorio joj je uz širok osmeh, a zatim otišao do kante za smeće i bacio u nju celu paklicu. Eli ga je uhvatila za ruku i povelu u metež pijace.

„O, pogledaj onaj divni paradajz!“

„Ima i bosiljka.“

„Čini mi se da nazirem šta će biti za večeru.“

„Upravo smo pojeli pozamašan doručak.“

„Ne misliš valjda da će nam to biti jedini današnji obrok?“

„Pogledaj samo one sočne jagode. Mljac.“

Provlačili su se između tezgi kupujući sve odreda, smejući se, probajući sireve i kolačiće. Dan je bio potpuno opušten i miran; svi ljudi s kojima su se susretali bili su lepo raspoloženi i nasmejani. Rob je osetio kako ga ispunjava osećanje zadovoljstva. Kad je prepoznao to osećanje, jurnula mu je krv u glavu, pa je morao da se osloni na tezgu s krastavcima da se ne bi zateturao. Prošlo je mnogo, zaista mnogo vremena otkad je poslednji put osetio spokoj i sreću. Bilo je to pre nego što se očuh pojavio u njegovom životu.

Na površinu je isplivalo dugo potiskivano sećanje. Nalazio se u ordinaciji hitne pomoći. Pre toga bio je u konjušnici. Pomagao je u timarenju konja posle završetka svog nedeljnog časa jahanja i učio kako se koristi češagija, kad je nešto iznenada uplašilo konja. Životinja se ritnula i udarila ga kopitom tačno iznad obrve. Arkada je pukla i krv mu je oblila lice. Dok su čekali da ih primi lekar, majka ga je držala u krilu, milujući ga po kosi i nežno tešeći rečima: „Ne brini, dušo, biće sve u redu.“ Njene reči su ga umirile i prestao je da plače. Položio je glavu na majčino rame, savršeno spokojan i miran, uprkos tome što ga je rana jako bolela i što su oboje bili umrljani njegovom krvlju.

Sećanje na majku snažno ga je protreslo. Uvidevši da joj je ubio muža, potpuno je pohisterisala. Počela je nariče i da ga udara pesnicama. Vrištala je na njega, nazivala ga ubicom, rekla mu da će pozvati policiju i proklela ga rekavši mu da se nada da će istrunuti u zatvoru.

Rob je istrčao iz kuće potpuno šokiran, ne time što je malopre ubio čoveka, već zbog toga što je njegovoj majci više bilo stalo do onog skota nego do njega.

Tu noć prespavao je na klupi u parku, ako se to uopšte moglo nazvati spavanjem, budući da je napolju bilo ledeno, a on je istrčao samo u odeći koju je imao na sebi. Bio je prekriven krvlju i osećao se ranjivo i ogoljeno. Trzao se i skakao na svaki šum. Kad je začuo policijsku sirenu, bio je siguran da dolaze po njega. Zora ga je zatekla uplakanog i očajnog na toj istoj klupi. Toliko dugo je jecao i ridao da je mislio da više i nema suza.

Naposletku je onako slomljen, izgladneo i podbuo od plakanja otišao kod Spensera. Popeo se u njegovu sobu uz oluk, kako je to činio mnogo puta pre. Spenser se uopšte nije iznenadio kad ga je ugledao. Ispričao je Robu da ga je policija ovde već tražila, da je njemu otac zabranio da se viđa s Robom i da mora da mu javi da li je Rob kontaktirao s njim. Rekao mu je da je zvala i njegova majka i da ih je upozorila da je njen sin manijak, da je opasan po okolinu i da je hladnokrvno ubio njenog jadnog muža bez ikakvog povoda. Čak je dodala da joj je on naneo one povrede. Čuvši ovo, ledena jeza prostrujala je niz Robovu kičmu.

Spenser mu je tada dao svu svoju ušteđevinu (1.586 dolara koje je sačuvao za kupovinu nove gitare) i torbu punu odeće. Verovao je u Robovu priču, ali trenutno nije video nijedno drugo rešenje osim da ga nagovori da nestane. Zatim ga je kratko zagrlio, ali samo jednom rukom (poznato je da tinejdžeri nisu skloni fizičkom ispoljavanju emocija), posle čega je Rob strpao novac u džep i okačio torbu na rame. Zatim je izašao iz prijateljeve sobe i prijateljevog života. Napustio je svoj grad, s namerom da se nikad više ne vrati.

Rob je pogledao prema Eli, koja je u tom trenutku birala naranđaste cvetove s teže i slagala ih u buket. Srce mu se steglo. Da li je on normalan? Kakva, bre, sećanja, kakva osećanja? U njegovom srcu nije bilo mesta za nešto takvo. Usredsredio je misli samo na sadašnji trenutak, na izazove i ljude koji ga okružuju. Seljakao se s mesta na mesto, od *projekta* do *projekta*, izbegavajući u širokom luku susret

s prošlošću, koliko god je to bilo moguće. Život *na parče* značio je preživljavanje.

Nije tada smeo da ostane. Trebalo je da ode, da se izgubi u gužvi i nestane iz njenog života. Ali umesto toga, on joj je prišao, kleknuo pred nju i zaprosio je.

Ona se zakikotala i razbarušila mu kosu. „Zezaš se sa mnom, je li?“, upitala ga je.

„Ne, mrtav sam ozbiljan.“

Ispustila je cveće iz ruke i klekla pred njega.

„To ti je samo izletelo? Onako instinktivno?“

„Jeste.“

„A da li stvarno to misliš?“

„Mislim.“

Osmeh se izgubio s njenog lica. Uozbiljila se i rekla mu: „Pa kad je tako, onda ću se udati za tebe. Rado ću postati gospođa Boman.“

Zatim je usledio dug poljubac. Prolaznici su im aplaudirali, a onaj gitarista im je prvo zaklicao, da bi im potom odsvirao *Svadbena marš*.

Sada

Shvativši da svi pilje u nju, Eli zna da mora da se pribere. Izašla je iz taksija teturajući se, kratko dišući i donekle očekujući... Šta? Metak u leđa? Osvrće se oko sebe i shvata da svi trgovci, kupci, majke, deca i starci, pa čak i psi lualice, zbudjeno zure u nju. Hajde, pokreni se. Idemo korak po korak, misli ona u sebi.

Pred njom stoji hotel u koji ju je uputio gospodin Zlatnozubi. Dok se nesigurnim korakom približava toj oronuloj zgradi, razmišlja da li uopšte treba da postupi po uputstvu tog čoveka i, ako to ne učini, kakve posledice može da očekuje.

Smrad je stigao do nje pre njegovog vlasnika. Čovek je mirisao na onu oporu kiselkastu mešavinu znoja, prljavštine, soli i gandže. Momak pred njom je neverovatno krupan. Sav je od mišića, plećat, širokih grudi, preko kojih mu se napela žuta majica s likom Pitera Toša. Nosi trobojnu pletenu kapu u narandžasto-crveno-zelenim nijansama, ispod koje mu štrči razbarušena kovrdžava kosa.

„Imam ono što ti je potrebno“, obraća joj se upola glasa.

„Čisto sumnjam“, odgovara mu ona mehanički, istovremeno ga zaobilazeći. Već dovoljno dugo živi na Menhetnu, pa zna kako da se oslobodi ovakvih tipova. Međutim, lik nastavlja da korača pored nje.

„Nećete naći bolju robu na celom ostrvu, leptice.“

Zatim vadi iz džepa providnu kesu punu neke crvenkaste trave i gura joj je pod nos. Iskreno govoreći, zaintrigirana je. Voli da popije

koktel ili dva, ali nikad nije bila sklona uzimanju droga. Međutim, sad bi joj dobro došlo nešto što bi joj pomoglo da zaboravi ovaj košmar u kome se nalazi. Ipak, mora da ostane pribrana, bistre glave.

„Ne, hvala.“

„Ako se predomisliš, lepojko, samo pitaj za Ludog Bija, svi će ti reći gde da me pronađeš. Ludi Bi ima apsolutno sve što ti je potrebno.“ Upućuje joj nepristojan pogled palacajući jezikom.

„Nisam zainteresovana“, ponavlja mu ona, ovog puta odlučnijim tonom.

Shvativši da nema ništa od posla, momak sleže ogromnim rame-nima i upućuje se pravo prema paru u istim šortsevima, s foto-aparatom oko vrata i smešnim torbicama opasanim oko ispupčenih stomaka. „Imam sve što vam je potrebno...“

Eli prelazi ulicu i ulazi u hotel. Gleda iza sebe i potom zatvara vrata za sobom. Izuzev spektakularno lepog zlatnog kaveza gde sede Rojal i Rubi, u predvorju je sve zapušteno i istrošeno.

Imena baš odgovaraju papagajima: oba su kombinacija veličanstvenih nijansi. Glave su im kraljevskoplave boje koja se u predelu vrata postepeno preliva u smaragdnozelenu i odatle u žutu, crvenu i svetlozelenu, koje preovladavaju na njihovim telima i krilima. Papagaji su gordi i uobraženi, kao da znaju da su jedino što vredi u ovom ofucanom hotelu.

Pored zida je postavljen kauč od belog ratana s toliko ružnim jastučićima da je dobro što im je boja sasvim izbleдела. Ispred tog kauča stoji stočić s hrpom raštrkanih letaka za udruženja taksija, izlete ronjenja, iznajmljivanje džet-skijeva i motora sa četiri točka, kao i flajera za brojne restorane i klubove. Osim ona dva papagaja i nje, u predvorju nema više nikog. Eli uzima jedan letak sa stola, reklamu za taksii. Čeprka po tašni i vadi iz nje hemijsku olovku, usput se prisećajući Robovih saveta. *Postupaj pametno. Gde god da se nađeš, ostavi neki trag za sobom, da bih mogao lakše da te pronađem. A hoću, pronaći ću te, obećavam*, napisao joj je.

Eli ispisuje nekoliko reči na letak: *plavi taksii, marke volvo, s jednim crvenim vratima. Kuća Meri En?*

Presavija flajer i ubacuje ga u kavez s papagajima pritom se osećajući glupo. Kako joj ovo uopšte može pomoći? Iznova je preplavljuje ono prvobitno osećanje očajja, ali sad pomešano sa čudnom potrebom da se smeje. Ovo je potpuno beznadežno. Upala je u teško sranje i sad nema nazad. Duboko udiše nekoliko puta, nadajući se da će je to umiriti. Možda bi trebalo malo da odspava? Kad bi samo mogla da se naspava, posle će sigurno lakše smisliti šta dalje da preduzme.

Gornji deo šalter-vrata koja vode u službenu prostoriju napola je otvoren. Na isturenoj ivici koja deli gornji od donjeg dela vrata stoji nemarno složena hrpa pošte. Eli zaviruje unutra i vidi svetlu glavu neke ogromne žene. Ta ogromnost ne odnosi se samo na neverovatnu debljinu te osobe već i na njenu začuđujuću visinu, koja, po Elinoj proceni, iznosi najmanje metar i osamdeset pet. U lepršavoj kosi te gorostasne žene stoji zadenut nežni, ružičasti cvet – apsurdni ukras u poređenju s njenim krupnim udovima nalik na šunke i brojnim slojevima sala koji joj se prelivaju jedan preko drugog. Eli oprezno prilazi vratima.

Džinovska vila ne podiže glavu, već ostaje da sedi kao prikovana za neurednim stolom.

Eli lagano kuca na prozorče gornjeg dela vrata. Ništa se ne dešava. Eli ponovo kuca, ovog puta nešto snažnije, i ona hrpa pisama pada s ivice vrata i razleće se po podu. Džinovska žena tek se sad trza, podiže glavu i unezvereno gleda po prostoriji, pokušavajući da utvrdi odakle dolazi nepoznati zvuk. Eli tek sad uviđa da je žena, zapravo, spavala.

„Oprostite ako sam vas probudila. Htela sam da pitam imate li slobodnu sobu.“

Džinovska žena ispušta vazduh na usta i odmerava pogledom Eli ispod poluspuštenih kapaka.

„Nisam spavala“, odgovara i jednom rukom skida bale koje joj cure iz ugla usta, a drugom trlja snene oči. „Na koliko dugo vam je potrebna soba?“

„Za jednu noć. A možda i duže.“

„Dolar i dvadeset pet centi.“

Eli zavlaci ruku u torbu za plažu i izvlači novčanik. Broji novac i spušta ga na pregradu šaltera. Oči one žene se sužavaju, a zatim naglo šire.

„Nemate više prtljaga?“

„Nemam.“ Eli razvlači usne u uverljiv osmeh, bez namere da joj išta više kaže. Ako je nešto naučila u poslednja dva dana, onda je to da ljudima treba pružiti što manje podataka. Najbolje je držati sve u sebi, pogotovo ako ste primorani da lažete onoliko koliko je ona to činila u poslednje vreme. Što više neistina izgovorite, veća je šansa da ćete se saplesti o njih. Možda je baš zato Rob držao jezik za zubima kad god bi se poveo razgovor o njegovoj prošlosti.

Džinovska žena pruža joj ključ s plastičnim priveskom u obliku ribe. „Soba broj šest.“

Eli uzima ključ i okreće se u nameri da ode.

„Čekaj malo!“ viče besno debela žena za njom. Eli se od straha umalo nije srušila. „Moraš se registrovati“, govori joj ova i gura joj pod nos knjigu izgužvanih stranica i ispresavijanih uglova. „Upiši ime, prezime i adresu. I daj mi svoj pasoš.“

Eli okleva, nemoćna da sakrije crvenilo koje joj se razliva preko lica i dekoltea. Ona žena gleda je sumnjičavo kroz stisnute kapke, a zatim naglo otvara oči.

„U redu je, kolačiću“, obraća joj se. „Vidim da se skrivaš od nekog muškarca. Ne brini, ovde si sigurna.“

Eli ćuti kao zalivena. Ko zna, možda ova žena radi za Kvina, a možda je jedan od špijuna kojim joj je pretio Zlatnozubi. Međutim, džinovska žena upućuje joj još jedan procenjivački pogled i nastavlja da govori: „Nemaš prtljag, plaćaš u gotovini, izgledaš uplašeno kao zečić... Slušaj, sestro, znam kako ti je. I sama sam prošla kroz to. Muž?“

Eli klima glavom i, na njeno zaprepašćenje, u uglu oka pojavljuje joj se suza. Videvši ovo, džinovska žena uzima knjigu s pulta i zatvara je. „Nema veze. Ne moraš se upisati. Inače, moje ime je Lu, čisto da znaš ako ti nešto zatreba.“

„Hvala vam, Lu.“

Eli se okreće i polazi prema sobi. Čuje kako Lu dovikuje za njom: „Šta god da te je snašlo, sestro slatka, znaj da će brzo proći. Uvek tako

biva.“ Njen ton je iskren i, na Elino veliko iznenađenje, pun topline i saosećajnosti. Dok korača hodnikom prema vratima svoje sobe, Eli oseća kako joj se oči pune suzama. Muž joj je nestao, ceo život pretvorio joj se u pakao, ubila je čoveka i sve to stoički podnela, a sad ju je pogodila i sasvim rasturila možda čak i odglumljena iskrenost jedne potpuno nepoznate, groteskne žene.

Eli okreće ključ u bravi, ulazi u sobu i zaključava vrata za sobom. Uprkos tome što su nameštaj i podovi dotrajali, a mebl izbledeo, soba je iznenađujuće čista. Na zidu pored kreveta nacrtana je kičasta slika ribe kako iskače iz vode. Eli se kiselo smeška i uključuje ventilator na plafonu. Njegov kovitlac pomera svetlozelene zavese na prozorima. Ona prilazi prozoru i gleda niz ulicu. Ludi Bi i dalje saleće turiste, nudeći im robu, zujeći oko njih kao pčela koja leti s cveta na cvet. Psi lenjo leže ispruženi po trotoaru, dahćući na vrelom suncu isplaženih jezika. Neko detence u jarkoružičastoj letnjoj haljinici spotiče se i pada, a zatim počinje bolno da plače, jer je izgreblo kolena. Detetova majka pritrčava, podiže devojčicu u naručje i teši je. Običan život teče i ruga se Eli u lice. Ona navlači zavese.

Odlazi do kreveta, pruža se poleđuške preko cvetnog prekrivača i usmerava pogled prema rotirajućim lopaticama. Dok zuri u plafon i sluša ravnomerno zujanje ventilatora, suze joj se skupljaju u očima i slivaju niz lice i vrat. Eli pokriva bolne oči dlanovima, osećajući pokrete trepavica na koži. Umorna je kao pseto. Celu telo bridi joj od teške iscrpljenosti. Mora da se ovako oseća čovek neposredno pre nego što se udavi. Jednostavno se prepusti. I ona se sad zahvalno predaje u zagrljaj okrepljujućem snu.

Nekada

Rob je otvorio šampanjac u sobi gde se Eli spremala za svadbeno veselje. Pre nego što je čep izleteo iz grla boce, ona je već pripremila dve čaše s dugačkom stopicom. Na toaletnom stočiću ležali su razbacani uvijači i četke za kosu. Preko stolice je stajala prebačena jednostavna bela haljina sa žutim cvetićima u kojoj je Eli došla u hotel. Ovo su bili ostaci prethodnih događaja. Ovo je posle toga.

Organizatorica im je rekla da će im dobro doći tih nekoliko trenutaka koje će provesti nasamo posle venčanja, a pre silaska u svečanu salu gde se održavalo svadbeno veselje. Bila je u pravu. Eli je bila zahvalna što može na miru da popriča s Robom. Odavde se lepo čulo kako se graja, smeh i ćaskanje gostiju u balskoj dvorani sve više pojačavaju. Rob im je oboma sipao penušavo piće. Eli je pogledala na sat. Do njihovog silaska među goste preostalo je još samo osam minuta. Podigla je čašu i kucnula je o njegovu.

„Hajde da krenemo“, rekao joj je iznenada.

„Imamo još vremena.“

„Nisam na to mislio. Hajde da nestanemo. Samo ti i ja. Spakujemo se i jednostavno isparimo.“

Eli se nasmejala. „Moja majka konačno te je ubedila, ha?“, rekla je, ali videvši uvređen izraz na njegovom licu, dodala je: „Robe, dušo, dole nas željno očekuje sto osamdeset sedam zvanica. Ne možemo

tek tako nestati. Opusti se. Sigurna sam da će slavlje biti zabavno, a sutra... bićemo samo ti, ja, more i pesak.“

Namestio je belu ružu na reveru smokinga, a zatim joj se obratio mnogo veselijim tonom: „Mislio sam da se ljudi obično predomisle pre čina venčanja, a ne posle.“

Prišla mu je i poljubila ga. U sekundi se izgubio u mekoći njenih usana i nežnosti njenih ruku oko njegovog vrata. A onda se naglo odmakao od nje.

„Postoji mnogo toga što ne znaš o meni..“

„Nadam se da je tako“, nasmejala se Eli. „Bilo bi veoma dosadno proživeti narednih pedeset godina s osobom o kojoj već sad sve znam.“

„Ozbiljan sam. Uradio sam mnogo toga lošeg.“

„U redu, gospodine tajanstveni, reci mi šta je najgore što si uradio.“

Odgovorio joj je kao iz topa: „Ubijao sam.“ Stegnuo ju je za obe nadlaktice.

Elino vedro raspoloženje i dalje je lebdelo između njih. „Evo, sad zvanično priznajem da te se plašim“, rekla je i veselo se nasmejala.

Međutim, Robovo lice ostalo je ozbiljno. Uhvatio ju je za ruku i ponovio: „Slušaj, moramo da nestanemo. *Odmah*.“ Gledala ga je belo i samo treptala, ne znajući šta da mu kaže.

I taman kad se setila šta bi trebalo da ga upita, vrata su se širom otvorila i pozvali su ih da izađu.

„A sada, dragi gosti, molim vas da pozdravite aplauzom naše mladence. Predstavljam vam gospodina i gospođu Boman!“

Rob je podigao njihove spojene ruke uvis i poveo je prema razdražanim gostima, koji su im klicali i posipali ih laticama cveća. Eli se zagledala u njegov profil. Odjednom joj se učinilo da gleda lice stranca.

Sada

Rob polako dolazi svesti pošto su ga drogirali nekom slatkasto-lepljivom supstancom koja mu je pomutila razum i usporila reflekse. Gde se to nalazi? Rado bi otvorio oči, ali ne može, jer su mu kapci teški kao olovo.

Miris vazduha potpuno mu je nepoznat. Vruć je, vlažan i prožet blagim lahorom koji sa sobom donosi miris jasmina, ruža i okeana. Okeana?

Ovo ga je baš protreslo. Širom otvara oči i prelazi pogledom po sobi u kojoj leži. Teško mu je da shvati šta, zapravo, vidi. Prostorija gde se nalazi izgleda kao da visi u vazduhu. Zapravo, zidovi su joj od stakla i smeštena je navrh neke litice. Rob je potpuno dezorijentisan. Čini mu se kao da odavde ne može nikud, osim da se sunovrati u provaliju.

Sama prostorija oskudno je nameštena. Dve fotelje. Fenjer. Ostaci na brzinu pojednog obroka. Hrpa upakovanih namirnica. Ovde se, očigledno, niko ne zadržava dugo.

S naporom se podiže u sedeći položaj. Pravi bolnu grimasu. Celo telo boli ga od udaraca koje mu je zadao Kvin. A verovatno se i pošteno ugruvao od truckanja dok su ga dovozili ovamo. Još kad bi znao gde je to *ovamo*. Podiže se na noge i prilazi prozorima. Pred njim se pruža pogled na divan tropski predeo. Ponovo šok.

Sveta Lucija? Kako li je samo dospao ovde? Ne seća se putovanja. Poslednje što pamti jeste hotel *Sent Ridžis*; Eli koja izlazi iz apartmana; njegovo natezanje s Kvinom i pokušaj da ga prevari ne bi li nekako spasao Eli i izbacio je iz ove prljave igre. Učinio je sve što je mogao da je zaštiti. Da li je uspeo u tome? Da li je i ona ovde na ostrvu?

Utrnulih nogu i kratkog daha, Rob kreće da ispita ostatak kuće. Objekat je sav od stakla, čelika, drveta i mermera, agresivno modernog dizajna. Sve prostorije, nekad očigledno bogato uređene, sad su opljačkane i potpuno opustošene. Iz njih je odneto sve što je vredelo. Ostali su samo grafiti ispisani po zidovima, gomile smeća i buđ što se uhvatila po rubovima zidova, od vode koja je kapala po njima kroz razbijene crepove. Pored jednog prljavog madraca stoji zgarište od davno ugašene vatre, a drugi je postao leglo miševa. Ali bio je sam. Ni traga od Eli.

Razdire ga bol zbog njenog odsustva. Da bi ga ublažio, priseća se svega lepog. Priziva sećanje na noć kad je prvi put spavao s Eli, ali ne na onu kad su prvi put vodili ljubav, već na onu kad se prvi put pošteno *naspavao*. Bilo je to nedugo pošto su njih dvoje počeli da žive zajedno. Pre nego što se Eli doselila kod njega, Rob nije uspevao da sastavi više od nekoliko sati površnog sna. A i to malo vremena što bi, kao, spavao, provodio je u polusnu, više kunjajući i lebdeći između jave i sna.

Dan koji je prethodio toj čarobnoj noći ni po čemu se nije razlikovao od drugih. Bio je petak. Ujutro je, kao i obično, otišao na posao. Prvo je završio deo posla u vezi s praćenjem svoje mete, a posle toga bavio se i svojim lažnim zanimanjem; odgovarao na pozive, investirao novac, šalio se s kolegama, uzvraćao imejllove. Osećao se korisno i produktivno, kao da zaista pripada toj sredini. Praćenje mete i njeno eliminisanje u tim trenucima padalo je u drugi plan.

Kad se vratio kući, zatekao je Eli u kuhinji kako im priprema večeru: pečenu piletinu s ruzmarinom i belim lukom, restovani krompir i pire od spanaća. Rekla mu je da je izašla ranije s posla da bi ga iznenadila domaćom hranom. Oboje su radili po ceo dan i uglavnom su obedovali po restoranima ili bi naručivali brzu hranu. Dok

je ona dovršavala jelo, on je otvorio bocu laganog crvenog vina, pa su opušteno ćaskali i šalili se.

Zajedno su postavili sto. On je upalio sveće, a ona je pustila muziku. Hrana je bila ukusna i domaćinska, okrepljujuća u svakom smislu reči. Lek za dušu i telo. Otvorili su i drugu bocu vina i potom se zaslادili sladoledom od vanile poprskanim likerom od limuna. Pranje posuđa ostavili su za sutradan.

Otišli su na spavanje ranije nego inače, oboje umorni od posla, zadovoljenih čula, relaksirani, ušuškani jedno pored drugog. Eli je, kao i obično, odmah zaspala kao klada. Rob ju je posmatrao kako spava, a zatim je i sam osetio kako mu kapci lagano padaju. Opirao se snu, ali je na kraju slatko zaspao, nesvestan da se to uopšte dogodilo.

Probudili su ga sunčevi zraci koji su mu pali na kapke. Otvorio je oči. Iz kuhinje su dopirali zvuci šuma vode i zveckanja posuđa. Čuo je Eli kako pevuši dok je raspremala kuhinju. Pogledao je na sat. Prošlo je deset, što je značilo da je spavao skoro dvanaest sati! Zadovoljno se protegnuo. Osećao se kao nov. Potpuno preporođen. Ustao je, otišao u kuhinju i zatim ponovo uvukao Eli u krevet.

I sada, dok boravi u ovoj opustošenoj ruini, negde ni na nebu ni na zemlji, priseća se mešavine emocija koje je video u njenim očima dok joj je prepričavao svoju prošlost – šoka, saosećanja, gađenja, neverice, bola, razočaranja, brige i daj bože da je u tim lepim očima video i zrnce ljubavi, to ne može sa sigurnošću da tvrdi. Sad može samo da se nada da ona shvata koliko mu znači i da je svesna promene koju je unela u njegovu jadnu, izopačenu dušu. Želi da veruje da je ona sve to prevazišla i da joj je stalo do njega bar toliko da pokuša da ga spase, uprkos tome što se užasava činjenice što u tom slučaju zna da ona mora da pređe granicu moralnosti.

Moli se da će mu oprostiti i da ga još bar malo voli, kao i da je bila dovoljno pametna da ode iz onog hotela i nestane iz njegovog života.

Celom dušom moli se da je ona još u životu.

Nekada

„Kako to da se nas dvoje nikad ne svađamo?“

„Žališ li se ili se hvališ time?“, upitao ju je Rob smeškajući se.

„Naravno da se ne žalim, već samo razmišljam o nečemu što mi je majka rekla. Ona tvrdi da nema dobrog braka bez poštene svađe, pa mi je stoga palo na pamet da nas dvoje to nikad ne činimo.“

„Evo, odmah ću zapodenuti svađu. Zadnjica ti izgleda povelika u tim pantalonama.“

Eli ga je nestašno ćušnula po ruci. „A ja sam baš mislila da mi dobro stoje.“

Upravo su se vraćali s branča s Elinim roditeljima, koji su tog jutra doputovali iz Vermonta i smestili se u hotel. Odmah posle one iznenadne prosidbe u parku, Rob je kupio Eli divan verenički prsten, na koji je njena majka Mišel tokom celog susreta zaneseno uzdisala, sve vreme pričajući o venčanju s toliko žara da je Eli ostala bez teksta. Za razliku od nje, tata Brajan samo je ćutao i izgledao nabusito. Međutim, kad su ustali da krenu, Eli se silno začudila što se njen otac veoma toplo pozdravio s Robom.

„Roditelji su ti fini ljudi.“

Eli se zvonko nasmejala. „To sad kažeš. Čekaj samo da se moja majka ubaci u planiranje venčanja. Čini mi se da o tome sanja otkad me je rodila, tako da sam prilično sigurna da ćemo u jednom trenutku oboje poželeti da je zadavimo.“

„Ne bih nikad mogao nauditi nekome do koga je tebi stalo.“

Eli se ponovo nasmejala, a onda se zagledala u njega. Za trenutak joj je zazvučao kao da je ona, zapravo, mislila i da ubije svoju majku. Odmahnula je glavom, uverivši sebe da joj se njegov ton samo učinio previše ozbiljan.

„Jesi li siguran da ne želiš da pozoveš nikog od svojih?“, upitala ga je i uhvatila podruku dok su koračali prema Park aveniji.

„Već sam ti rekao da nemam nikoga. Ostao sam samo ja.“

„Šta si im uradio? Sve si ih pobio?“, našalila se s njim, istovremeno ga nesvesno provocirajući. Bilo je u njemu nečeg tajanstvenog što joj je smetalo, ali nije imala pojma šta bi to moglo biti.

Odgovorio joj je jednako šaljivim tonom: „Nisam ih sve pobio, već samo one koji su me jako nervirali.“ Zatim ju je postavio pred sebe i zagledao joj se u oči, široko se osmehujući. „Eli, ljubavi, ti si sad moja jedina porodica.“

Rastopila se od miline. Ovaj muškarac imao je sve: pamet, izgled, uspeh i nežnost. I, što je najvažnije, bio je njen. Poljubio ju je i potom su krenuli prema robnoj kući da navodno naprave spisak potencijalnih poklona za venčanje, tek da zadovolje formu, mada su se već odrekli svih darova. Eli se divila Robovoj velikodušnosti. On je predložio da im gosti ne kupuju poklone, već da planirani novac uplate u dobrotvornu fondaciju koja brine o tinejdžerima beskućnicima. Rekao je njenim roditeljima da će on snositi sve troškove venčanja i da njemu ne treba nikakav drugi poklon osim Eli. Kako onda da devojka ne padne na to?

Pomenutu fondaciju osnovao je čovek po imenu Metju Volš. Mada joj nikad nije govorio o svojim roditeljima i prijateljima, Rob joj je o ovom čoveku pričao nekoliko puta, ne skrivajući simpatije prema njemu. Odlučila je da ga ne pritiska i ne insistira da čuje više od onog što je sam želeo da joj kaže. Za Meta joj je rekao da ga je spasao kad mu je bilo najteže i da mu je pružio šansu da se izvuče. I to joj je bilo sasvim dovoljno.

Znajući da je i ona njemu zatajila svoju porodičnu tajnu, pretpostavila je da upravo zbog toga ni ona njega nije htela da ispituje.

Do krajnjih granica

Ipak, razmišljala je da li je to bilo u redu. Pitala se da li uopšte sme da se uda za njega, a da mu prethodno ne ispriča sve o sebi. Ponekad bi čak pomislila da je on možda ne bi više voleo kad bi saznao njenu tajnu, međutim, čim bi takve misli počele da joj se vrzmaju po glavi, odmah bi ih gurnula duboko u podsvest i zaboravila na njih. I tako je između njih dvoje pao prećutni dogovor da jedno drugom ne zadiru u prošlost. Uostalom, svako ima pravo na privatni prostor, nezavisno od toga jesu li muž i žena ili samo ljubavnici. Nije li tako?

Sada

Eli se budi. U sobi je veoma mračno. Potpuno je dezorijentisana. Koliko dugo je spavala? Gde se to nalazi? Da li je noć ili dan?

Au. Odavno se nije ovako dobro odmorila. Osećanje je neopisivo. A onda, kako joj se oči naprežu da raspozna predmete oko sebe, nad glavom čuje meko brujanje ventilatora i počinje da se priseća. Posteljina sa cvetnim desenom. Smešna riba na zidu. Džinovska žena. Papagaji. Zlatnozubi.

Prisetivši se njega, trza se od straha i udara glavom u nešto tvrdo. Šta je sad ovo? Tek tada shvata da se nalazi u uspravnom položaju. Nesigurno pruža ruke ispred sebe. Dotiče drvo. Šok. Oprezno podiže ruke iznad glave. Opet drvo. Disanje joj se ubrzava. Da li se nalazi u nekoj kutiji? Polako je obuzima panika. U sanduku je? Pruža ruke ispred sebe, gura svom snagom dlanovima i poklopac se otvara uz tresak.

Eli halapljivo udiše vazduh. Vlažan je i memljiv. Nema veze, bar se oslobodila. Pokreće se, nogu pred nogu, bauljajući u mraku prema tračku svetlosti. Odjednom oseća neprijatan trzaj unazad. Nešto joj je vezano oko vrata i ne može da se pomeri. Okreće glavu unazad i žmirkajući gleda u sablasnu tamu. Prestravljena, vidi svoja leđa na ekranu montiranom na gredi iza nje i konopce lepljive od krvi, kojima je vezana. Otvara usta u nameri da vrisne...

Nečija mesnata ruka zatvara joj usta. Očiju razrogačenih od silnog straha vidi Lu, koja joj drugom rukom pokazuje da bude tiha. Soba je zaslepljujuće svetla. Da li je sve to sanjala? I ovo je samo jeziv san?

„Imam problem“, šapuće joj nasrtljivo debela žena. „Brzo se zavuci pod krevet.“

Eli otresa sa sebe ostatke košmara. Još je zbunjena i uplašena. Može li uopšte verovati toj džonovskoj ženi? Ili je možda i ona samo jedna od mnogih Kvinovih marioneta?

Lu je povlači za ruku. „Hajde! Brzo!“

Eli se poslušno zavlači pod krevet. Sad nije vreme za nepotrebnu priču, raspravu ili postavljanje pitanja. Lu ubacuje njenu torbu pod krevet i Eli je steže uza sebe, ne usuđujući se da diše niti da se pomeri.

Čuje kako se vrata otvaraju. Odmah zatim čuje Lu kako nekome dovikuje: „Našla sam ključ od šestice.“

Koliko uspeva da vidi po cipelama, džinovska žena pomera se u stranu da bi propustila dvojicu muškaraca. Odmah zatim kreće prema krevetu i seda na njega. Dušek se pod njenom velikom težinom ulegao i pritisnuo Eli, na šta se ona još više umirila i zabila sebi nokte u kožu.

„Lepo sam vam rekla. Došla je na recepciju, ali pošto nije imala pasoš, nisam je primila.“

„Kad je to bilo?“

Eli prepoznaje ovaj ugladeni, duboki glas. Pripada čoveku koga je videla na svom venčanju, onom istom kojeg su joj predstavili kao Kvina i koji je naredio da joj prebiju muža.

„Ne znam tačno“, odgovara mu Lu. „Negde juče posle podne. Ako želite, slobodno pretražite hotel. Neću da imam nikakve neprijatnosti.“

Lu se meškolji i pomera svoju ogromnu zadnjicu udesno. Pod krevetom, Eli jedva uspeva da se savlada da ne kine. Toliko je golica u grlu da je skoro nepodnošljivo. Okreće glavu u stranu, nadajući se da će promenom položaja vrata ublažiti nesnosnu potrebu za kijanjem. Luina krupna, bosa stopala zaklanjaju joj pogled. Pred nosom su joj njene ispucale, suve izbrazdane pete koje deluju bolno. Preko sobe prelazi nečija senka, a zatim se čuje zvuk odlazećih koraka. Lu se utom

pomera unazad, pa unapred, ne bi li nekako uhvatila zalet da podigne svoje teško telo s kreveta. Opruge kreveta glasno škripe.

„Kao što rekoh, možete slobodno pronjuškati unaokolo, ali uveravam vas da ona nije ovde.“

Eli posmatra kako se Luina stopala lagano kreću prema izlazu, na korak-dva iza cipela onih muškaraca. Zatim čuje zveckanje ključeva i ohrabrujuće škljocanje koje je značilo da je brava zaključana. Međutim, Eli i dalje ostaje na istom mestu, ukočena od straha, ne pomerajući se i udišući prašinu. Počinje da kašljuca i odmah zatim ubrzano guta pljuvačku ne bi li suzbila nagon.

Postepeno se opušta, obavijena ustajalim neprijatnim mirisom pohabanog tepiha. Neposredna opasnost je, izgleda, prošla. Gleda u brazde koje su joj ostale u koži od noktiju, u opruge kreveta nad sobom i donju ivicu zavese koja se nežno povija na povetarcu.

Zatim ponovo čuje okretanje ključa u bravi. Vrata se otvaraju. Oči je peku, a prsti se mahinalno stežu u pesnicu.

„Ja sam. Otišli su. Vazduh je čist“, govori joj Lu.

Eli se izvlači ispod kreveta, pomerajući se malo-pomalo. Dok pokušava da ustane s poda, zakači lažnim noktom okvir kreveta. Nokat joj se slomio s delom njenog pravog. Eli pravi bolnu grimasu i sisa prst, a Lu joj pruža ruku da joj pomogne da se pridigne.

„Koliko dugo sam ovde?“, pita je Eli, još pogubljena.

„Od juče posle podne. Odavde se ni muva nije čula, pa pretpostavljam da si sve vreme spavala.“

„Hvala vam“, obraća joj se zahvalno Eli.

„Mi devojke moramo međusobno da se pomažemo.“

Eli podiže pogled prema toj gromadi od žene sa smešnom, apsurdnom frizurom i obešenim naboranim obrazima koji dokazuju da je Lu odavno prestala da bude devojka. Ne zna da li da se smeje ili da zaplače. Smeh se odnosi na zastrašujuću besmislenost u koju se pretvorio njen život, a plač na olakšanje zbog ljubaznosti koju joj ukazuje ova nepoznata žena.

Lu nastavlja da govori: „Meni možeš sve da kažeš, mila.“

Ne pada joj na pamet da se ispoveda strancima. Eli procenjuje opcije. Možda još može da se dokopa aerodroma? Ili bi možda bilo najbolje da ode u policiju i sve im lepo ispriča? Skinula bi ovo teško breme s leđa, pa makar to značilo da treba ode i u zatvor? Rečeno joj je da ovde sačeka Kvina, ali Lu ih je sprečila da je pronađu. Znajući da Kvin nikom ne oprašta neposlušnost, Eli se sad s pravom pita šta li će joj on uraditi zbog toga što je prekršila njegovo naređenje.

Lu se namešta na krevetu, koji stenje pod njenom težinom. „Ako želiš, prvo ću se ja tebi poveriti.“

„Hajde. Slušam.“

„Nekad sam bila mlada i lepa. I ako u to možeš da poveruješ, imala sam svega pedesetak kilograma.“

Lu pravi pauzu. Njene oči boje ćilibara usmeravaju se prema Eli, začikavajući je da joj poveruje. Eli joj to potvrđuje blagim klimanjem glave, na šta Lu nastavlja priču.

„Onda sam upoznala muškarca. Meni je bilo samo devetnaest, a njemu četrdeset dve. Činilo mi se da na svetu nije postojalo ništa u šta se taj nije razumeo. Umeo je doslovno sve – da zameni gumu, proda robu, veže čvor na kravati, svira klavir. Budući da nikad nisam kročila van svog rodnog mesta, on mi je bio ceo svet. Zaljubila sam se u njega. Ludo. Do ušiju. A znajući da mi majka nikad ne bi dozvolila da pođem za njega, pobešla sam s njim usred noći. Šta ću... Volela sam ga. U početku nam je bilo divno. Ali ubrzo je počeo da me uhodi, da mi meri vreme koliko sam se zadržala van kuće i da me optužuje da ga varam. Jednog dana, kad sam po ko zna koji put porekla njegove optužbe, prišao mi je s bejzbol palicom u ruci.“

Lu prestaje da govori. Okreće glavu i pilji u onu ribetinu na zidu kao da joj je veoma neprijatno da nastavi. Eli ne progovara.

„Probudila sam se sledećeg jutra. Mada me je toliko prebio da nisam mogla da se pomerim od bola, ipak me je vezao liscama za krevet.“

Eli i dalje ćuti.

„Držao me je tako vezanu pune tri pune godine. Silovao me je. Izgladnjivao. Iživljavao se na meni. Terao me da vršim nuždu u nošu i prao me sunderom. Mrmljao mi je reči ljubavi i kad me je udarao,

i kad me je jebao, i kad mi je prao kosu.“ Lu ispušta čudan zvuk sličan smehu. „Na kraju me je spasao dostavljač hrane. Čuo me je kao stenjem i jecam, pa je pozvao policiju. Koja ironija! Spasao me je nepoznati klinac u smešnim kratkim pantalonicama.“

Lu okreće glavu i pogledom odmerava Eli. „Tad su mi bile dvadeset četiri godine. Pokušala sam da počnem život iznova, ali gde god da sam se pojavila, ljudi su upirali prstom u mene govoreći: *Ovo je ona nesrećnica koja je tri godine provela vezana za krevet*. Više nisam bila osoba, već hodajući naslov iz novina. Da sve bude još gore, svi su pravili ružne šale na moj račun. Zato sam pobešla na ovo ostrvo. Htela sam samo malo da se sklonim i predahnem. Međutim, posle izvesnog vremena, nisam više želela da se vratim. Zaposlila sam se, nabacila brdo sala i naposletku kupila ovo mesto.“

Eli ne zna šta da joj kaže. Šta se uopšte može reći nekome ko je iskusio ovakvo nešto? Saoseća s njom i neizmerno joj je žao, ali ne može da pronade reči kojima bi joj to saopštila. Zato odlučuje da čuti. Lu gleda uprazno, zadubljena u svoje misli. Eli naposletku izgovara u dahu: „Lu, mnogo mi je žao. Mora da ti je bilo jezivo.“

Lu okreće glavu prema njoj, zahvalno je gledajući, jer ju je ovom rečenicom prenula i vratila iz jezivih sećanja.

„Znaš li šta je najgore od svega?“, nastavlja Lu. „To što sam ga volela. Iskreno i duboko. Ni danas ne mogu da shvatim kako sam uopšte mogla da volim tako groznu osobu.“

Eli odmahuje glavom. „Ljubav je čudna, zar ne? Zaljubimo se u nekog, poklonimo mu srce i onda jednog dana shvatimo da taj neko nije vredan naših osećanja. Nažalost, tad je već kasno, jer smo već duboko zagazile.“

„I onda lažemo same sebe da se utešimo. To si htela da mi kažeš?“

„Laganje možda nije prava reč. Bolje rečeno, pravdamo njegove mane i ulepšavamo stvarnost.“

„Da, baš tako. S tim što je onaj moj imao *manu* da me siluje i muči.“ Eli se trza na ovo.

„Jesi li nekad iskreno volela?“, pita je Lu.

„Jesam. I sad sam zaljubljena“, odgovara joj Eli. Zaista misli tako. Veruje u to. A možda i nije tako, budući da se ispostavilo da Rob

uopšte nije onakav kakvim ga je ona smatrala. Proklet bio! Besna je na njega, jer ju lagao, ali je još više ljuta na sebe samu zato što je bila naivna budala. I da nije sve ono uradila samo da bi spasla njegovu kožu, sve to bi bilo potpuno bezvredno. Kao da i bez toga njen zločin nije dovoljno rđav, odvratn, gnusan i nemoralan. Ipak, morala je za nešto da se uhvati, pa makar to bili i samo ostaci njene romantične zanesenosti. „Zaljubljena sam“, ponavlja ona, ali ovog puta nešto nesigurnijim tonom.

Lu uzdiše. „E pa, to ti je osnovna greška.“

Eli oseća da treba da se pobuni. „Ali nije tako... Ne razumeš.“

Džinovska žena ironično frkće: „Da, tako svi misle u početku. Sve dok se jednog dana ne probudiš razbijenog nosa i s modricom ispod oka. Ali da znaš, posle svega, ja sam ipak dobro. Ovde imam prijatelje i kakav-takav život. Možda nije onakav kakvom sam se nadala, ali se ipak ne žalim.“

„Jesi li ikad... imala drugog muškarca?“

Lu joj odgovara kontrapitanjem: „Zašto bih?“ Ova njena rečenica istovremeno odzvanja prkosom i pomirenošću sa sudbinom.

Lu gleda širom otvorenih očiju, procenjujući Elinu situaciju. „Draga moja, ti si previše romantična, mada se vidi iz aviona da si u nevolji do guše. To dvoje ne ide jedno s drugim. A možda si samo teška budala.“

Možda i jeste.

U tom trenutku, vrata se s treskom otvaraju. U sobu upadaju dvojica s pištoljima u rukama. Eli ih sve poznaje. Jedan je onaj lik s venčanja, Kvin, a drugi zlatnozubi taksista.

Lu se s mukom podiže na noge. „Hej, vi!“, dernja se ona na njih.

Zlatnozubi uzima jastuk, prekriva njime Luino lice, pritiska obarač i ispaljuje joj metak u čelo. Luino telo stropoštava se na krevet. Zlatnozubi baca na pod jastuk iz kog izleće krvavo perje. Eli odskaje unazad, skidajući s ruke delove Luinog mozga. Gleda unezvereno u one ljude i počinje bolno da jeca. Kvin joj prilazi i snažno je odalamljuje preko lica. Eli oseća kako joj se krv sliva u usta.

„Nisi se držala plana“, govori joj on i ponovo je udara.

Nekada

„Ovo ovde si još ti, zar ne?“

Eli i Rob sedeli su jedno naspram drugog na krevetu u kraljevskom apartmanu hotela *Sent Ridžis* koji su zakupili za medeni mesec. Boca skupocenog šampanjca, koju im je osoblje ostavilo u znak dobrodošlice, stajala je netaknuta na noćnom ormariću, u posudi s istopljenim ledom. „Naravno da jesam“, odgovorio joj je on.

Rob joj je upravo ispričao kako je ubio svog očuha. Posmatrao joj je lice dok se ona mučila da prihvati upravo primljene informacije. Razmišljao je da li da nastavi priču, ali je istovremeno bio svestan da nema vremena za čekanje. Kvin večeras neće biti strpljiv; u stvari, on nikad nije imao strpljenja. Eli je dotakla Robovo natečeno oko, a zatim prešla jagodicom prsta preko njegove rascepljene usne i ljubičastih modrica koje su mu se jedna za drugom pojavljivale na bradi i vilici. Rob se ponadao da je video nešto nalik na olakšanje na njenom licu, međutim, bio je siguran da je pogrešno protumačio njen izraz lica.

„Ali to si učinio u samoodbrani, zar ne? I bio si maloletan? Šta se desilo posle toga? Kako si se snašao?“; upitala ga je širom otvorenih očiju.

„U tom grmu leži zec. Sećaš li se onog dana kad si me odvela u park da vidim tvoje prvo igralište za decu?“; upitao ju je.

„Naravno da se sećam.“

„Onaj čovek na kog smo naleteli bio je Spenser. I nas dvojica stvarno se poznajemo“, nastavio je Rob obazrivo. „Sećaš li se šta je bilo posle, kad smo se vratili kući?“

Eli je klimnula glavom. Kako bi ikad mogla zaboraviti onaj divlji, neobuzdani, predivan seks?

„Spenser... bio mi je drug, ali iz sasvim drugog života.“

Rob je nastavio priču. Pošto je otrčao od Spensera, bio je siguran da će ga tražiti po autobuskim i železničkim stanicama, pa je, onako uplašen, pešačio šest dugih dana, posle čega je nastavio put stopirajući. Bio je isuviše prestravljen da bi mogao trezveno da razmišlja, pa je samo besciljno koračao, kao zombi. Lutao je od grada do grada i konačno se skrasio u Klivlandu. Novac koji mu je Spenser dao na rastanku nije mu dugo potrajao. Proveo je dvadeset devet meseci živeći na ulici. Istrpeo je bezbroj ledenih zimskih noći ispunjenih teškim očajanjem; podnosio avgustovske žege po kojima mu se znoj mešao sa suzama besa; radovao se svežim prolećnim jutrima što su obećavala bolje dane (koji nikad nisu došli) i tugovao gušeći se u sopstvenoj samoći u toplim aprilskim predvečerjima. Danju je prosiio po ulicama, a uveče preturao po kantama ispred restorana ne bi li pronašao nešto za jelo. Povremeno bi radio teške fizičke poslove od kojih mu kičma jeste pucala, ali se nije žalio, jer su mu od njih mišići bivali sve snažniji. Dvapat su ga zverski pretukli: jednom dok su ga pljačkali pošto je dobio dnevnicu za naporno celodnevno utovarivanje cigala, a drugi put popio je batine iz čiste obesti, jer je pogrešno pogledao vođu bande nekih beskućnika. Nedugo zatim, Rob je zapodenuo kavgu s nekim uduvanim narkomanom kog je prebio kao mačku, posle čega se osećao istovremeno ushićeno i potišteno.

S vremenom je toliko očvrstnuo i ojačao da mu niko ništa nije smeo. To mu je prijalo. Prvi put mogao je da se osloni samo na sebe i da se pritom nikog ne plaši. Ubrzo je postao kralj ulica. Znao je da, ako se samo malo uljudi, može lako nasamariti svakog šefa sale i iznuditi mu besplatan obrok. Varao ih je na svakom koraku. Jednom prilikom, kad su ga uhvatili na izlasku iz restorana, složio im je priču da će račun platiti njegov otac s kojim je trebalo da se nađe,

a ispalio ga je po ko zna koji put. Ne samo što su mu poverovali, nego su mu još i spakovali besplatnu večeru. Ohrabren ovim uspehom, prodao je istu foru još mnogo puta, svaki put se više radujući samoj prevari nego hrani koju bi njome osvojio. S vremenom se sve više usavršavao i postajao sve vispreniji. Krao je odeću iz ekskluzivnih prodavnica i preprodavao je na ulici. Priznao joj je da je izlazio s devojkama samo da bi ih naveo da ga prime u kuću, a onda bi ih opljačkao i nestajao bez traga s njihovim novcem ili nakitom. Sav novac spiskao bi na drogu (uglavnom farmaceutsku, u ime starih dana dok je majci krao vikodin).

Za život na ulici bilo je potrebno mnogo spretnosti i veštine. Rob ih je učio i brusio, ali budući da je oduvek bio pametan, želeo je mnogo više. Počeo je da razmišlja da pronade način da se izvuče iz ilegale i počne da živi *pravim životom*, šta god da se pod tim podrazumevalo. Ali da bi to postigao, morao je prvo da zaradi veliki novac. To je, svakako, bio prvi korak koji je morao da načini. Prošle su već dve godine otkako je u bekstvu.

S osamnaest godina bio je prestar i za socijalne službe i za prihvatilišta za mlade. Utočišta za beskućnike, koja je povremeno posećivao, bila su jeziva mesta prepuna mentalnih bolesnika i drugih očajnika, pa ih se klonio koliko god je mogao, osim kad je napolju bila ciča zima ili je padala kiša. Jedne sumorne kišovite jesenje noći sve se preokrenulo samo od sebe. Te noći, Rob je nevoljno došao u prihvatilište i tad je upoznao novog momka, nešto mlađeg od sebe. Zvao se Pi Džej. Uprkos tome što su ga roditelji izbacili iz kuće sa samo četrnaest godina, ovaj dečko uneo je živost i volju u Robov život. Zajedno su jeli vojnički pasulj, pušili cigarete i razmenjivali svoje lažne lovačke priče.

Pi Džej mu je rekao da zna jedno mesto gde zapošljavaju. Posao nije bio lak niti čaroban; radilo se za jednu kompaniju koja se bavi selidbama. Pi Džej je počeo tamo da radi pre nekoliko meseci. Posao je bio naporan, ali je isplata bila redovna. Rekao mu je da bi, radeći zajedno, mogli uštedeti da ubrzo iznajme neku gajbicu. Vlasnik te kompanije i sam je nekad živeo na ulici, pa je stoga rado zapošljavao mlade beskućnike koji su želeli da se osamostale. Rekao mu je

da, ako želi, već narednog dana može da ga odvede tamo, kad i sam bude krenuo na posao.

Rob je pristao. Pi Džej ga je poveo sa sobom, upoznao ga s gazdom i Rob je dobio posao. Plata je bila u kešu. Posao jeste bio težak i izuzetno naporan, ali je Rob od njega postajao sve snažniji. Porastao je i ojačao. Telo mu se promenilo i ubrzo nije više izgledao kao dečak, već kao pravi muškarac. Ali nije se promenio samo fizički, već je, samim tim što je zarađivao za život i brinuo sam o sebi, sazreo i duhovno i mentalno. Posle izvesnog vremena, konačno je skupio dovoljno novca da iznajmi neki usrani stančić. Jeste to bila prljava rupetina, ali je bila samo njegova.

On i Pi Džej postali su najbolji drugovi. Voleo je i svog gazdu Metjuja Volša. Taj čovek jeste bio strog i neotesan, ali imao je veliko srce. Nije mnogo pričao o svom životu pre nego što se izvukao iz bede i pokrenuo sopstveni biznis, niti je ikad objašnjavao zašto voli da pomaže deci s margine društva, međutim, prema Robu i svim ostalim zaposlenima zaista se lepo i pošteno odnosio. Robu je to sasvim odgovaralo. Bilo mu je drago što ga je neko konačno razumeo i osećao je veliku zahvalnost prema tom čoveku, ali ni on Metjuu nije želeo da govori o svom prethodnom životu.

Prošlost je polako počela da bleedi. Rob je vredno radio, svakodnevno tegleći kutije i nameštaj. Jeo je mnogo testenine. Povremeno bi izašao s momcima s posla i napio se iz gluposti. Ali to se nije često dešavalo. Znao je da ne sme često da pravi budalaštine. Pi Džej ga je povezao s momkom koji mu je nabavio lažnu ličnu kartu. I tako je preko noći postao Vinsent Marfi, star dvadeset dve godine. Ponekad bi mu se dešavalo da potpuno zaboravi da je ikad bio neko drugi.

Ovde je Rob za trenutak zastao s pričom. Odmah zatim priznao je Eli da mu je to bio prvi u nizu lažnih identiteta, koje je kasnije promenio mnogo puta pre nego što je postao Rob Boman i preselio se u Njujork. Izgovorivši ovo, zagledao se u njeno lice, tek da vidi da li ona shvata da Rob Boman, čovek za kog se udala, uopšte ne postoji. Uvidevši da je razumela značaj te rečenice, nastavio je dalje.

S vremenom se i njegov odnos s Metjuom produbio. Ne bi se moglo reći da su postali prijatelji, jer mu je Metju više bio kao mentor, neka vrsta zamene za oca kojeg nikad nije ni imao. Kakva ironija! Dobio je zamenu za oca, a očuha je ubio. Metju ga je redovno vodio na utakmice i kuglanje, a povremeno i na večere po restoranima. Rob je polako počeo da mu se poverava i pomalo otkriva detalje iz svog života (namerno preskačući deo o ubistvu očuha i razlozima zašto je to učinio, ali ipak dovoljno da Met iz njegove priče shvati koliko je Rob inteligentan i sposoban). Kako se njihov odnos sve više produbljavao, tako je Rob počeo da mu otkriva i snove i planove. Met mu je rekao da u njemu vidi deo sebe. Ubeđivao ga je da, ako je on uspeo da pobegne s ulice, to sigurno može i Rob. Slušajući ga, Rob je poverovao da je sposoban da izgradi sebi dobar život.

Jednog dana Met ga je pozvao telefonom i rekao mu da dođe na posao ranije. Kazao mu je da želi da porazgovara s njim o nečem važnom. Budući da je zvučao prilično ozbiljno, Rob se baš zabrinuo. Hiljadu pitanja vrzmalo mu se po glavi. O čemu se radilo? Da li je nešto zabrljao? Je li možda dobio otkaz? Srce mu je udaralo kao ludo dok je prolazio kroz zonu za utovar. Unutra je bilo polumračno i tiho. Konačno je stigao do Metove kancelarije, pokucao i ušao.

Jedan visok, mršav, bledunjav čovek stajao je oslonjen na Metov pohabani radni sto. Bio je suv kao grana, ali žilav poput zmije. Imao je kratku tršavu kosu i snažne šake. Ispod rukava njegove kožne jakne izvirivala je tetovaža od koje je Rob video samo noge skeleta. Oči tog stranca bile su toliko tamne da su delovale mračne kao noć. Ako su oči zaista ogledalo nečije duše, onda je duša ovog neznanca odavno bila prodana crnom đavolu.

Taj čovek predstavio mu se kao Kvin, rekao je Rob Eli i pokazao glavom prema čoveku koji je sad sedeo nekoliko metara od njih dvoje.

Met je sedeo za svojim stolom, ali nije bio opušten kao obično; vrteo se na stolici, nervozno lupkajući olovkom po ruci.

Rob je stajao nasred prostorije, zbunjeno prelazeći pogledom od jednog do drugog muškarca. Naposljetku, onaj dugajlija prekinuo je neprijatnu tišinu.

Rekao je Robu da ga već dugo traži. Zatim je nastavio da mu preporučava detalje iz njegovog života, navodeći imena njegovih babe i dede i nabrajajući sve elitne škole koje je Rob pohađao i iz kojih je bio izbačen pre nego što se dogodila *nesrećna smrt* njegovog očuha.

Rob ga je slušao, ne verujući sopstvenim ušima. Kako li ga je ovaj neznanac pronašao? Mislio je da je njegova prošlost duboko zakopana i da su sve veze s njegovim prethodnim životom pokidane. Više nije ni izgledao kao pre; sad je bio mišićav, razvijen muškarac, a ne žgoljavi tinejdžer. Izbelio je kosu i pustio bradicu. Potrudio se da se transformiše u novu osobu i bio je uveren da je u tome uspeo.

Kvin je nastavio da govori onim svojim smirenim, kontrolisanim tonom, objašnjavajući mu razlog zašto ga je toliko uporno tražio. „Znam da će ovo što ću ti reći za tebe biti šok, ali ja sam tvoj otac. Onaj koji te je napravio. Biološki.“

Malo je reći da je ovo bio šok za Roba. Kao dete, bezbroj puta maštao je o ocu, baš kao što to čine svi dečaci koji odrastaju samo s majkama. Zamišljao ga je kao tajnog agenta, vozača relija ili rok zvezdu. Ali iz ovog stranca koji je stajao pre njim nije isijavalo ništa drugo osim čiste opasnosti. Budući da je dovoljno dugo živeo s očuhom nasilnikom, mogao je namirisati zlo s velike razdaljine.

Met se umešao u razgovor, upitavši Roba da li je išta od onog što je izgovorio taj čovek istinito.

Rob je samo nervozno gutao pljuvačku. Grlo mu se steglo i nije mogao da progovori. Svi podaci o njemu bili su tačni. Da li je ovaj čovek zaista njegov biološki otac? Ako jeste, šta je to značilo? Kvin nije direktno rekao Metu da je Rob ubio svog očuha, ali je stalno vrludao po ivici te činjenice. Dok je govorio o tom događaju, oči bi mu za trenutak sablasno zasvetlucale, od čega se Robu dizala kosa na glavi.

Šta je, zapravo, taj čovek znao? Šta je hteo od njega? Kako ga je uopšte pronašao? Zašto se baš sad pojavio? Rob je zbunjeno pogledao prema Metu, tražeći utehu. Poslednje što je želeo bilo je da njega razočara. Strahovao je da će ga Met otpustiti kad bude shvatio da je za njim pokrenuta poternica.

Kao da mu je pročitao misli i čuo pitanja koja su mu proletala kroz glavu, Kvin je nastavio da govori. Reкао mu je da je oduvek želeo da ga upozna, ali da mu to nisu dozvoljavali njegovi baba, deda i majka. Međutim, kad je saznao da je netragom nestao, rešio je da ga pronađe i konačno ga upozna.

„Kako si me pronašao?“, insistirao je Rob.

„Imam svoje načine“, odgovorio mu je Kvin, a zatim mu se osmehnuo; međutim, taj osmeh ocrtavao se samo na njegovim usnama, ali ne i u očima.

Nastupila je neprijatna tišina. Dok se Rob trudio da prihvati ono što je upravo čuo, Met se umešao, pokušavajući da ga zaštititi. Predložio je Kvinu da mu ostavi svoj broj telefona i ostavi Roba na miru, da momak razmisli o svemu.

Ovaj mu je odgovorio da takvo nešto ne dolazi u obzir, naglasivši da je došao ovamo da bi poveo svog sina sa sobom. Kad je izgovorio reč *sin*, Robu se okrenuo stomak. Met je zatim ustao od stola i postavio svoje robusno, snažno telo između njih dvojice, a onda ponovio Kvinu da odmah napusti njegovu kancelariju.

Kvin je nemarno svukao kožnu jaknu. U deliću sekunde našao se ispred Meta i snažno ga udario u stomak, od čega se ovaj zateturao unazad i pao na stolicu. Zatim je Kvin zgrabio skalpel, uhvatio Meta za glavu, gurnuo je unazad i odsekao mu deo donje usne. Metov bolni krik odjeknuo je celom prostorijom.

Rob je ponovo zastao da bi udahnuo i video kako je Eli ovo primila. Ona je skrenula pogled, ne želeći da ga pogleda u oči.

„Eli, nemaš pojma koliko mi je bilo nesnosno što sam ti sve ovo krio. Upravo zato počeo sam da ti pričam...“

Eli ga je ljutito prekinula. „Da li stvarno misliš da je ono usputno pominjanje ubistava, i to *usred* našeg *venčanja*, bio pravi način da mi saopštiš istinu?“

„Molim te, pokušaj da me razumeš. Kad je sve pošlo po zlu, odnosno, kad sam pobegao od kuće, Spenser je bio jedini koji mi je poverovao i pomogao mi, pa sam ipak onog dana morao da se pretvaram da ga ne poznajem. Međutim, taj susret me je probudio. Tad sam

shvatio da moram da ti kažem istinu. Ti si me izlečila, Eli. Promenila si me i oplemenila. Ali nisam smeo da ti kažem istinu, jer sam se silno plašio da ću te izgubiti.“

Tek sad okrenula je glavu prema njemu. U njenim očima video je strah i gađenje, ali i želju da ga shvati. Ili je u svom očaju to drugo možda samo uobrazio?

Obratila mu se osorno: „Pretpostavljam da se tvoja priča ne završava u onoj kancelariji u Klivlandu?“

„Ne. Ali pre nego što budem nastavio, molim te da u svom srcu pronadeš malo saosećanja za onog dečaka kakav sam bio, ali i za muškarca koji je izrastao iz njega.“ Odgovorila mu je neobaveznim sleganjem ramena, što je u prevodu značilo da će pokušati, ali da ne može ništa da mu obeća.

Zatim je duboko uzdahnula i upitala ga drhtavim glasom: „Kako se, zapravo, zoveš?“

Sada

Jadna Lu. Prvu ljubav uništili su joj ludilo i svirepost jednog muškarca. Zatim je doživela neviđeno poniženje, zbog čega se povukla iz sveta i oprostila se od svog mladog vitkog tela. Pronašla je utehu ovde, pomirivši se s debljinom i nesrećom, da bi joj sad jedan prokleti sadista hladnokrvno prosvirao mozak. Jadna, sirota Lu.

Eli je skrhana od bola i tuge. I od sopstvene bespomoćnosti, jer ne zna šta je čeka. Ona dvojica žurno je izvode iz hotela, s tim što joj Zlatnozubi sve vreme drži cev pištolja zabijen u donji deo leđa. Eli zaštitnički steže torbu ispred sebe. Verovatno joj se bliži kraj. I verovatno joj smrt neće biti ni brza ni laka.

Međutim, na ulicama grada život teče uobičajenim tokom. Iz obližnjeg bara trešti rege muzika, gomila turista i prolaznika muva se oko tezgi sa suvenirima, na roštilju cvrči i šišti reš pečeno pileće meso. Od mirisa hrane, Eli je potekla voda na usta.

Okreće glavu i vidi Ludog Bija kako upravo obrađuje neki mladi par s ruksacima na leđima.

„Hej, Bi! Ludi Bi! Predomislila sam se!“ ,dovikuje mu ona instinktivno. Ovaj se okreće i široko joj se osmehuje. „Lepotice, sve za tebe! Imam sve što poželiš.“

„Umukni!“, sikće joj Zlatnozubi u uho.

„Šta je, ucmećeš me nasred ulice, pred svim ovim ljudima?“, uzvraća mu ona istim tonom, a zatim se mnogo glasnije obraća onom dileru. „Hoćeš li da ti i ja odemo nekud zajedno?“

„Naravno, lepojko“, odgovara joj Ludi Bi, i u nekoliko koraka stiže do nje. Onako visok, mišićav i znojav, izgleda kao od brega odvaljen. Spazivši tanak mlaz usirene krvi u uglu Elinih usana, Ludi Bi jako se mršti i popreko gleda u Zlatnozubog.

Ovaj mu se zlobno kezi i pokazuje deo pištolja, tek da mu stavi do znanja šta će ga snaći ne bude li se odmah izgubio.

Ludi Bi još mu se jače kezi na to, a zatim brzim pokretom ruke odiže majicu i pokazuje Zlatnozubom automatsko oružje zadenuto za pojas pantalona. „Dama želi da ide sa mnom“, izgovara on skoro pevajući, dok mu oči mahnitno sevaju.

Eli se otima od Zlatnozubog i kreće prema ispruženoj ruci Ludog Bija. Zlatnozubi uspaničeno gleda prema svom starinskom pištolju, a zatim prema Kvinu. Ovaj poseže rukom u džep. „Ta devojka nema veze s tobom.“

„Već sam rekao da lepojka ide sa mnom“, ponavlja odlučno Ludi Bi.

Kvin gleda niz prepunu ulicu, a zatim skreće pogled prema Ludom Biju. Njegovo koščato blede lice sada je mrtvački belo. „Idemo“, mrmlja on Zlatnozubom, a onda se okreće prema Eli. „Pronaći ćemo te kasnije. Nećeš nam pobeći.“

Zatim njih dvojica odlaze do kola. Zlatnozubi seda za volan, a Kvin uskače na suvozačevo mesto. Trenutak kasnije, motor bruji i oni odlaze.

Eli se okreće prema svom spasiocu. Ugledavši njegov zakrvavljeni pogled i graške znoja koje mu izbijaju po mišićavom telu, oseća kako joj jeza prolazi kičmom.

Da li je samoj sebi napravila medveđu uslugu? Nije li možda iz jedne nevolje uskočila u još veću?

Nekada

Da li je ovaj jezivi čovek stvarno bio njegov pravi otac? Rob je ušao u Kvinov auto i odvezao se s njim, insistirajući da odmah pozove Hitnu pomoć za Meta. Kvin je delovao kao da ga zabavlja ovaj njegov gest, ali mu je ipak dozvolio da obavi taj poziv. Zatim mu je uzeo telefon i zavrljačio ga kroz prozor.

Kvin se presvukao u toaletu na odmorištu, a zatim je odeću, još vlažnu od Metove krvi, bacio u kontejner. Sve vreme držao je Roba uza sebe, ali nije započinjao razgovor s njim. Onda su otišli na aerodrom i odleteli prvom klasom za Majami.

Kvinovo ponašanje tokom leta ničim nije odavalo užasan čin koji je izvršio. Opušteno je pijuckao ponuđeni šampanjac, flertovao sa stjuardesom i saopštavao Robu zapažanja u vezi sa ostalim putnicima. Po sletanju, pred aerodromom ih je čekala limuzina s vozačem kojom su se odvezli do moderne vile s prozorima od poda do plafona što gledaju na okean. Sav enterijer bio je uglavnom crno-beo i čeličnosiv s jarkocrvenim detaljima (radna ploča u kuhinji, tepih u dnevnoj sobi i ogromna apstraktna slika koja je prekrivala skoro ceo jedan zid). Rob je izgarao od želje da mu postavlja pitanja, a Kvin je prilično štedljivo delio odgovore, bar kad je reč o njegovom odnosu s Robovom majkom.

Otkrio mu je samo to da ju je veoma voleo i da je ona volela njega, ali njeni zlobni i zajedljivi roditelji nikad nisu nameravali da prihvate

čoveka njegovog kova. Kakvog je kova, zapravo, bio Kvin? Rob je to žarko želeo da sazna.

Na ovo pitanje Kvin mu je odgovarao dugo i opširno. Siromašnog je porekla, odrastao je sam, na ulici, stalno u opasnosti. Kad je navršio deset, počeo je da radi kao potrčko za lokalnog dilera, a sa četrnaest je napustio školu. Posle je napredovao, započeo biznis i razvio ga. Sa dvadeset četiri upoznao je Robovu majku, apsolvantkinju iz Pensilvanije koja je došla u Majami na prolećni raspust. Godinu dana kasnije dobili su njega, međutim, tad su njeni roditelji počeli grubo da se mešaju u njihovu vezu i čine sve samo da bi ih razdvojili. Kvin je bezbroj puta pokušavao da je vidi, da vidi i svog sinčića, ali je stalno nailazio na zatvorena vrata, pa je naposljetku odustao. Tek kad je čuo da je Rob optužen za ubistvo i da je nestao, pokrenuo se i odlučio da ga pronađe.

Sad je došlo vreme da obojica krenu iz početka, rekao mu je. Rob je smogao snage da ga upita za Meta. Pitao ga je zašto je morao onako da ga... Na njegovo zaprepašćenje, Kvin ga je zagrlio. Predugo je čekao da konačno upozna sina, kratko mu je odgovorio. I zatim je začutao i više nije prozborio ni reč.

Narednih nekoliko dana protekli su kao u snu. Bilo je devojaka u bikinijima drečavih boja, raskošnih jela koja im je pripremao Kvinov lični kuvar, kupanja u okeanu i bazenu i brčkanja u džakuziju. Bilo je i neverovatnih zalazaka sunca koji su bojili nebo u krvavocrveno, zlatno i tamnoružičasto. Naspram ove veličanstvene eksplozije boja, palme su izgledale kao crne siluete nacrtane tankim pokretima četkice. Kvin se vraćao kući s rukama punim poklona za Roba. Doneo mu je novu odeću, obuću i skupoceni ručni sat. Doveo je i frizerku, koja mu je napravila modernu frizuru i obrijala mu kozju bradicu. A bilo je i droge, kojoj Rob nije mogao odoleti; posle prve crte kokaina, usledila je nova. Nije se osećao kao zatvorenik, ali nije bio ni slobodan; jedan od Kvinovih ljudi uvek je odnekud motrio na njega.

Taman kad je Rob uredno složio svoju prošlost u hermetički zatvorene kutije (u prvu je smestio život pre očuhovog dolaska, u drugu onaj deo kad je počelo zlostavljanje, u treću godine beskućničkog,

pustinjačkog života pošto je ubio gada, a u četvrtu deo kad je počeo da radi za Meta), usledila je ova potpuno nova faza za koju je odlučio da je jedina koju je ikad imao. Zašto da ne? Ovaj život bio je lagodan i bezbrižan, najbolji otkako je pre mnogo godina zapečatio srećnu kutiju broj jedan.

Pročešljao je internet ne bi li pronašao neki podatak o Metu Volšu. Budući da nije pronašao ni umrlicu, a ni vest o počinjenom zločinu, zaključio je da je Met dobro, baš kao što je i on sam bio. Imao je hrane u izobilju, udoban krevet i sve moguće materijalne pogodnosti o kojima je oduvek sanjao. Dobio je oca, kog nikad nije imao. Dobio je sve što je ikad želeo.

Kvin mu nije krio da je posao kojim se bavi nelegalan i, mada je Rob stalno bio na oprezu zbog toga, posle onog incidenta s Metom više nije svedočio nijednoj sceni nasilja. Uostalom, kakve veze ima što mu je otac kriminalac, pitao se u sebi. Eto, očuh mu je bio uvaženi član Republikanske stranke i cenjeni pripadnik džet-set kantri kluba, a ipak je bio monstrum koji je bezdušno mlatio njegovu majku. Zašto bi onda optuživao oca? Svako čini ono što mora da bi preživeo.

Dani su se pretvorili u nedelje. A onda, jednog jutra, kao grom iz vedrog neba, Kvin mu je saopštio da želi da ga ubaci u posao.

Rekao mu je da ima zadatak za njega za koji su potrebne baš Robove veštine. Rob ga je upitao na koje to veštine misli. Kvin mu je onda pružio laskavu sliku o njemu. Rekao mu je da je poseban, pametan i bistar i, što je još važnije, poseduje visprenost i snalažljivost bez koje niko ne bi uspeo da preživi toliko dugo na ulici. Osim toga, zdrav je, lep i šarmantan, a takav izgled otvara sva vrata. Energičan je, ume da razmišlja u hodu i ima brze reflekse. Završivši rečenicu, dobacio mu je flašu hladnog piva, koju je Rob uhvatio u letu, na šta se Kvin samo zadovoljno osmehnuo.

Rob je osetio kako ga preplavljuje talas ponosa. Kvinove reči pri-jale su mu više nego što je očekivao. Opisao ga je tačno onako kakav je, zapravo, bio.

Njegov prvi zadatak bio je prost: trebalo je samo da se prijavi u jedan luksuzni hotel i ostavi torbicu u sobi pošto se bude odjavio.

U stvari, posao je bio toliko lak da je Rob čak bio malo i razočaran njegovom jednostavnošću. Naravno, trebalo je umeti osvojiti poštovanje osoblja takvog hotela, što i nije bilo naročito teško, imajući u vidu da se pojavio na recepciji u skupoj, brendiranoj odeći, s *Luj Viton* koferom u ruci, i da je ostavio pozamašan bakšiš. Ipak, nije mu bilo jasno kako su ovde došle do izražaja sve one vrline o kojima mu je govorio Kvin.

Osetivši njegovo razočaranje, Kvin ga je bocnuo, rekavši mu da svako najpre mora da nauči da hoda pre nego što potrči. Bio je ovo prvi vaspitni razgovor između oca i sina, kasnije će shvatiti Rob.

Posle tog prvog, usledilo je još nekoliko sličnih poslića. Onda ga je otac poveo na sastanak u vezi sa uspostavljanjem lanca trgovine falsifikovanom brendiranom robom. Ubrzo zatim, Rob je počeo i samostalno da rukovodi raznim akcijama. Dopremao je drogu. Kupio keš. Odvodio kupce u tajna skladišta s oružjem.

Ali obilazio je i noćne klubove. Onako mlad, lep i pun para, šta bi drugo uopšte radio? Jedne večeri upoznao je devojkicu. Bila je kubanskog porekla i zvala se Solana. Rekla mu je da njeno ime u prevodu znači sunčev zrak. Malo su igrali, malo se ljubili. Rob je morao načas da izađe da bi se našao s nekim tipom na parking. Rekao je Solani da će se odmah vratiti.

Predosetio je nevolju kad je ugledao tog momka. Em je bio drogirani, em mu je pogled bio unezveren, zbog čega je Rob zaključio da treba da bude oprezan. Taman kad su njih dvojica započeli razmenu stojeći pored otvorenog prtljažnika Robovog automobila, do njih se doklackala pripita i koketna Solana, nabadajući na štiklama jarkožutih sandala.

Sve se desilo munjevito. Momak joj je uperio pištolj u lice, nervozno se tresući i urlajući. Rob je dograbio metalnu kurbu iz prtljažnika i njome snažno raspalio momka po glavi. Ovome je pištolj ispaao iz ruke i zazveketao po pločniku. Prestravljena Solana nemo je zurila u Roba kad je glava onog momka tresnula o kaldrmu i njegova krv isprskala joj sandale i palčeve nalakirane jarkocrvenim lakom za nokte. Zaplakala je.

Ubistvo tog narkića bilo je brzopleto. Bilo je užasavajuće, uzbuđujuće, osnažujuće i istovremeno jezivo. I, očigledno, sudbonosno za Roba.

Kvin je sve to sredio. Dao je Solani nekoliko hiljadarki da drži jezik za zubima, oslobodio se leša i počistio Robovu prvu brljotinu. Istovremeno, činilo se kao da je bio ponosan na sina, jer je ovaj pokazao da ima muda. Probio je led i sad je bio spreman na nove lekcije. I za ulazak u Kvinov svet.

Sada

Eli očajnički vrti po glavi sve što joj je poznato. Kuća *Meri En*. To je jedini trag koji ima. I poruka koju je napisala Metu Volšu i ostavila je u kavezu u hotelu kod Lu.

Zatim hrabro izlaže svoj predlog Ludom Biju, ispredajući niti mašte i praveći od njih izmišljenu priču najbrže što ume. Došla je na Svetu Luciju da bi kupila veću količinu droge, priča mu ona, trudeći se da zvuči što uverljivije. Ona dvojica luzera, koje je maločas isprepadao i oterao, opelješili su je, ali ona zna gde se nalazi roba, baš kao i sto hiljadarki koje su joj oteli. Na pomen ovolike sume, dilerove zenice naglo su se raširile i Eli je po tome znala da je progutao njen mamac. Bude li joj pomogao da pronađe to mesto, nastavlja ona priču, debelo će mu se odužiti. Dodaje da je ionako već video da su ona dvojica obične jajare i da će njih dvoje lako uspeti da im otmu i drogu i novac.

Izgedalo je kao da će pristati, sve dok nije pomenula kuću *Meri En*.

„Ne, ne, ne“, mrmlja on i nastavlja da grabi krupnim koracima tako da je Eli primorana da potrči ne bi li ga sustigla.

„Molim te“, obraća mu se ona i hvata ga za mišicu. „Zašto nećeš? Reci mi.“

Ludi Bi okreće se na peti i zaustavlja se. Kaže da je poznavao Merijen; išla je u razred s njegovom sestrom. Bila je prelepa devojka puna života, plemenita i dobrog srca. Ali onda ju je zaveo neki bogati

Amerikanac. Njegova ljubomorna žena uhvatila ih je na delu i na licu mesta ubila Merijen, a onda presudila mužu, pa sebi. I sada napačena duša Merijen luta tim avetinjskim mestom, tragajući za izgubljenim ljubavnikom. Mnogo toga strašnog zadesilo je sve one koji su se usudili da odu na to ukleto mesto. Nema šanse da njegova noga kroči tamo.

Eli čeprka po torbi i izvlači iz nje deset novih novčanica od po sto dolara.

Ludi Bi zuri u ponuđeni novac. Vidi se da je neodlučan, ali ipak deluje zaintrigirano.

„Ovo je samo avans“, ubeđuje ga ona. „Posle ćemo podeliti sav plen na ravne časti.“

Nešto kasnije, posle uspešno izvedene smicalice s kešom, Eli se grčevito drži za plećata leđa Ludog Bija, dok se njegov olupani motor kreće uzbrdo vijugavim putem, nadaleko poznatom po lošem kvalitetu, koji se pruža oko celog ostrva. Posle izvesnog vremena, on skreće s glavnog na sporedni put, koji je u još jadnijem stanju od prethodnog. Motor poskakuje preko izlokanog puta podižući prašinu, odbacujući kamenje i upadajući u rupe nastale od podlivanja kiše. Dok se penju ukруг, delići okeana se pojavljuju, malo s jedne, malo s druge strane. Odavde se lepo vide Pitoni, dve ogromne stene koje izranjaju iz mora poput dva džina i kao takve predstavljaju simbol ostrva i nezaobilazan kadar koji obavezno mora da se nađe na svim slikama i razglednicama. Nebo je kristalnoplavo, bez ijednog oblačka; sunce nemilosrdno prži, a topao povetarac donosi miris mora i cveća u Eline nozdrve. Protiče još jedan jebeni dan u ovom zemaljskom raju.

Ludi Bi iznenada zaustavlja motor pored puta. Eli se čini kao da se nalaze usred nedođije. Stresa se od straha. Bude li je sada ubio, ovde joj nikad neće pronaći telo. Ali dok silazi s motora, Ludi Bi upućuje joj iskripljeni osmeh. „Odavde ćemo pešice“, govori joj i pokazuje rukom prema brdu. „Tako nas neće čuti da dolazimo.“

Ludi Bi parkira motor pored puta, vodeći računa da ga dobro sakrije iza žbunja. Sunce ih nemilosrdno prži dok se oprezno kreću

prema sledećoj krivini. Kapija od kovanog gvožđa, napola spala sa šarki, škripi i otvara se na povetarcu. Iza nje se vidi puteljak od belog, sitnog šljunka.

Ludi Bi zastaje pred kapijom. „Mislim da ću te ostaviti ovde.“ Njegovo gorostasno telo deluje kao da se skupilo od straha.

Eli se pretvara da joj je svejedno, mada nije tako. „Pa dobro, ako tako želiš. Samo, u tom slučaju, lova i droga su samo moji.“

Ludi Bi se snebiva. Zatim mrmlja reči neke molitve i prolazi kroz kapiju. Penju se polako, ne progovarajući ni reč. Svuda je tišina. Ne čuje se ništa osim krckanja šljunka pod njihovim nogama. Dok hodaju, Eli razmišlja da li je ipak trebalo da ga ostavi kod kapije. Ko joj garantuje da je ovaj lik manje opasan od Kvina i Zlatnozubog? U glavi joj je kaos. Obuzima je napetost. Ma kakva napetost, umire od straha! Plaši je i poznato i nepoznato. Trenutno se rukovodi samo pukim instinktom, mada nije sigurna da može da se pouzda u njega.

Pred njima se pojavljuje masivna građevina s visokim, uzastopnim lukovima i prostranim, širokim staklenim zidovima. Nasađena je na samu ivicu visoke litice, projektovana tako da se s nje pruža najbolji pogled i da izgleda kao ogromna ptičurina koja se upravo sprema da poleti. Vidik koji se odavde pruža oduzima dah: nazubljene planine, bogato tropsko zelenilo, poljane prepune žutih zvončića i tamnoružičastih bokora, okean koji se na horizontu spaja s kristalnoplavim nebom. Oko cele kuće pruža se natkriveni trem, gde nema drugog nameštaja osim jedne drvene ležaljke pohabane od vetra, slomljene napola.

Tačno na sredini kružnog putića stoji mermerna fontana, u kojoj nema vode.

Eli prelazi očima preko cele kuće. Objekat joj deluje potpuno napušteno. Nigde nema tragova života. Sablasna je i više nego što joj je Ludi Bi opisao. Suze joj se skupljaju u uglu oka. Šta ako je pogrešila? Šta ako je ono što je čula potpuno beznačajno? A možda i nije dobro razumela?

Razuverava se time što je ovaj trag ostavila Metu Volšu, Robovom najodanijem prijatelju. Volš će je pronaći ovde. Ako uopšte dolazi. I

ukoliko je dovoljno pametan da dešifruje onu žvrljotinu koju mu je ostavila u kavezu. Počinje da očajava. Uradila je sve tačno onako kako joj je Rob rekao. Nije ispunila Kvinovo naređenje da ubije Kartera na brodu i da njegovo telo gurne preko palube. Umesto toga, ostavila je leš u luksuznom hotelu da bi bila sigurna da će ga pronaći i da će policija krenuti u potragu za njom. Čak mu je odsekla i jebenu usnu! Protresla se celim telom. Kakav varvarski čin. Poslala ga je poštom Volšu, svom navodnom spasiocu. Promenila je fizički izgled i trudila se da ostane neotkrivena sve dok se Volš ne pojavi. I sve je to učinila ni za šta. Nastradala je nevina žena koja je želela da joj pomogne. A taj Volš možda i ne postoji.

Šta li će da uradi kad Ludi Bi bude zatražio deo plena? Mora da je poludela kad je angažovala naoružanog dilera, nudeći mu nešto čega nema. Šta je drugo mogla? To joj je se tad učinilo kao jedino rešenje, međutim, sad je ljuta na sebe zbog takvog postupka. Čista budalaština.

Obuzima je panika. I gnev prema Robu. On je kriv za sve ovo.

Ludi Bi nespokojno se premešta s noge na nogu. „Šta ćemo sada?“, pita je i okreće glavu prema onoj kućerini. Eli prati njegov pogled. Utom primećuje neku senku iza prozora na spratu. Vidi je i Ludi Bi. Uplašeno se ljulja na petama. „Bolje da se gubimo odavde. Tamo nema ničeg osim one aveti.“

Eli mu odgovara tonom punim samopouzdanja kojim se trudi da sakrije sve veću neodlučnost i narastajući strah. „Ne. Sačekaćemo.“

Nekada

Eli je prvi put ubila nekog kad joj je bilo dvadeset tri godine. U stvari, nije ga ubila, jer je još bio živ, samo što se nalazio u dubokoj komi, a to je kao da je umro, zar ne? Taj više nikad neće hodati, pričati, tući se, smejati, voleti niti mrzeti. Leži tamo potpuno onesposobljen. U životu ga održava samo složena mašinerija koja mu puni pluća vazduhom i tera srce da kuca. Njegovi roditelji nisu mogli da ga puste da umre, uprkos tome što su ih lekari nekoliko puta savetovali da isključe sistem.

Naravno da nije želela da ga ubije. Nije htela ni da ga pošalje u komu. Bila je to samo jeziva nesreća. To su joj svi ponavljali – *jeziva nesreća* – kao da su te dve reči mogle da razjasne i oteraju sav njen strah, bes i grižu savesti koji su je godinama proganjali i mučili. Oseća ih i sad, samo što ih drži sakrivene u najdubljem kutku duše, u čvrsto zatvorenoj kutijici koju retko kad otvara. Svi su je uveravali da to što se dogodilo nije bila njena krivica, ali ona je dobro znala da ga je gurnula njena ruka, a ne nečija druga.

Veoma se iznenadila kad se Džejson pojavio na vratima njenog stana, pre svega zbog toga što je uopšte došao, a zatim i što je bio trešten pijan. To se dogodilo dve godine posle njihovog raskida, od kog više nisu bili u kontaktu. Ili, bolje rečeno, on nije bio u kontaktu s njom. Eli mu jeste slala čestitke za Božić i čak jednu elektronsku za prošli rođendan, ali nije dobila odgovor ni na jednu. Stoga je odlučila

da digne ruke i da zaboravi. Samo ponekad, dok bi ležala budna i usamljena u tami, igrala bi se igre zvane *šta bi bilo, kad bi bilo*. Tad bi se zapitala šta bi se desilo da se Dag nije ubio one noći. Kako bi se onda sve odvijalo? Da je one noći pustila Džejsona da ode do njega, i da nije zatvorila ona prokleta vrata? Šta bi bilo da su ona i Džejson uspeli da prebrode tu nesreću i nastave svoju vezu? Da li bi se venčali? Da li bi tad bila srećna?

Dopadao joj se život na Menhetnu. Ovde je polako gradila karijeru i uspostavljala krug novih prijatelja, međutim, koliko god da se trudila, nije uspevala da ispuni prazninu u srcu. Nedostajalo joj je da bude zaljubljena. U stvari, nedostajala joj je sigurnost koju je imala dok je bila u vezi; čeznula je za nežnošću, redovnim izlascima, maženjem i osećajem bezbednosti kad bi se na ulici pojavila podruku sa zgodnim muškarcem. Naravno, jeste povremeno izlazila. Onako mlada, lepa i plavokosa, imala je bezbroj prosaca, ali ni sa jednim nije imala ono što je imala sa Džejsonom.

Povremeno bi baš umela da pobesni. I to na Daga, sebičnog, glupog slabica koji je iz sopstvenog samoljublja i očaja počinio samoubistvo i tako uništio njenu prvu veliku ljubav. A ponekad bi gnev usmerila ka Džejsonu. Zbog toga što je između nje i Daga odbrao onog drugog! Opredelio se za mrtvacu umesto za nju, živu ženu od krvi i mesa! Međutim, najčešće bi sav taj bes držala u sebi. Isplivao bi na površinu samo kad bi je obuzelo preteško osećanje usamljenosti. Tad bi umela nekontrolisano da plače i udara pesnicama u jastuk ili da tresne tanjir o pod. Jednom je u takvom naletu besa bosom nogom nagazila na krhotinu i završila s nekoliko kopči u levom stopalu.

Ali uprkos svemu, onog dana kad se Džejson iznebuha pojavio na njenim vratima smrdeći na alkohol, Eli mu se obradovala. Vraćala se s trčanja, osećala se krepko i bila puna energije. Bio je lep jesenji dan, svež i zlačanožut. Dok se pela stepenicama prema stanu, razmišljala je o kuvanju. Dan ranije potopila je pasulj u vodu, spremila šargarepu, crni luk, celer i začinsko bilje, i sad je jedva je čekala da ih isecka i skuva. Napraviće veliki lonac čorbe da ima dovoljno za

celu nedelju. Jednog dana dodaće nudle, drugog kuvani pirinač, već kako joj bude odgovaralo.

Kad se popela na svoj sprat, videla je nečiju pognutu figuru kako sedi pred njenim vratima. Ustuknula je. Da li je u zgradu ušao neki beskućnik? Ili je možda narkoman? Ali dok se oprezno kretala prema tom povijenom muškarcu, učinilo joj se da je videla nešto poznato u njegovoj raširenoj šaci kojom je pridržavao čelo.

Na zvuk njenih koraka, neznanac je podigao glavu. Oči su mu bile krvave od plača, a odeća mu je smrdela na alkohol. Iz nosa su mu curile sline. Obrisao je bale rukavom. Dok mu je prilazila, zapahnuo ju je neprijatni miris viskija.

„Džejsone! Šta radiš ovde? Šta se desilo?“

On se s teškom mukom podigao na noge. „Morao sam da te vidim, El.“

Srce joj je zatreperilo, a lice se zajapurilo. Nije li ovo trenutak o kome je maštala? Dan kada će joj se Džejson vratiti, priznati da je pogrešio i reći joj da je još voli? Tek sad postala je svesna svoje odeće ulepljene od znoja i crvenila na obrazima.

„Naravno“, rekla mu je. Prošla je pored njega i otključala bravu. „Izvoli, uđi.“

Kad su oboje ušli, Eli je preletela pogledom preko celog prostora i bila zadovoljna onim što vidi. Uspela je da napravi topao dom od stančića. Postavila je Džejsona da se smesti na jednu od dve stolice, postavljenu uz bok radnog šanka u njenoj minijaturnoj kuhinji. Ponudila ga je čašom vode i donela mu papirne maramice, a zatim mu se izvinila i otišla u kupatilo. Tamo se ispljuskala hladnom vodom i očešljala kosu. Pogledala se u ogledalu i namazala usne sjajem. Nije bilo vremena da se istušira i presvuče, ali sad je izgledala za nijansu pristojnije.

Kad se vratila u kuhinju, Džejson joj je ispružio praznu čašu, što je bio znak da mu sipa još vode.

Odlučila je da ga pusti da on prvi povede razgovor, o čemu god da je hteo da govori. Da bi sačuvala pribranost, nastavila je da radi onako kako je planirala. Uzela je dasku za sečenje i izvadila iz frižidera

šargarepu i celer. Zastala je za trenutak, razmišljajući da li da započne sečenjem luka, a onda se blago nasmešila i odustala od te namere, ne želeći da njegov oštar miris rastera prijatnu aromu zanosa koji je osetila da visi u vazduhu zbog njihovog ponovnog susreta. Zato je počela da secka celer, ravnomernim, brzim pokretima.

„Kad si stigao u Njujork?“, upitala ga je, primetivši da on uporno zuri uprazno.

„Ovde sam već nekoliko dana.“

„I, šta te je dovelo ovamo?“, nastavila je, trudeći se da održi lepršavost u glasu.

Džejson je nešto promrmljao.

„Trebalo da se nađeš – s kim?“, zbunjeno ga je upitala.

Konačno je pogledao prema njoj. „Trebalo da upoznam porodicu svoje verenice.“

Verenice? Mora da se šalio! Ovo nije trebalo da ide u ovom smeru. I, ako je već imao verenicu, zašto se onda ovako iznenada pojavio ovde?

Eli je nastavila u lepršavom fazonu. „Pa lepo. Čestitam. Samo, nije mi jasno šta tražiš *ovde*, ako je razlog tvog dolaska u Njujork drugačiji?“

„Hteo sam da popričamo o Daglasu.“

„Šta tu ima još da se kaže, Džejsone? Nismo li tu temu prožvakali milion puta? Ti nisi kriv za njegovu smrt. Nisam ni ja. Glupan je izvršio samoubistvo! I to zbog čega? Zbog jedne glupe izgubljene godine na faksu? Iskreno, nikad mi nije bilo jasno zašto ste vas dvojica bili toliko bliski.“

Usledilo je novo mrmljanje. Eli je počelo da izdaje strpljenje. „Šta to pokušavaš da mi saopštiš?“

Ovog puta Džejson je izgovorio rečenicu jasno i glasno: „Nas dvojica bili smo ljubavnici. Dag i ja. To je bio razlog njegovog samoubistva.“

„O čemu ti to? Ti nisi homoseksualac.“ Eli je stegla dršku noža toliko snažno da su joj pobebele jagodice na prstima.

„Ne, nisam. U stvari, ne znam...“

„Imaš verenicu“, izgovorila je kao da time želi da ga ubedi da nije gej. „Čekaj, da li je to žena?“

„Jeste. I zove se Olivija.“

„Da li ona zna za ovo?“

„Zna da sam... malo eksperimentisao. I ona je. Ko nije? Zbog toga i ne pridaje značaj svemu tome“, odgovorio joj je praveći kiselu grimasu. „Ona ne zna da je to bio Dag. Mislim, nema pojma da su *moj najbolji drug i muški partner*, zapravo, bili jedna te ista osoba. Stalno ponavlja da te veze ionako ništa ne znače.“

„Ali tebi jeste... značila?“

Džejson je ćutao. Eli se zagledala u njega. Malo se ugojio, ali tih nekoliko kilograma dobro mu je pristajalo. Ovako je izgledao više kao muškarac, a manje kao dečak. Džejson je podigao pogled prema njoj, a zatim ga brzo spustio i upiljio se u površinu šanka. Onda je počeo nesvesno da prebira palcem po pasulju, i to na sličan način kako je one kobne noći prelazio preko dna njenih golih leđa. Eli je osetila kako ju je prošlo neko čudno, skoro nepoznato osećanje. Požuda? Odvratnost? Nešto treće? Brzo ga je potisnula u dubinu duše.

„Meni je značila sve“, odgovorio je naposletku.

Izgovorio je ovo tiho, ali krajnje iskreno. Eli je odjednom osetila kako gubi tlo pod nogama. Odavno je sumnjala da se među njima dešavalo nešto loše, međutim, ovakvo nešto nikad joj nije bilo ni na kraj pameti. Oduvek je mislila da je to bilo nešto u vezi s njom.

„Tebi je značila sve? Šta time hoćeš da kažeš?“

„Da sam voleo Daga, a ne tebe.“

„Dakle, dok si spavao sa mnom, mislio si na njega?“

Džejson joj je potvrdio pokunjenim klimanjem glavom.

„I to je bilo tako sve vreme dok smo se zabavljali“, upitala ga je povišenim, ljutitim tonom, ne mogavši da se obuzda.

„Čak i pre toga.“

„Znači tako. I, šta misliš, kako će se osećati tvoja verenica kad joj to saopštiš? Ili možda i ne nameravaš da joj kažeš?“

„Eli, samo pokušavam da shvatim sve ovo... Tad je sve izgledalo lakše... i...“

„I – šta? Lagao si mene! I, što je još gore, lagao si sebe! A sad nameravaš da slažeš i tu tvoju, kako se zove, Oliviju? Pobogu, Džejsone, ti si gej. Priznaj da si homić i nastavi da živiš tako.“

„Ni sam ne znam ko sam. Dag je bio jedino muško s kojim sam bio...“

„Šta onda koju materinu radiš *ovde*, Džejsone? Veren si drugom ženom s kojom nisi raščistio odnose, ali si svratio do mene? Zašto? Da me poniziš? Da dobiješ moj oproštaj? O čemu se radi?“

„Ne znam ni sam...“, izgovorio je slabašnim tonom, izgledajući toliko jadno da Eli umalo nije osetila sažaljenje prema njemu. Ali samo umalo. „Ne želim više da živim u laži. Bili smo zajedno, nas troje...“

„Ne, nije tako! Hajde da raščistimo ovo jednom zasnogda. Ti si živeo u trouglu, a ja sam bila samo zaljubljena glupača koja nije ništa znala! Predmet sprdnje! Jeste li mi se ti i Dag smejali iza leđa?“

„Ne, uopšte nije bilo tako.“

„Ma nemoj! Znaš šta, jebi se, Džejsone!“, razvikala se.

Eli je osetila kako joj se grlo steže od bola, gneva i besa. Jednom se u životu zaljubila i sad je saznala da je sve to bilo obično sranje. Osetila je mučninu, konačno shvativši pravi razlog zašto je njen bivši dragi odabrao Daga, a ne nju. Štaviše, mučnina se pojačala kad je shvatila koliko dugo se zavaravala i izigravala običnog pajaca.

„Mislim da sad treba da odeš.“

„Eli...“

„Šta još hoćeš od mene? Volela sam te! Ti si bio jedini kog sam ikad volela! A šta si ti uradio? Došao si kod mene da se *očistiš* i isteraš svoju tajnu na čistac? Zašto? Da bi se bolje osećao? Ili da bi mene skroz skenjao?“

„I ti si ga volela...“, izgovorio je Džejson i podigao se na nesigurne noge.

„Nisam! Nikad mi se nije dopadao! Bio ti je najbolji drug, pa sam ga zbog tebe prihvatila... Odlazi, Džejsone! Ne mogu više da te gledam...“

„Hteo sam da me razumeš... I tebe sam voleo, Eli. Zaista jesam...“

„Ma šta mi reče! Da si me iole voleo, ne bi me tako bezočno lagao! U stvari, da ti je uopšte bilo stalo do mene, ne bi ni započinjao vezu sa mnom dok si se kresao s Dagom.“

Džejson je opet počeo da cmizdri. „Bio sam sasvim sjeban!“

„Nemoj da gledaš u mene! Nemoj ovde da tražiš utočište. Nemam više šta da ti ponudim. Već si mi sve uzeo. A sad izlazi napolje!“

Ali Džejson se nije pomerio s mesta. Nešto je puklo u Eli. „Odlazi! Idi kod svoje drage verenice, pa od nje traži razumevanje! Možda ona može da ti pomogne!“

On je i dalje stajao u mestu, sav otromboljen, cmizdreći i jecajući.

„O, da. Sad mi je jasno. Nećeš joj ni reći. Meni si se ispovedio, pa misliš – njoj ne moraš. Kakva si ti kukavica! Ako išta osećaš prema toj jadnoj devojci, stisni petlju pa joj reci istinu. Nemoj čekati da prođu godine, pa da joj onda uništiš život kao što si meni!“, izgovorila je u duhu i odgurnula ga.

„Eli, molim te, samo hoću da popričam s tobom...“

„Ne! Neću!“, povikala je i ponovo ga odgurnula od sebe, pritom slučajno zakačivši njegovu bradu vrhom noža koji je držala u ruci, potpuno nesvesna da ga nije ispustila. Začuden, Džejson je obrisao prstima krv s brade i zgrabio je za rub majice.

„Ali, Eli, molim te da...“

„Prekasno je, Džejstone! Nemam više šta da ti dam. Odlazi! Samo idi, proklet da si!“

Tog trenutka sve se otelo kontroli. Eli je protutnjala pored Džejsona, gurnuvši ga laktom u stranu, ne želeći više da ga gleda. Otvorila je širom ulazna vrata i nastavila da ga gura prema njima ne bi li ga izbacila iz stana. Našavši se kod samog praga, Džejson je pao ničice pred nju i počeo da grebe rukama, pokušavajući da je uhvati oko struka. U pokušaju da se oslobodi njegovog stiska, Eli se sapplela o njega i pala licem na pod. Osetila je kako joj se krv sliva iz nosa. Ispustila je nož iz ruke da bi nadlanicom obrisala krv. Pokušala je da otpuzi nazad u hodnik, što dalje od njega, ali ju je Džejson grubo povukao unazad, tako da je izgrebla obraz o tepih. Nastavio je molećivo da doziva njeno ime.

„Prestani! Pusti me!“, povikala je i posegla za nožem, gotovo istovremeno kad i on. U tom koškanju, oštrica ju je zasekla po bedru. Iz posekotine nalik na mlad mesec šiknula je krv.

Eli se otrgla i nekako uspela da se pridigne, ali on ju je ponovo zgrabio. Besomučno se otimala pokušavajući da ga se oslobodi.

„Prestani! Pusti me!“, ponovo je povikala i odgurnula ga.

„Šta se ovde, pobogu, dešava?“, povikala je njena komšinica koja se pela uz stepenice, namršteno ih gledajući.

Džejson se okrenuo i zaneo prema njoj. Kad je kasnije pokušavala da se priseti, Eli nikako nije mogla da ustanovi da li ga je ona ipak malo gurnula ili je on sam, jednostavno, izgubio ravnotežu i pao unazad. Komšinica se sklonila u stranu dok se njegovo telo tumbalo stepeništem. Naposljetku se čuo zvuk sličan lomljavi, posle čega je Džejsonovo telo ostalo nepomično da leži u dnu stepeništa.

„O, bože blagi! Bože blagi“, ponavljala je komšinica, bleđa kao krpa. „Jesi li dobro?“, upitala je Eli, na šta je ova briznula u plač.

U glavi joj je tutnjalo kao da ju je neko tresnuo močugom. Osećala se kao da joj se um rasepio, pa je jedan njegov deo ostao u ovom jezivom trenutku, a drugi se odvojio i negde odozgo posmatrao nepokretno Džejsonovo telo. Eli je histerično zajecala, osećajući istovremeno ogroman pritisak u predelu grudi i grla. Imala je osećaj kao da će se ugušiti od narastajućeg straha i griže savesti. Na jedvite jade uspela je da procedi: „Moj bivši pojavio se pijan... napao me je... pozovite Hitnu pomoć.“

Eli je ispričala identičnu priču policiji, Džejsonovim roditeljima, komšijama i svim prijateljima. Rekla im je da se Džejson iznenada pojavio kod nje, vidno pijan. Da ga je ona pustila unutra, dala mu da popije malo vode i pokušala da ga izvede iz stana. Ali onda je on navalio da joj izjavljuje ljubav. Priznao joj je da se verio, ali ju je uveravao da je to bila najveća greška u njegovom životu. Rekao joj je da želi da mu se vrati i da pokušaju ponovo, međutim, kad mu je ona rekla da ga je prebolela i da je prekasno za njih dvoje, razbesneo se i napao je. Odgurnula ga je u čistoj samoodbrani. Nije želela da mu naudi, već samo da ga se oslobodi. Ovaj deo priče uvek bi pričala

tihim, smernim tonom, dodajući da ga ona jeste volela, ali da je to bilo davno, dok su oboje bili mladi i zeleni, i da nije imala pojma da će tako da odlepi zbog toga što ga je odbila, i to posle toliko vremena.

Nivo alkohola u Džejsonovoj krvi bio je veoma visok, što je potvrdilo Elinu priču da je bio pijan. Osim toga, tu je bila i izjava njene komšinice, koja je posvedočila da je zatekla Eli i tog momka kako se rvu na vratima i dodala kako je jasno čula Eli da zapomaže i moli ga da je ostavi na miru. Osim toga, Elin slomljen nos, modrice, posekotina na bedru i krvavi tragovi njegovih prstiju na njenoj majici u potpunosti su se slagali s njenim opisom događaja. Ironično, čak se i delić priče Džejsonove verenice Olivije savršeno uklapao u mozaik koji je Eli sklopila. Olivija je ispričala policiji da ju je Džejson pozvao da joj kaže da će kasniti na sastanak s njenim roditeljima. Dodala je da je zaplitaio jezikom i da je govorio nepovezano, ali je ipak dobro razumela da joj je rekao da ima nekog nezavršenog posla sa starom prijateljicom i da je to izgovorio nekako preteći, tako da se čak malo i uplašila.

S vremenom je Eli i sama počela da veruje u svoju izmišljotinu. Tako je zatvorila kutiju s istinitom pričom o Džejsonu i Dagu, o ljubavi, prevari i teškoj izdaji.

Međutim, duboko u duši, njegova tajna nagrizala ju je poput otrova koji lagano curi iz nedovoljno dobro zatvorene posude. Osim toga, proganjao ju je i stid zbog tragičnog završetka ove epizode, ali i zbog groznih laži kojima je, poput melema, lečila slomljeno srce i ranjeni ponos.

Sada

Detektiv Lisjen Brusar nije zadovoljan. Dva ubistva za dva dana je previše. Obe žrtve su doseljenici iz Amerike i zbog toga ga pritiskaju sa svih strana da pronađe i najtanju vezu između to dvoje. Prebira po glavi činjenice koje je saznao o Luizi Batler. Imala je šezdeset tri godine kad je ubijena. Živela je na Svetoj Luciji skoro četrdeset godina, od kojih je punih trideset vodila hotelčić u Vje Foru. Lisjen pregleda fotografije mlade, lepe beskućnice koje su se posle kratke pretrage pojavile na internetu u vezi s njenom otmicom, što se pre mnogo godina dogodila u Americi. Teško mu je da poveruje da je ta osoba ona ista beživotna gromada sala koju su malopre pronašli. Vreme zaista ume da bude okrutno prema nekima.

Dvoje Amerikanaca ubijeno u dva dana odraziće se loše na turizam, bez obzira na to što su oboje bili meštani. Kapetan je besan kao ris i zahteva od Lisjena da mu u najkraćem mogućem roku dostavi valjane odgovore.

Prva žrtva stradala je od oštrice noža, druga od metka. Prva je unakažena posle smrti, druga nije. Prva je ubijena u luksuznom hotelu koji se pruža duž najpoznatije plaže na ostrvu, a druga u memljivom hotelčiću u maloj varošici. Prvu žrtvu povezuju s nekom atraktivnom plavušom, dok se u drugom ona ne pominje. Lu je pronašao sredovečni bračni par iz Nebraske koji je došao na ostrvo da proslavi drugi medeni mesec. Gosti su stigli u hotel pravo s aerodroma i silno se

iznenadili kad su ga našli praznog, da bi se prestravili kad su se po ulasku u sobu sapleli o vlasničin leš.

Lisjen razmišlja o narednim koracima. Dovoljno dugo bavi se ovim poslom da zna da su žrtve u većini slučajeva poznavale svoje ubice. Zato odlučuje da se vrati u Vje For i postavi još neka pitanja.

Punih pet sati proveo je ispitujući meštane i prolaznike. Lisjen se susreće s neočekivanim otporom ljudi koji nerado odgovaraju na njegova pitanja. Jasno mu je da prisustvo policije na ulicama Vje Fora izaziva nervozu kod lokalnih dilera i prodavaca ilegalne robe, ali ipak nije očekivao ovoliko neprijateljstvo. A tu je i grupa nezadovoljnih građana koji su besni na policiju zbog zapostavljanja slučaja nestalih dečaka. Njihovo nezadovoljstvo raste iz dana u dan, te Lisjen s pravom strahuje da bi ono moglo prerasti u nešto mnogo veće i nasilnije.

A tu su i oni što pripovedaju neverovatne priče i pričice. Ljudi, prosto, vole da šire glasine. To im je u krvi. Jednu od takvih priča raspreda neka smežurana baba, što tvrdi da je četvoricu dečaka oteo đavo i da ona poseduje čarobni prah kojim ih može vratiti; po drugoj verziji, Amerikanac ubijen u hotelu je agent CIA kog je nasamario ruski doušnik. Sve je to u vezi s preprodajom droge, tvrdi jedan sedokosi crnac i pruža ruke prekrivene ožiljcima prema policiji da svedoči. Jedna preplašena majka čvrsto drži uza sebe dvoje sitne dečice i šapatom govori da je čula da je četvoricu dečaka oteo duh jadne Merijen i da ih drži zarobljene u kući na litici. Pita ga da li zna da je Merijen bila trudna kad je ubijena. Zato sad njen duh krade decu da bi tako nadoknadila svoje izgubljeno čedo.

Lisjen je veoma strpljiv. Razgovara sa svima. Sluša ih s uvažavanjem i pažnjom. Obecava im da će ispitati i tu verziju s drogom i onu s političkim motivom. Uverava onu majku da su već obišli kuću na litici i ustanovili da u njoj nema nikoga, ali da će ipak to učiniti još jednom.

Tokom tih razgovora on ipak uspeva da ubaci u priču i temu o ubistvu vlasnice hotela. Tako saznaje da su svi voleli debelu Lu, jer je bila dobrodušna, velikodušna i plemenita, ali ne uspeva da dođe do podataka korisnih za istragu. Međutim, kako su meštani počeli

da prepoznaju njegovu iskrenu nameru da pronade Luinog ubicu i privede ga pravdi, tako su i njihovi jezici počeli da se odvezuju. Tako se pojavila i jedna žena kojoj je Lu mnogo pomogla u životu, i koja je ne samo bila voljna da govori već mu je otkrila i nešto konkretno.

Ta žena, Kamila Alar, drži tezgu u istoj ulici gde je i Luin hotel; s te tezge prodaje mali milion drangulija koje uvaljuje lakovernim turistima: plastične naočari za sunce, šešire ispletene od lišća banane, krpene lutkice u narodnoj nošnji, pamučne majice sa šašavim natpisima poput *Nema stresa, nema problema, Sveta Lucija*. Kamila ima i modricu ispod oka, sad već malo izbledelu. Saopštava Lisjenu da ju je Lu primila u hotel kad ju je prebio momak i da joj ljubazna vlasnica nije naplatila boravak, pa da sad želi da mu pomogne da pronade Luinog ubicu da bi joj time koliko-toliko zahvalila za pruženo gostoprimstvo.

Lisjen je pita da li je na dan Luinog ubistva videla privlačnu plavušu u blizini hotela, ali Kamila je potpuno sigurna da nije. Međutim, dodaje da je dan pre ubistva videla tamnokosu ženu kako izlazi iz taksija. Kaže da ju je zapamtila zato što joj je delovala veoma uznemireno, ali i zbog neverovatno drečavih veštačkih noktiju sa šljaštećim kristalima, po čemu je zaključila da mora da je strankinja, jer samo Amerikanke nose takve ludosti. Dodaje da nije videla da li je ta žena ušla u Luin hotel, ali je sigurna da se kretala u tom pravcu.

Lisjen nastavlja da joj postavlja pitanja. Da li je sigurna da je ta tamnokosa žena Amerikanka? Jeste, kaže ona. Po čemu to zna? Da li je razgovarala s njom? Kaže da nije, ali da drži ovu tezgu od svoje petnaeste godine i ume da prepozna Amerikance čim ih ugleda. Lisjen je pita za taksu. Koje je boje? Da li se seća koje je marke? Ona misli da je *volvo*, stariji model, nije nov. Plave je boje s jednim crvenim vratima.

Sutradan je ponovo videla taj isti taksu kako staje ispred hotela, priča mu Kamila. Sigurna je da je to onaj isti, zbog tih crvenih vrata. Zatim se unosi Lisjenu u lice i govori mu šapatom: „Dvojica iz taksija pokušali su da otmu onu Amerikanku, ali ona je otišla s Ludim Bijem“, završava ona odmahujući glavom.

Ovaj podatak zbunio je Lisjena. On poznaje Ludog Bija (pravo ime mu je Bendžamen Rosje) i zna da je taj momak sitan ulični diler. Zašto bi jedna Amerikanka otišla s njim? Kamila na to sleže ramenima i kaže da su Amerikanci čudni i nepredvidivi. Ni sam bog ne može da objasni njihove postupke.

Na putu do Luinog hotela, Lisjen prelazi pogledom preko cele ulice. Ni traga od Ludog Bija. Štaviše, i svi ostali dilerčići koji u ovo vreme obično operišu po ulicama presrećući turiste, nestali su netragom. Ovo ga ne iznenađuje mnogo, budući da su ulice pune policije koja istražuje ubistvo. Lisjen se javlja pozorniku koji stoji pred hotelom, a zatim ulazi unutra, prethodno preskočivši preko lepljive trake kojom je obeleženo mesto ubistva. Klima glavom službeniku iz društva za zaštitu ptica koji ubacuje Rubi i Rojala u kavez da bi ih odneo, a zatim se upućuje prema sobi broj šest. Luin leš ranije je odnet u mrtvačnicu, ali forenzičari još nisu završili posao i skidaju otiske i pretražuju sobu ne bi li pronašli bilo šta što bi moglo poslužiti kao dokaz.

Lisjen stoji u dovratku i gleda ih kako rade. U tom trenutku, povetarac odiže otrcane zelene zavese od prozora; sunčevi zraci razlivaju se po sobi i jedan gušter duginih boja pretrčava preko sobe i sakriva se pod krevet. Prateći pogledom gušterovu putanju, Lisjen primećuje nešto svetlucavo pod krevetom. Ulazi u sobu, saginje se i podiže prstom veštački nokat ukrašen kristalom.

Aha. Dakle, žena koju je Kamila videla pred hotelom *jeste* boravila u ovoj sobi. Sad je već prilično siguran da postoji veza između dva ubistva, ali još ne može da odgonetne kakva. Koliko ima tih žena koje ubijaju po hotelima u Svetoj Luciji, i to za samo četrdeset osam sati? Da li je jedna od njih i Elenor Larabi? Ili su možda plavuša i tamnokosa jedna ista osoba?

Nekada

Rob je naučio da postoji neverovatno mnogo načina da nekog ubijete. Žrtvu možete otrovati, pridaviti, ustreliti, priklati ili gurnuti kroz prozor. A možete i inscenirati da njena smrt izgleda kao samoubistvo, nesrećan slučaj ili slučajno predoziranje narkoticima.

Načini ubijanja nisu bili toliko važni kao samo planiranje. U tome je bio ključ uspeha. Pažljivo osmatranje i beleženje žrtvinih svakodnevnih navika, procenjivanje njenih slabosti i uočavanje povoljnih prilika, jer nije bilo dovoljno samo nekog ubiti, već je taj neko morao biti sto odsto mrtav (ne samo teško ranjen niti u mogućnosti da išta izgovori, pa makar ni u samrtnom ropcu). Osim toga, taj neko je posle smrti morao ili nestati s lica zemlje, ili je njegova smrt morala biti tako nameštena da ubistvo postane nerešivo. Rob se dobro pokazao u ovom zanatu, uveravao ga je Kvin, ali je uvek naglašavao da je ubijanje umetnost.

Kvin je, recimo, imao omiljenu metodu, zaključio je Rob. Njemu su žrtve dovodili na noge pošto bi ih vešto oteli, tako da bi naposljetku izgledalo kao da su isparile. Voleo je da ih drži vezane, za šta je Rob zaključio da je posebna karakteristika Kvinove sadističke prirode. Prosto je uživao u potpunoj bespomoćnosti onih čije je živote oduzimao. Kvin je bio i preterano govorljiv. Obožavao je da razgovara sa svojim žrtvama dok ih je mrcvario. Njegovo omiljeno oružje bili su noževi. I od svake žrtve uzimao je poneki trofej: odsecao bi im

uvo, palac, bradavicu ili usnu. Pošto bi završio svoj monstrozni ritual, telo žrtve nestajalo bi u morskim dubinama pod okriljem noći.

Kvinova okrutnost jeste bila jeziva, ali kao i za svaku drugu, tako je i za njegovu uvek postojalo neko objašnjenje koje se odnosilo na nečiju izdaju ili učinjenu nepravdu koje su tim ubistvom, kao, bivale ispravljene. Robov otac jeste bio poročan i opasan, ali istovremeno šarmantan i ekspanzivan; čovek je imao i stila i ukusa. Ali najvažnije od svega bilo je to što je želeo Roba u svom životu, a to je za mladog čoveka kakav je on bio, i kog niko dosad nije želeo, bilo primamljivo poput droge.

Kad je procenio da je Rob spreman, Kvin mu je dodelio zadatak da ubije nekoga. Žrtvu skoro da nije bilo moguće promašiti; bio je to kriminalac niske inteligencije i visokog mišljenja o sebi. Taj ološ uobrazio je da može da potkrada Kvinu, a da ovaj to ne primeti. To mu je bila prva greška. Druga, mnogo veća, tipična za glupane, bila je ta što se hvalio naokolo kako je podvalio velikom Kvinu. Taj čovek, kog su na ulici poznavali pod nadimkom Majmun, bio je poznat po svojoj ružnoći i svireposti. Zbog te svoje bezočne okrutnosti i uživanja da drugima nanosi bol, veoma brzo postao je uspešan Kvinov vojnik, ali je zbog pohlepe i teške gluposti posle nekog vremena postao breme i prepreka.

Rob je pratio Majmuna nekoliko nedelja, baš kako ga je Kvin naučio. Čoveka je bilo lako proključiviti, budući da je robovao navikama i ponašao se kao robot. Svakog jutra prvo bi se tromo odvuкао do kafića na uglu, gde bi pojeo vafle, prženu slaninu i kafu, a potom bi proćaskao s konobaricom gnjecavog lica s kojom se tucao svakog četvrtka uveče kad bi njen muž otišao na sastanak *Anonimnih alkoholičara*. Posle doručka krenuo bi u svoje obilaske.

Zatim bi napravio pauzu za ručak. Jednog dana jeo bi u piceriji, drugog u kineskom restoranu, trećeg bi kupio sendvič u prodavnici i tako ukrug. Gde god da bi otišao, uvek bi naručio isto: dva parčeta pice s feferoni salamom i koka-kolu, slatkastu govedinu s brokolijem ili sendvič s pršutom i kiselu vodu. Posle ručka nastavio bi uobičajeno reketiranje.

Majmunove večeri bile su za nijansu manje predvidive nego njegove dnevne aktivnosti. Uglavnom ih je provodio kod kuće pred televizorom, što se videlo po tipičnom treperenju svetla koje se probijalo kroz roletne. Ponekad bi svratio do irskog paba na kraju ulice na nekoliko čašica viskija i malo razgovora s lokalnim pijandurama s kojima se tamo viđao. Četvrtak je provodio s onom konobaricom gnjecavog lica, što se činilo kao da je na obostranu radost.

Kvin jeste naredio Majmunovo ubistvo, ali ovog puta zahtevao je da ono bude obavljeno tako da mu telo bude pronađeno. Hteo je da njegova smrt bude lekcija svim zaposlenima da vide kako će završiti budu li pomislili da ga potkradaju.

Jedne sparne noći, kad je vazduh bio toliko težak da se mogao seći, Majmun se pojavio na izlazu iz paba i potom krenuo kući pijano se teturajući. Rob je izašao iz automobila i krenuo za njim, prateći ga na pristojnoj razdaljini i strpljivo čekajući da ovaj skrene iz glavne ulice u sporednu.

Dok je postepeno ubrzavao hod, kroz glavu mu je prolazilo milion misli. Divio se Kvinovoj metodologiji; njegovo uporno insistiranje da se sve pažljivo isplanira uvek je davalo rezultate, s tim što mu je ovaj posao uveliko olakšao sam Majmun neodstupanjem od svakodnevne rutine. Međutim, ispod ovog prikrivenog divljenja krila su se mnogo snažnija osećanja.

Gađenje prema samom sebi, strah i osećaj beznadežne neminovnosti. Postao je ubica. Dosad je već dvaput ubio. Izgleda da mu je tako bilo suđeno. Iver ne pada daleko od klade, zar ne?

Odjednom je ta kakofonija pomešanih osećanja blesnula u njegovoj glavi, ostavljajući za sobom samo oblak u obliku pečurke. Rob je tiho pozvao Majmuna po imenu. Ovaj se okrenuo. Zatim je Rob snažno i precizno zamahnuo nožem, onako kako ga je Kvin naučio.

Te noći Rob nije mogao da zaspi. I ono malo što je uspeo da zadrma bilo je zatrovano užasnim snovima. U njima se tu i tamo pojavljivala njegova majka; video ju je kako spokojno pluta u bazenu s mlakom vodom, ali kad bi on zaronio pored nje, voda bi se odmah uzburkala i postala ledena. Onda ga je povukla prema sebi, prigrlila

ga na svoje grudi, a zatim mu gurnula glavu pod vodu i držala je tamo, glasno se smejući, sve dok se nije udavio. Sledećeg jutra ustao je slomljen od nespavanja, stomaka zgrčenog od straha i pun stida zbog onog što je učinio i u šta se pretvorio. Pregledao je novine ne bi li ugledao vest o Majmunovoj smrti, ali nije pronašao ni slovce o tome.

Rob je rekao Kvinu da želi da otputuje na nekoliko dana; nikad nije bio u Vegasu, pa bi mogao malo da ohladi glavu i isključi se. Međutim, kad je stigao na aerodrom, zamenio je avionsku kartu i umesto u Vegas, odleteo kući, u Pensilvaniju.

Na aerodromu je iznajmio auto i odveo se prema svojoj staroj kući u Devonu. Morao je to da učini. Nešto ga je vuklo u tom pravcu, nešto snažno i moćno što nije mogao da zanemari. Osećao se kao hipnotisan. Začaran. Pogled mu se zaustavio na izbočenom prozoru spavaće sobe. One iste u kojoj se njegov život promenio iz korena. Iz kuće je izašao bračni par s dvoje dece. Otac je smeštao dva dečacića u njihova auto-sedišta, a majka je sklapala dvostruka kolica i spremala ih u prtljažnik njihovog *audija*. Roditelji su delovali zaljubljeno, a dečaci srećno. Rob se odveo dalje; prizor ove porodične idile teško mu je pao.

Zaustavio se ispred Crkve Svetog Trojstva. Ovde se njegova majka udala za onog skota. Ušao je i seo na mesto zaklonjeno senkom, odakle je posmatrao čin krštenja; beba je plakala dok su je polivali vodom preko meke, plišane glavice.

Jeste da su prošle godine, ali jedno sećanje ostalo mu je u glavi, sveže i kristalno jasno.

On kao osmogodišnjak nosi burme na majčinom venčanju. Kad je sveštenik zatražio da mu ih preda, Rob se spetljao i ispustio jastuče s burmama, koje su se, udarivši o kameni pod, razletele svaka na svoju stranu. Crkvom se pronelo prigušeno kikotanje. Njegova majka zbunjeno ga je pogledala, ali je svoju postidenost prikriila time što ga je pomilovala po glavi. Ali ono što je njega prenerazilo i što je dobro upamtio nije bio taj trenutak, već onaj kad je ugledao lice budućeg očuha. Bilo je tamnocrveno od besa, što je bio prvi predznak njegove loše, nasilničke naravi koja ih je i dovela do tragedije.

Kratkom pretragom interneta na računaru u gradskoj biblioteci, brzo je došao do majčine nove adrese. Međutim, bilo mu je potrebno nekoliko dana da skupi hrabrost i odveze se do njene kuće. Živela je u velikom, otmenom zdanju s fasadom u kolonijalnom stilu, neda-leko od mesta gde je Rob odrastao. Kuća je bila uvučena od glavne ulice. Ispred nje se pružao uredno pokošen travnjak, dok je prostor pod prozorima i oko ulaznih vrata bio ispunjen brojnim saksijama s raznobojnim cvećem i ukrasnim žbunjem. Na kolovozu je stajao parkiran sasvim nov srebrni BMW. Rob je napravio nekoliko krugova oko bloka, ne znajući šta, zapravo, želi. Da li bi bilo u redu da je upita za Kvina? Ako je i bude upitao, hoće li mu reći istinu? Šta je on, zapravo, hteo od nje? Nije bio sasvim siguran.

U naredna tri dana, bezbroj puta prošao je njenom ulicom, ali nijednom se nije zaustavio. Četvrtog dana, doduše, teška srca, konačno je parkirao automobil preko puta majčine kuće. Isključio je motor i zapalio cigaretu. Sedeo je tako, osmatrajući i pušeci cigarete jednu za drugom sve do ranog sumraka. U kući je za to vreme bilo tiho, a zavese su bile navučene preko prozora.

Taman kad je odlučio da krene, ulazna vrata su se otvorila i ona se pojavila na njima. Na sebi je imala srebrnosivu svilenu haljinu i crne cipele s visokim potpeticama. Preko ramena je prebacila *Ermeov* svetlucavi šal, a u ruci je nosila *Pradinu* torbicu. I dalje je izgledala zanosno, pomislio je. Izvadila je ogledalce i tamnocrveni ruž, popravila šminku i prstom obrisala nevidljivi trag karmina s novih, blistavobelih zuba. Pred kućom se utom zaustavio najnoviji model *leksusa*. Ušla je i sela na suvozačevo mesto. Rob je zapazio da joj pratilac nije otvorio vrata kao što bi trebalo da učini jedan kavaljer. Odavde nije mogao da vidi njegovo lice, ali video je njihove senke kako se približavaju jedna drugoj i ljube se.

Kad se *leksus* udaljio, Rob je žarko želeo da uđe u kuću, ali ipak nije, već je odlučio da ih prati. Njihov auto zaustavio se pred luksuznim restoranom, u čijem se prednjem, isturenom delu nalazio ljupki bar. Njegova majka i njen pratilac seli su za sto u sali za obedovanje, a Rob je zauzeo stolicu uz šank.

Naručio je martini, a odmah zatim i drugi. Njegova majka i njen pratilac, šarmantan, sedokosi muškarac, delovali su kao da se dobro poznaju, mada se Robu učinilo da se ona preterano trudi da bude ljubazna. Isto tako učinilo mu se da je onom tipu svejedno.

„Da li je ikad pomislila na mene?“, nesvesno je naglas izgovorio Rob.

Neki lik u tamnoplavom sakou sa zlatnom gurnom na ivici gornjeg džepa, s baburastim nosom crvenim od previše pića, pogledao ga je zbunjeno. „O kome vi to?“

Rob je trepnuo. „Ni o kome. Izvinite.“

„Kladim se da je reč o bivšoj. Jesam li pogodio? Neverovatno je kako žena ume da vam se podvuče pod kožu. Znam to dobro. Dvaput sam se ženio. Kad bih se sad našao u istoj prostoriji s njima dvema, ne bih znao da li da ih pojebem ili da ih odjebem.“

Diveći se samom sebi zbog svoje vulgarnosti, lik se toliko zasmejao da se zagrcnuo od smeha. Barmen mu je prineo čašu vode, ali je ovaj nastavio da grca, pljujući vodu i lupajući se rukom po bedrima. Buka koju je napravio privukla je pažnju Robove majke. Okrenula je glavu prema njima i njen pogled ukrstio se s Robovim. Gledali su se tako nekoliko trenutaka. Prestao je da diše od uzbuđenja. Hoće li ga prepoznati? Zar majka uopšte može da ne prepozna svog sina jedinca?

Očigledno pogrešno protumačivši njegovo piljenje i zaprepašćen izraz lica kao flertovanje, ona je samo koketno zamahnula kosom, zabacila ramena i isturila grudi, na šta se Robu okrenuo želudac. Sišao je sa stolice, spustio nekoliko novčanica na šank i izašao. Našavši se na ulici, isповраćao se.

Zatim se odvezao pravo na aerodrom, vratio iznajmljeni automobil i seo u avion za Majami.

Roba nije mnogo iznenadilo to što je Kvin znao da je on bio u Pensilvaniji, a ne u Vegasu. Kad ga je Kvin upitao da li je pronašao ono šta je tražio, samo mu je klimnuo glavom i priznao gde je, zapravo, proveo tih nekoliko dana. „Ali nemam nijedan razlog da se tamo ikad više vratim“, bilo je sve što mu je tada rekao.

Sada

Lisjen ulazi u policijsku mrtvačnicu. Unutra je veoma sveže, gotovo hladno, što je priličan šok u odnosu na spoljašnju tešku žegu. Već na samom pragu nozdrve mu napada oštar miris formalina pomešan sa smradom trulog mesa i mirisom sredstva za dezinfekciju. Lisjen pažljivo sluša reči svog prijatelja Alfonsa Dafoa, islednika i patologa. Koliko god da je ovo mesto turobno, mračno i sterilno, toliko je Alfons prijatan, veseo i glasan. Nažalost, rezultat autopsije ne sadrži nijedan novi podatak koji bi mogao pomeriti istragu s mrtve tačke.

Sudeći po odsustvu tragova borbe na lešu, Vilijamson je, pre nego što je ubijen, morao biti omamljen povelikom dozom sedativa. Što se tiče Lu, ona je ubijena iz neposredne blizine, kroz jastuk. Znajući da žena njene veličine i težine ne može hitro da odreaguje na pretnju, Lisjen zaključuje da joj je metak naprečac ispaljen u glavu. Alfons mu potvrđuje da veštački nokat pronađen ispod kreveta ne pripada žrtvi (na njenim prstima nije pronađen trag lepka niti joj je ijedan nokat nedostajao) i dodaje da je dokazni materijal poslao na DNK analizu, ali da će rezultat dobiti tek za nedelju dana. Lisjen mu zahvaljuje i namerava da krene, ali Alfons se tada nakašlja, dajući mu time do znanja da ima još nešto da mu kaže.

„Slušaj ovo. Prava je bomba.“

Lisjen nestrpljivo čeka. Ali umesto da mu odmah kaže šta ima, Alfons ga gleda nestašno žmirkajući onim svojim smeđim veselim

očima, koje sijaju isto kao i njegova ćela, i prstima namešta uredno štucovane sivkaste brkove. Ovo je njihov uobičajeni mali ritual.

„Tri bolničarke koje rade u mrtvačnici pronalaze muški leš s izraženom erekcijom. Prva kaže da je šteta da se takvo nešto baci i opkoračuje ga. Druga čini isto što i prva. Treća okleva, jer ima mesečnicu, ali naposljetku odlučuje da ga i ona zajaše. Taman što je sišla s njega, čovek se uspravlja u sedeći položaj! Zamisli! Bolničarke mu se izvijnjavaju, pravdajući se da su mislile da je mrtav. Onaj čovek im odgovara: *I ja sam tako mislio, ali posle trostrukog punjenja baterije i jedne transfuzije krvi, osećam se bolje nego ikad!*“

Lisjen se reda radi glasno nasmejao Alfonsovoj priči, na šta mu je ovaj uzvratilo šeretskim osmehom.

Čim je izašao na jarku sunčevu svetlost, Lisjen odmah proverava mobilni telefon. Budući da unutar mrtvačnice nije imao signal, sad se nervira, jer vidi da ima tri propuštena poziva od Agate. Zašto li ga stalno zivka? Zar ne zna pod kolikim je pritiskom zbog istrage? Mrzovoljan je i nema nameru da joj uzvрати poziv, ali taman kad je hteo da obriše njene pozive, telefon mu ponovo zvoni. Opet ona.

„Slušaj, Agata, usred sam istrage i ne znam gde mi je glava. Stvarno nemam vremena za...“

Ona ga preseca usred reči.

„Lisjene, slušaj me pažljivo.“

Glas joj je napet i piskav. Zvuči histerično, ali po panici u njenom tonu Lisjen odmah zaključuje da je nešto veoma ozbiljno i hitno.

„Da? Slušam.“

„Bila sam u parku s našom bebom, Gabrijelom i Tomasom.“

Gabrijela je njena rođena sestra, a Tomas sestrin šestogodišnji sin.

„Lisjene, neko je oteo Tomasa! Nema ga nigde! Pre dva minuta bio je ovde, a sad ga nema!“

„Gde se nalaziš?“

„Još smo u parku.“

„Odmah dolazim.“

Lisjen prekida vezu. U tom trenutku, žestok probadajući bol preseca mu glavu; oseća se kao da će mu se lobanja raspasti nadvoje.

Nina Sadovski

Dlanovi su mu mokri od znoja i on ispušta telefon koji treska o pločnik. Staklo ekrana puca. Dok se saginje da podigne telefon, pred očima mu se pojavljuju likovi četvorice nestalih dečaka. Olivijea Kasjela, Pjera Deveroa, Žakoba Abelara i Sebastijana Durioa. Dragi bože, molim te ne dozvoli da Tomas bude peti. Samo to ne, molim te.

Nekada

„Kako može da te ne bude briga za tortu!“, Eli je napola začuđeno, napola besno pogledala u Roba, kao da gleda nekog kompletnog ludaka. Njena neverica i uvređenost bile su toliko iskrene da Rob nije mogao da se savlada, pa je prasnuo u smeh.

„Nisam od onih koji vole slatko.“

„Ali ovde je reč o svadbenoj torti! I to našoj.“ Uputila mu je *onaj* osmeh. Bio je to osmeh pun ljubavi i vere u njihovu vezu od kog bi se Rob uvek istopio kao puter na vrelom tiganju.

„Dobro, reci mi šta se pod tim tačno podrazumeva?“

„Ništa posebno. Treba da odemo u poslastičarnicu, probamo nekoliko torti i odlučimo koja nam se najviše dopada.“

„Meni to zvuči previše komplikovano.“

Presekla ga je pogledom. A onda je videla da mu u uglu usana igra nestašni smešak.

„Onda mogu da zakažem dolazak? Hoćeš li da odemo u četvrtak posle posla, ili je možda bolje za vikend?“

„Četvrtak je u redu“, rekao je i poljubio joj usne. Zatim ju je povukao prema platnu slikara Fransoa Bušera *A Lady on Her Day Bed*. Približio se slici da bi bolje pogledao lice modela, a zatim pločicu ispod slike.

„Ovo je umetnikova žena. Prgava je kao i ti, rekao bih.“

Odmah do njih, čuvar se nakašljao da pročisti grlo.

„Gospodine, molim vas, odmaknite se od slike“, rekao je lagano pevajući jamajkanskim akcentom.

Rob i Eli su bili u Friku, njenom omiljenom muzeju u Njujorku. Prvi put dovela ga je ovamo na njihovom četvrtom sudaru, dok su još bili sveže zaljubljeni i ustreptali od želje jedno za drugim, pa su tad samo protrčali kroz muzej da bi se što pre vratili kući i bacili jedno drugom u zagrljaj. Međutim, njihova današnja poseta bila je mnogo studioznija. Kretali su se polagano, držeći se za ruke i razmenjujući zaljubljene poglede. Ne, strast među njima niti je oslabila niti se ohladila, već je prestala da ih žari poput otvorenog plamena. Sad je više ličila na debeo fitilj potopljen u vosak koji ga je štitió da se ne razgori previše i prerano nestane.

Eli mu je već pri prvoj poseti objasnila zašto toliko voli taj muzej. Rekla mu je da se u njemu oseća kao da se nalazi s druge strane ogledala kroz koje može da zaviri u ne tako davnu prošlost Njujorka, kad je život u ovom gradu bio potpuno drugačiji. Zapitala se šta bi danas rekao moćni, bogati industrijalac i kolekcionar Henri Klej Frik, kad bi ugledao sve ove turiste kako šetkaju njegovom bivšom kućom u šortsevima i patikama, s *ajfonima* i tabletima u rukama. I ova kolekcija umetničkih dela, kao i sama zgrada u kojoj se nalazi, njemu su bile suviše dragocene da bi mogao razumeti njeno skrnavljenje i izlaganje javnosti. U ogromnoj svečanoj sali, čiji su zidovi od poda do plafona prekriveni masivnim drvenim panelima na kojima su visile samo one slike što ih je Frik smatrao *pristojnim* (bez golotinje i ratnih prizora), najmanje dva puta nedeljno održavale su se čajanke i igranke kojima su prisustvovala samo odabrane zvanice iz visokog društva. I sada, dok je posmatrala delove nameštaja koje su nekad koristili stanari kuće, Eli se osećala kao da je dobila priliku da krišom posmatra njihov život kroz obrnuti teleskop i tako bar malo zaviri u život ove nekad najuglednije njujorške porodice.

Rekla mu je da u gradu sigurno postoje muzeji s bogatijim kolekcijama i antikvitetima, koji su bili čak i više po njenom ukusu, ali njoj se zbog nekog razloga oduvek najviše dopadao baš Frik. Rob joj je rekao da deli njeno mišljenje, zbog čega joj je bilo veoma drago.

Međutim, prećutao joj je to da je njegova majka u daljem srodstvu s Henrijem Klejom i da ga je kao dete vodila kod Frikovih; prećutao joj je i to da mu ovaj ponovni boravak u njihovoj kući, koja je u međuvremenu pretvorena u muzej, budi bolne uspomene na srećan i lagodan život kakav je imao pre očuhovog dolaska.

Stigli su do zlatne muzičke sobe kružnog oblika, gde su prazni redovi sedišta uzalud čekali da se ispune ljubiteljima nota željnim da nahrane čula tuđom virtuoznošću. Rob se unervozio i uzvrpoljio. Da bi poništio ta osećanja, učinio je ono što bi uvek činio kad ga obuzmu slična osećanja – pravio se da je neko drugi. U nekoliko koraka našao se na pročelju sobe i okrenuo licem prema redovima praznih sedišta. Zatim se tripud duboko poklonio, prvo publici sa svoje desne strane, zatim onima s leve i naposljetku onima pred sobom, baš kao što bi to učinio svaki impresario koji poštuje svoju publiku. Dvoje mladih Kineza zavirilo je unutra baš kad je Rob široko zamahnuo rukama pretvarajući se da diriguje nevidljivim orkestrom, a zatim su brzo nestali kikoćući se. Eli se zvonko nasmejala i ispružila ruke prema Robu. Ovaj ih je prihvatio i onda su tako prepletenih prstiju nastavili dalje.

Obilazak muzeja ne bi bio kompletan bez posete maloj prodavnici suvenira. U njoj nije bilo ničeg posebnog, tek pomalo razglednica, postera, kišobrana, poneka šolja s nalepnicama, nešto svilenih ešarpi, torbica i žurnala. Eli se muvala među policama, diveći se suvenirima inspirisanim kineskom kulturom, dok je Rob prvo pregledao uramljene postere, da bi zatim prešao u deo sa žurnalima i knjigama.

Tamo, na polici na kojoj su stajale nanizane istorijske knjige o zlatnom dobu Njujorka s početka dvadesetog veka, pronašao je reprodukciju Društvenog registra iz 1910. godine, u kome su navedene sve značajne porodice iz tog vremena. Prelistao ju je i naišao na porodicu Frik: Henrija, njegovu suprugu Adelejd i njihovu ćerku Helen. A onda je pronašao i svog rođaka po majčinoj liniji, Čarlsa Bakingama Skota, na kog je njegova majka bila izuzetno ponosna, i svaki put kad ga je kao klinca dovodila u njihovu kuću, to bi mu posebno naglasila. Prizvao je u sećanje to vreme; setio se kako je voleo kad se njegovi

sićušni vreli prstići prepletu s njenim hladnim tankim prstima i kako je uživao dok mu je pokazivala sve one umetničke predmete i slike, a naročito kad bi mu posle posete, kao nagradu za lepo ponašanje, kupila smrznutu vruću čokoladu u poslastičarnici *Serendipiti*. Novac, privilegije, pristup visokim krugovima i ugled – sve ovo trebalo bi da zaštiti njihovog vlasnika od neprijatnosti surove svakodnevice. Ali njegovu majku ovakvo nešto nije zaštitilo, već ju je iskvarilo. Ulagala je u svoj spoljašnji izgled da bi šminkom i dugim rukavima sakrila modrice, ne primećujući da na taj način lagano kvari svoju dušu, što će je dovesti do toga da izneveri svoje jedino dete.

„Šta si me ono pitala?“, upitao je Rob Eli, ne prepoznajući sopstvenu boju glasa. Začešljao je kosu prstima tako da liči na Henrija Kleja Frika i okrenuo se prema njoj ne bi li joj privukao pažnju. „Hoćeš da čuješ priču o tom pokušaju ubistva? Ispričaću ti je, naravno, ali samo ako imaš stomak za takvo nešto.“

Postavio je noge u široki raskorak i podbočio se rukama. „Bio je 23. jul 1892. godine. Po nagovoru svoje ljubavnice i životne partnerke Eme Goldman, anarhista Aleksander Berkman upao je u moju kancelariju s namerom da me ubije. Predosetivši da mi pretili opasnost, skočio sam na noge, međutim, on je uperio pištolj u mene i ustrelio me! Metak me je pogodio u levo uvo...“, Rob se pomilovao po uhu kao da miluje Frikov ožiljak koji je ovaj zadobio tom prilikom, a zatim je nastavio, „prošao mi kroz vrat i zaustavio se u kičmi, oborivši me na pod.“

Rob se zateturio, glumeći da je dobio metak u vrat.

U međuvremenu, nekolicina turista koji su se takođe našli u suvenirnici, kao i dvoje zaposlenih, prišli su da čuju ostatak priče.

„Gad je još jednom pucao u mene dok sam bespomoćno ležao! Krvi je bilo na sve strane! Ali onda se pojavio moj uvaženi kolega Džon Lišman, sigurno znaš koji? Sadašnji predsednik Karnegi čeličane?“

Eli se uključila u ovu malu predstavu. „Naravno, poznajem tog gospodina.“

„E pa, taj Lišman zgrabio ga je za ruku i tako sprečio da opali i treći put. Taj hitac bio bi za mene sto odsto smrtonosan! S teškom

mukom podigao sam se na noge, a onda smo se Lišman i ja bacili na Berkmana. Sva trojica pali smo na zemlju. Nastala je opšta tuča, gušanje i rvanje. Onda je Berkman izvukao zašiljeni nož za papir, koji je držao sakriven u džepu, i zario mi ga u nogu čak četiri puta pre nego što smo Lišman i ja uspeli da ga savladamo.“

„Bože blagi“, promrmljala je Eli diveći se Robovoj glumi, dok se ovaj nameštao u mučeničku pozu nekoga ko je jedva preživeo.

„Vratio sam se na posao posle samo nedelju dana“, slegnuo je Rob ramenima glumeći Frika. „Ali znaš li šta je u svemu tome najstrašnije? To što je Berkman pokušao da ubije mene iz osвете zbog pogibije nekolicine štrajkača koje su ubili Pinkertonovi, a koje sam ja unajmio samo da razbiju štrajk u čeličani.“ Frknuo je kroz smeh. „Kakva ironija! Umesto da pomogne štrajkačima, Berkman im je samo odmogao. Dvesta pedeset radnika dobilo je otkaz, a onima koji su ostali, plata je bila prepolovljena.“

Sad su se već svi prisutni zainteresovali za Robovu malu predstavu. Čak i one koji nisu znali ništa o privatnom životu velikog industrijalca privuklo je Robovo otelotvorenje ove epizode iz Frikovog života. I možda ih je malo uznemirio njegov, odnosno, Frikov hladnokrvni odnos prema raspadu tog štrajka i nesrećnoj sudbini štrajkača.

Tek kasnije, dok su sedeli u kafiću ispijajući kapučino, Rob je priznao Eli da je tokom izvođenja predstave zdepio dve kutije ceduljica za poruke, tanku pernicu i špil karata. Krađa suvenira bila je njegov način da kaže *jebi se* svojoj majci, njenoj bogatoj rodbini i celom tom krem društvu iz kog je tako grubo izopšten.

„Poslaću im ček da im namirim štetu. Ali jesi li videla? Uspeo sam da im privučem pažnju na sebe do te mere da nisu gledali ni u šta drugo. Savršeno odvlačenje pažnje. Da ih je posle policija ispitivala, rekli bi da se ne sećaju ničeg drugog osim predstave.“

„Krađa u prodavnici? Šališ se! Imaš li, dušo, još neku mračnu tajnu?“ upitala ga je Eli šaljivim tonom.

Rob se osetio perverzno zadovoljno njenom tobožnjom zaprepašćenošću, pa joj je rekao da, osim što voli da kraducka suvenire, nema druge poroke.

A onda je nastavio s lažima. Rekao joj je da mu je otac umro od raka kad su njemu bile tri i po godine i da se njegova majka nikad nije preudala. Da se, jadnica, mnogo namučila da mu obezbedi pristojan život, ali da je, nažalost, nastradala u saobraćajnoj nesreći tek što je on navršio dvadeset jednu. Dodao je da nije dosad pričao Eli o tome, jer, bože moj, šta je tu uopšte imalo da se kaže? Ostao je sam. Bez igde ikog. I tako je bilo sve do sada, ali sad je sve drugačije, jer je dobio nju.

Ovo poslednje bilo je jedino što nije slagao.

Sada

Proseđi muškarac snažne četvrtaste vilice gleda kroz prozor aviona dok se ovaj lagano spušta na Međunarodni aerodrom Hevanora na Svetoj Luciji. Odozgo se lepo vide Pitoni, dve impresivne stene u obliku piramida koje se kao dva gorostasa izdižu iz mora, a nalaze se na svim razglednicama i fotografijama turista. Dok točkovi aviona udaraju o pistu, jednom, a zatim još jednom, poneki putnici prvo ciče od straha ili uzbuđenja, a potom zadivljeno gledaju kako se linija modre pučine izjednačava s linijom zemlje.

Sve se odvija glatko. Čovek prolazi carinsku kontrolu, iznajmljuje auto iz rentakar agencije i kuca adresu pošte u ekran GPS aparata. Nebo je azurnoplavo, sunce nemilosrdno prži. On otvara prozor i pušta da mu kroz kabinu prostruji morski vazduh ispunjen mirisima tropskog cveća i rastinja.

Bez problema pronalazi zgradu pošte. Ulazi i locira pogledom sanduče broj 143. Otvara ga ključićem koji mu je stigao poštom. Unutra vidi koverat. Uzima ga, stavlja u džep, pozdravlja službenika za šalterom uljudnim naklonom glave i izlazi.

Zatim ponovo seda za volan iznajmljenog automobila i, radi sopstvene sigurnosti, odvozi se do obližnje plaže. Ostavlja auto na parkingu i odlazi pešice na plažu, sve vreme prevrćući onaj koverat po rukama. Na žalost vidi olupinu male jedrilice kako leži prevrnuta na bok. Trebalo bi da pročita to pismo, želi to, ali takođe zna da će

odmah posle toga morati da smisli strategiju i preduzme određene korake. Oseća umor od puta i još nije potpuno spreman. Nekoliko ljudi kruži oko prevrnutog brodića, verovatno zato što štrči i odu dara od savršeno lepe plaže. Onaj čovek zaviruje u olupinu: unutra vidi veliki brodski krevet s posteljinom s leopardovom šarom, sto na rasklapanje, gramofonske ploče (Krozbi, Stils, Neš i Jang; *Džetro tal; Jes i Grejtful ded*), plastične tanjire i jeftin pribor za jelo. U vazduhu se oseća blagi miris pačulija. Ovde su svakako živeli neki hipici.

Čovek uzdiše, seda na pesak i otvara onaj koverat. Tekst pisma napisan je lepim rukopisom, ali sudeći po iskrzanosti pojedinih linija, vidi se da je napisan na brzinu.

Dragi M,

Niti vi poznajete mene, niti ja poznajem vas. Međutim, Rob mi je rekao da u situaciji teškoj poput ove samo vama možemo verovati. Osim toga, zamolio me je da vam prenesem da mu je izuzetno žao što je morao da prekine vaše prijateljstvo i da se nada da ste zbog toga živeli na miru. Ali ako sada čitate ovo pismo, onda to znači da ste doputovali na Svetu Luciju i da shvatate da smo nas dvoje u smrtnoj opasnosti.

Nekada

Eli je zurila u neotvorenu bocu šampanjca, meke jastuke na krevetu i bogatu suknju svoje venčanice koja joj je sad bila teška i sputavajuća. Sigurno nije ovako zamišljala svoju prvu bračnu noć. „Kako se, zapravo, zoveš?“

„Kevin.“

„Kevin – i kako još? Pretpostavljam da ti je i Boman lažno prezime?“

„Kevin Palmer“.

Eli je tiho izgovorila njegovo ime. Kevin Palmer. A zatim je okrenula burmu oko prsta. *Onda sam ja sad Eli Palmer*, pomislila je.

„I kad se to dogodilo? Pre koliko vremena te je Kvin pronašao?“

„Pre sedam godina.“

„I, za to vreme... koliko si puta...“

Ćutao je.

Usne su joj se iskrivile u kiseo osmeh. Da, možda je bolje da to nikada ne sazna.

„Želeo bih da shvatiš, Eli, da si ti sve promenila“, bio je odlučan Rob. „Zbog tebe sam izašao iz toga. Napravio sam dogovor s Kvinom i izašao.“

„Ako si se dogovorio s njim, zašto se onda pojavio na našem venčanju?“

„Zato što se Kvin predomislio.“

„Zašto? Šta sad hoće?“

„Hoće da ti ubiješ nekoga.“

„Ja? Nema šanse! Neću. Ne mogu.“

Rob ju je uhvatio za ruku. Ona se stresla i povukla je sebi.

„Eli, sećaš li se onog dana kad si se doselila kod mene?“

Izgovorio je ovo toliko nežno i s toliko ljubavi da nikako nije mogla da poveže njegov ton sa svim onim što je upravo čula.

„Sećaš li se one naše čarke u vezi sa šoljicama za kafu?“, bio je uporan.

„Šoljicama za kafu?“, ponovila je, ne verujući sopstvenim ušima.

„Sećaš li se da sam ti tada rekao da ih uvek držim prevrnute? Da prašina ne upada u njih? Ovo je isto. Dok budemo držali sve koliko god je moguće čisto, sve će biti u redu. Obećavam ti. Kunem ti se da će sve biti u redu.“

„Šta treba da uradimo?“, prošaputala je, tražeći očima njegov pogled.

„Da budemo poslušni.“

Čvrsto je zatvorila oči. Bila je u šoku. Prestravljena. Iscrpljena. I istovremeno ushićena na način koji nije sebi umela da objasni.

Dok nas smrt ne rastavi. Nije li tu rečenicu izgovorila pre samo nekoliko sati?

Otvorila je oči.

„Dakle“, počeo je on ljubeći joj usne, „samo treba da uradiš ono što ti se kaže. Budi poslušna. Slušaj. I nikad nemoj da načiniš naredni korak dok pažljivo ne smisliš prethodni. U redu? I nikad nemoj da zaboraviš da te volim najviše na svetu.“

Kvin ju je poveo do vrata apartmana, usput joj dajući uputstva. Ne bude li radila po njima, Rob će umreti. Po njegovom tonu, savršeno dobro znala je da ne treba da posumnja u to.

Izašla je iz hotela, sela u taksi i vratila se u njihov stan, njihovo malo zaštićeno гнездо. Osećala se isceđeno i utrnulo.

Njihov udoban stančić sad joj je delovao strano, onako pretrpan neotvorenim svadbenim poklonima koji su ležali na sve strane. Krajikom oka uhvatila je svoj odraz u ogledalu u hodniku. Onako u venčanici, raščupane kose i razmrljane šminke, samoj sebi izgledala je kao očajni klovn. Došlo joj je da zaplače, ali suze joj nisu htele na oči.

Svukla je venčanicu i nemarno je prebacila preko hrpe kutija. Rasopćala je korset, skinula steznik, svukla gaćice i otkopćala bisernu ogrlicu. Prešla je prstom preko dijamantskog vereničkog prstena i nove zlatne burme koja joj je počivala na domalom prstu leve ruke. Skinula je oba prstena i ubacila ih u porcelansku kutijicu na Robovoj komodi.

Tuš je bio sve što joj je potrebno. Nikad ne pravi naredni korak dok pažljivo ne smišliš prethodni. Dok se tuširala, misli su joj letele na sve strane. Još ima vremena da pozove policiju. Mogla bi da zaustavi ovo. Ko kaže da je morala da sledi Kvinova uputstva? Ali ako ne bude to učinila, hoće li on stvarno ubiti Roba? Znala je da hoće. I ne samo njega, već će ih verovatno ubiti oboje.

Umotala se u Robov karirani bademantil i hodala tamo-amo po stanu. Udahnula je njegov miris preko kragne. Već je svanulo.

Eli je razmišljala o onome što joj je Rob rekao za šoljice. Otišla je do visećeg dela u kuhinji i otvorila ga. U njemu su stajale šolje poređane otvorom okrenutim nadole, baš onako kako joj je on opisao. Uzela je jednu, okrenula je i zavirila unutra. Zatim ih je okretala jednu po jednu i svaku dobro pregledala. Ništa.

Kad je vraćala poslednju nazad na mesto, onu sa slikom belog polarnog medveda, ispustila ju je i šolja je tresnula o pod i razbila se. „Dođavola!“

Eli se sagla da podigne krhotine s poda. Pokupila je krupne komade prstima i, kad se ispravila da ih baci u kantu za otpatke, sledila se. S donje stranice police na kojoj je stajala ta šolja, bio je zalepljen koverat.

Brzo ga je odvojila nožem od police i otvorila. Unutra su bila dva presavijena lista papira. Razmotala je prvi:

Moja draga Eli,

Mnogo, mnogo mi je žao zbog svega.

Molim te da tačno slediš uputstva s drugog papira. Budeš li tako postupila, iskreno se nadam da će sve biti u redu.

Nina Sadovski

Ti si moja jedina ljubav. Uvek ću te voleti. Molim te da mi veruješ.

Ti si mi sve.

Rob

Eli je zatim razmotala i drugi list papira i počela da čita.

Sada

Po Lisjenovom dolasku u park, tamo se sve ori od vriske histeričnih majki i dreke uplašene dece. Dvoje patrolnih automobila već je na licu mesta i policajci uzimaju izjave. Čim su ga ugledale, Agata i Gabrijela jurnule su prema njemu, Agata čvrsto držeći Bertrana na grudima.

Njegova svastika odmah počinje da govori: „Izgubila sam ga iz vida samo dva-tri minuta. Agata je menjala bebi pelene na klupi i malo smo se zapričale, ali sve vreme bile smo ovde!“, skiči ona uplašeno. Lisjen primećuje da njegova supruga drhti od straha.

Lisjen prijateljski tapše Gabrijelu po ramenu, pokušavajući da je umiri tim gestom. „Slušaj me, Gabrijela. Veoma je važno da se setiš svakog, pa i najmanjeg detalja. Zato diši i smiri se. Jesi li primetila nešto neobično u parku? Nekog koga ne poznaješ? Bilo šta?“

Gabrijela odmahuje glavom. Donja usna joj podrhtava.

„Ima li Tomas običaj da se izgubi? Da odluta? Ili se možda igra? Žmurke možda?“

„Ne! Lisjene, on se nikad ne bi sam udaljio. Jeste nestašan, ali plaši se nepoznatih i zato se uvek drži moje blizine.“

Lisjen se okreće Agati. „Jesi li ti možda primetila nešto neobično?“

Agata spušta pogled na svoju bebu, koja bezbrižno spava u njenom naručju, potom gleda svoju usplahirenu sestru, a zatim podiže pogled prema mužu.

„Bilo je nešto... samo ne znam da li to može nekako da pomogne.“
Zastaje oklevajući.

„Sve može da pomogne“, uverava je Lisjen.

„Dole na uglu dugo je stajao jedan plavi taksi. Ne znam koje je marke. Stariji tip auta. Četvrtastog oblika. Možda *reno*? Ne znam. Bio je tamo kad smo stigle, a posle sat vremena primetila sam da još stoji na istom mestu.“

„Na kom uglu?“

Agata mu pokazuje prstom.

„U redu, to je dobar podatak. Gabrijela, reci mi šta je Tomas imao na sebi?“

„Crvenu majicu sa slikom kamiona, crni šorts, patike, znaš one njegove omiljene s dve pruge sa strane...“, govori mu ona gušeći se u suzama. „O, Lisjene...“

Lisjen odvodi suprugu u stranu. „Odvedi sestru kući. Nema svrhe da ostanete ovde.“

Agata pravi grimasu spremna da se pobuni, ali on joj stavlja prst na usta da je ućutka. „Nemate ovde nikakvog posla niti možete da pomognete. Obećavam ti...“

„Da ćeš pronaći Tomasa?“

„Da ćemo učiniti sve što možemo da ga pronađemo.“

Po njenom tužnom pogledu Lisjen zna da je Agata nezadovoljna njegovim odgovorom, ali ostaje pri svome, jer ne želi da joj daje obećanje za koje nije sasvim siguran da može da ga ispuni.

Zatim ih prati do njihovih automobila, uzima Bertrana iz Agatinog naručja i lično ga stavlja u tamnozeleno auto-sedište od velura i vezuje mu kaišiče preko grudi. Ljubi mu čelo i nosić, zatvara vrata i potom stoji u mestu sve dok se Agatin auto ne izgubi u daljini. Zatim odlazi do policajaca da čuje kakve su izjave uzeli od prisutnih. Još dve žene primetile su plavi taksi, s tim što je jedna bila potpuno sigurna da je *volvo* i da je imao jedna crvena vrata.

Ovo svakako nije mogla biti slučajnost. Ali na koji način je taj taksi povezan s ubistvom u Vje Foru i Tomasovim nestankom? Da

Do krajnjih granica

li možda ima veze i s onim ubistvom u hotelu? Čudno. Je li taj misteriozni taksista toliko glup da ne shvata da plavo vozilo s crvenim vratima svima upada u oči? Ili je možda samo dovoljno drzak da ga nije briga za to?

Nekada

Eli je zurila u svoj odraz u trokrilnom ogledalu. Satenska haljina izvezena zrnastim perlama i delikatnim šljokicama nežno je pratila liniju njenog izvajanog tela, privijajući joj se uz struk i potom padajući poput zvona niz njena bedra do ispod kolena. Dekolte na haljini bio je taman toliko dubok da zaintrigira muški pogled, ali istovremeno i dovoljno plitak da ukaže na svečanost prilike za koju je haljina namenjena. Kad joj je prodavačica postavila veo na glavu, Eli je bila sigurna: ovo će biti njena venčаница.

„Jeste li spremni da im se pokažete?“, upitala ju je prodavačica. Elina majka i Marsi čekale su je u salonu pijuckajući šampanjac dobrodošlice i neobavezno ćaskajući. Prethodne četiri haljine bile su odbijene. Za prvu je njena mama rekla da je previše izazovna, za drugu su se sve tri složile da je preuska, treća je bila nekako vrećasta, a četvrta previše obična.

Eli joj je rekla da sačeka trenutak. Sklopila je oči i pokušala da zamisli kakav će izraz lica Rob napraviti kad je bude ugledao kako korača prema njemu u crkvi. Zatim ih je otvorila i još jednom se pogledala u ogledalu. Ova venčаница je savršena. U njoj se osećala kao princeza.

Obula je satenske bele iznajmljene cipele. Visoke potpetice naglasile su luk njenih leđa i vitkost njenog vrata.

„Divno izgledate“, prokomentarisala je prodavačica kad se Eli pojavila na vratima kabine za presvlačenje.

Marsi se haljina mnogo dopala. Uzdisala je, a onda zamolila Eli da se okrene ukруг. Zatim se povelа debata o velu. Da li da uzme onaj koji pada do zemlje, do pola leđa ili do ramena? Ili da umesto vela stavi samo dijademu?

„Pa, mama, šta kažeš?“

„Veoma je lepa.“ Eli je osetila dozu nipodaštavanja u majčinom glasu, onu istu koju je navikla da sluša, ali svakako ne u jedanaest pre podne. *Veoma je lepa*. Ovo je bilo previsoka ocena imajući u vidu ko ju je izgovorio.

„Uzimam je.“

Marsi je zacičala od sreće. Prodavačica je pozvala krojačicu. Eli se vratila u prostoriju za probu, gde joj je krojačica uzela meru i obeležila porub pribadačama, dajući pritom Eli komplimente na račun njene savršene figure.

Eli je i dalje gledala u svoj odraz u ogledalu. Bila je srećna i želela je da veruje tom osećanju. Krojačica je zatim promenila ugao pod kojim su stajala bočna krila ogledala i Eli je tad ugledala bezbroj svojih odraza kako se nižu jedan za drugim sve do beskonačnosti. Osmehnula se i svi njeni odrazi osmehnuli su se njoj.

Sada

Proteklo je nekoliko dugih sati. Prvo je Eli morala da ubedi Ludo Bija da ostanu u krugu kuće *Merijen*. Zatim se natezala s njim bar sat zbog izbora mesta odakle će imati dobar pogled na kuću i pritom ostati neprimećeni, a koje je ipak dovoljno udaljeno da budu van domašaja one besne aveti.

I tako, sad njih dvoje čuče na vrućini, skriveni u gustom tropskom rastinju, bez vode, ali s obiljem insekata koji zuje okolo. Ludi Bi pali jedan džoint za drugim i ne prestaje da melje. Eli je žedna, gladna i vrti joj se u glavi.

Ludi Bi puni joj glavu jezivim pričama o vili. Govori joj kako su po slanju tela ono dvoje turista nazad u Ameriku meštani došli da opljačkaju kuću, ali su se razbežali uplašeni neprestanim lupanjem vrata i pojavljivanjem krvavih curećih mrlja po zidovima. Kako je bazen ispražnjen, ali se sam od sebe puni vodom. To se događalo čak i kad su isključili vodu. Kako Merijenin duh luta kućom, ostavljajući za sobom sluzav vodnjikav trag.

Eli prestaje da ga sluša i usredsređuje misli na naredni korak. Ovo čekanje je, po svoj prilici, potpuno besmisleno. U kući se satima ništa nije pomerilo. Zapitala se naglas da li je možda uobrazila da je videla onu senku kod prozora, čime je samo pokrenula novu seriju jezivih Bijevih priča.

Ako ništa drugo, ovde se bar oseća prilično bezbedno. Kakav ap-surd. Osećati se bezbedno i istovremeno bežati od nemilosrdnih ubica i policije? I sedeti u krugu uklete kuće u društvu poročnog dilera? Preko lica joj prelazi osmeh gorčine, koji Ludi Bi pogrešno shvata kao poziv na seks. Iznenada, njegova mesnata ruka pada na njeno bedro.

„Prestani!“, oštro ga opominje Eli, sklanja mu ruku i odmiče se od njega.

„Hajde, lepojko. Ovde bar imamo vremena napretek.“

„Skloni se! Prestani i odjebi!“, obraća mu se povišenim tonom. „Nemoj da ti padne na pamet da me ponovo dodirneš! Jasno?“, sikće ljutito Eli na njega i privlači sebi torbu, znajući da u njoj ima oštar šrafčiger, svoje jedino oružje.

Pogled Ludog Bija, koji je do tada bio vodnjikav i opijen, sad postaje mračan od besa.

Utom se začula škripa kapije i odmah zatim cviljenje motora nekog automobila.

„Čuti i slušaj!“, govori mu ona, osećajući pritom neku vrstu olakšanja. „Neko je tamo.“ I on je čuo zvuk automobila. Eli razgrče grane i proviruje kroz gustiš visokih strelicija, koje im služe kao zaklon.

Plavi taksi sa crvenim vratima vuče se pošljunčanom stazom prema vili. Zatim se zaustavlja. Iz njega prvo izlazi Kvin, a za njim i Zlatnozubi. Ovaj zatim otvara zadnja vrata i izvlači iz taksija neko de-tence. Dečak plače i doziva majku. Eli čuje Zlatnozubog kako psuje. „Mali gad me je *ujeo!*“ Ko god da je, ovaj dečaćić dobro se otima.

Zlatnozubi gura dete prema Kvinu. „Ne ostajem ovde više ni minut!“, breca se on. „Nema tih para zbog kojih bih kročio u tu ukletu kuću!“

Dok se njegov taksi udaljava, Kvin na silu vuče ono dete prema ulaznim vratima. Ludi Bi okreće se prema Eli i obraća joj se uspaničeno. „Nismo ovde zbog droge, je li? Ovde smo zbog one dece! One koja su nestala!“

Pre nego što je Eli uspela išta da prozbori, vrata one kuće širom su se otvorila. Eli ostaje bez daha i zabezeknuto gleda u Roba, koji stoji na pragu vile.

Nekada

Marsi i Itan Klark bili su presrećni što je njihovo provodadžisanje uspelo. Ubrzo su njih četvoro počeli da izlaze zajedno i obilaze mesta gde su većinom dolazili oni s dubokim džepom i dobrim porodičnim vezama. Posećivali su novootvorene restorane i barove u otmenim kvartovima, gledali nove predstave i koncerte na Brodveju. Ponekad bi se raspravljali gde se jedu najbolje pice, ali bi na kraju uvek otišli u istu piceriju u Četrnaestoj ulici. Svi su se složili s tim da su čorbe i knedle najbolje u Kineskoj četvrti, ali nikako nisu uspevali da pronađu savršeno mesto s meksičkom kuhinjom. Učtvoro su otišli na produženi vikend u Vermont, gde su se divili bajkovitom spektru boja u gustim listopadnim šumama, isprobavali domaće sireve i davili se u palačinkama preliveanim pravim javorovim sirupom.

Robu je prijalo sve ono što su njih četvoro radili zajedno, posebno njegovo sve prisnije druženje s Itanom.

Itan je bio bistar momak, rođeni Njujorčanin iz bogate porodice s Menhetna i s debelim društvenim vezama. Kad god su želeli da odu na neku predstavu ili koncert za koje su karte odavno planule, Itan bi uvek poznao nekoga ko poznaje nekoga ko može da im nabavi ulaznice, ili im obezbedi rezervaciju za novootvoren šik restoran. Robu se Itan iskreno dopadao. Voleo je njegovu darovitost, lakoću s kojom je govorio i neopterećenost društvenim ograničenjima. Dopadala mu

Do krajnjih granica

se njegova kolegijalnost na poslu i otvorena ljubav koju je pokazivao prema Marsi.

Ali istovremeno, Itan je bio i njegova meta. A Eli mu je služila da dođe do njega. Već je bilo dovoljno loše to što se zaljubio u nju; iskreno prijateljstvo sa žrtvom bilo je već previše i nemoguće.

Sada

Službenik u udruženju taksija potvrđuje Lisjenu da je plavi *volvo* s crvenim vratima bio registrovan kod njih, ali da se u međuvremenu odjavio. Lisjen gleda listu registracija i ustanovljava da je taj *volvo* prodat kompaniji Kartera Vilijamsona.

Lisjen sad sedi naspram napetog i napola zbunjenog Paskala Džareta. Koje god da mu je pitanje postavio u poslednjih dvadeset minuta, Amerikanac mu je odgovorio isto: „Nemam pojma o čemu govoriš, čoveče.“

Lisjen se nagine prema njemu i obraća mu se ljubaznim tonom.

„Slušaj, Paskale, tvoj ortak je mrtav. Automobil registrovan na ovu firmu najverovatnije je povezan s još jednim ubistvom i otmicom deteta. Osećam da mi nešto prećutkuješ. Želim da znam šta i zašto skrivaš“, završava on rečenicu suptilno pretećim tonom. „Trebali da upotrebim silu da to saznam?“, dodaje na kraju.

Paskalova Adamova jabučica počinje da skakuće gore-dole po mršavom vratu.

„Vi ste policajac. Ne možete me tek tako prebiti.“

„Je li? Zar ti ne čitaš novine?“, pita ga Lisjen ljubazno, ali ipak dovoljno preteći da ovaj shvati da nema kud.

Paskal počinje da se vrpolti na stolici i nervozno uvrće svoj dred. U poslednje vreme, u nekoliko navrata pisalo se o okrutnosti policije koja je pretukla osumnjičene pod izgovorom da su se opirali

hapšenju. Nasilje rađa nasilje. Pre samo nedelju dana izbila je pobuna u jednom od siromašnih kvartova. Padale su kamenice i sevali noževi. Buknuli su podmetnuti požari. Gerilci su se sukobili s policijom i nastao je haos. Na kraju su intervenisali vatrogasci i smirili situaciju. „Ali ja sam...“

„Šta? Belac? Amerikanac? To ti neće pomoći. Živiš ovde i zato treba da se ponašaš u skladu s tim. Ovde ja postavljam pravila.“

„Kunem se da ništa ne znam.“

Lisjenov telefon počinje da zuji. On gleda u broj na ekranu i javlja se. „Da?“

Dok sluša šta mu glas s druge strane govori, izraz lica mu se menja. Na njemu se pojavljuje strah.

„Odmah dolazim“, odgovara i prekida vezu.

„Šta znaš o brodu svog ortaka?“

„Karterovom? Ne mnogo. Znam samo to da ga drži u marini u Rodni beju.“

„Da li te je ikad odvodio na njega?“

„Ma kakvi. Šalio se da je to njegovo ljubavno gnezdo. Mislim da je tamo krišom odvodio devojke da Kolačić ne bi bila ljubomorna.“

„Rekao bih da tamo nije krio samo devojke.“

Nekada

Imala je visoku temperaturu, procenio je Rob pošto joj je samo dirnuo čelo. Tog jutra kad je polazio na posao, Eli je samo zastenjala i rekla mu da ostaje u krevetu, jer se već drugi dan uzastopce oseća loše. Ali kad se vratio kući, neprijatno se iznenadio što joj nije bilo nimalo bolje. Pokušao je da je privoli da se podigne u sedeći položaj da bi joj dao da popije malo vode. Oklembesila se svom težinom u njegovim rukama dok je prinosiso šolju njenim ispucalim usnama.

„Dušice, hajde, popij malo vode. Molim te.“

Zastenjala je i zamlatarala rukama ispred sebe kao da se od nečeg brani. „Zaustavi ove strele! Idu ka meni!“

„Mila, nema nikakvih strela. Samo buncaš od visoke temperature. Hajde, popij malo vode.“

Uspeo je da je privoli da uzme gutljaj vode, posle čega se beživotno strovalila na jastuk. Bila je sva mokra od znoja i Rob je pokušavao da se priseti da li je obilno znojenje loš znak ili možda predskazuje da groznica polako jenjava.

„Strele! Ubadaju se u mene! Boli me!“, i dalje je buncala Eli.

Robu se u tom trenutku pred očima ukazala tetovaža kostura sa strelom u ruci koja je krasila Kvinovu ruku. Kvin je i njega pokušao da natera da istetovira isti motiv kao simbol vernosti, međutim, Rob je uspeo da se izvuče, ubedivši oca da će biti mnogo uspešniji u poslu i manje uočljiv ako ne bude imao vidljive belege po kojima bi

ga mogli prepoznati. Mada mu nije bilo pravo, Kvin se složio s njim. Prisetivši se ovog detalja, Robovo lice zgrčilo se u grimasu. Strele o kojima je Eli trućala zapravo su bili delići njegove skrivene prošlosti koja kao da se kroz njene reči pomaljala iz njegove podsvesti.

Eli je opet pala u san sličan komi, bleđa kao krpa i plitko dišući. Ponovo joj je dodirnuo čelo. Bilo je vrelo i vlažno. Pošao je u kuhinju da proveriti imaju li konzervu pileće supe u frižideru, usput razmišljajući šta još može da uradi da joj pomogne. Dok je grejao supu na šporetu, začuo je tup udarac kao da je nešto palo. Otrčao je u spavaću sobu i pronašao Eli na patosu, upalih očiju i prestravljenog izraza lica.

„Zaustavi ih! Zaustavi! Molim te!“, zavapila je, očajnički se kaćeći za njega.

Tresla se celim telom, kolutajući očima. Podigao ju je u naručje i istrčao napolje.

Utrčao je u Hitnu pomoć s Eli u naručju.

Pošto su joj lekari stabilizovali stanje, dežurni doktor saopštio mu je da je uradio pravu stvar i praktično joj time spasao život, budući da je ozbiljno dehidrirala, zbog čega je mogla da umre. Dok je te noći bdeo pored njenog kreveta, posmatrajući je kako spava i brojeći kapljice infuzione tečnosti kako upadaju u njenu venu, Rob je tek tada shvatio koliko mu Eli znači i koliko bi patio da ju je, ne daj bože, izgubio.

„Nevesela priča“ bio je izraz kojim bi mogao opisati današnji dan. Tu frazu je prvi put čuo u Los Anđelesu, gde je živio pre nego što se doselio u Njujork. Koristili su ga svi odreda: i advokati, i producenti, i režiseri, i glumci, i pisci – i to onda kad su hteli da opišu neki projekat gde su uložili mnogo truda i novca, a koji se kasnije pokazao kao neuspešan.

Tad se prvi put obreo u Los Anđelesu. Mada je mislio da mu se taj grad nimalo neće dopasti, zavoleo ga je na prvi pogled. Prijala mu je njegova topla klima, uživao je u svojoj kući s bazenom i velikim travnjakom i radovao se susretu s ljudima koji su tamo, na neki čudan i apsurdan način, svi redom bili zalučeni svojim poslovima što su se, u većoj ili manjoj meri, vrteli oko filmske industrije. Budući da

je vozio skupocen automobil i baratao s dosta gotovine, nije mu bilo teško da osvaja žene. Dobio je na korištenje nov *ferari* i brdo luksuzne garderobe, džogirao je na plaži, pešačio Beverli Hillsom i širio o sebi lažne priče pomoću kojih se lako infiltrirao u krugove u koje je želeo da uđe. Povrh svega, tamo je nekog i ubio.

Čovek kog je tad lišio života zvao se Ken Korkoran. Taj je radio kao finansijski direktor i imao ženu i troje sitne dece u Ajdahu. Korkoran se nekako domogao položaja finansijskog direktora u banci koja se bavila startup kreditima (to je izdejstvovao preko momka na visokom položaju s kojim je delio sobu kao student, a posle ga godinama nije video). Ken je imao velike ambicije i bio izuzetno proždrljiv za sve ukusne zalogaje koje mu je Los Anđeles ponudio. Leteo je privatnim avionom u Vegas, povaljivao kurve i šmrkao kokain u svojoj luksuznoj kancelariji na Sanset stripu. Dobijao je pozivnice za sve premijere, opijao se po barovima i rastezao sredstva namenjena troškarenju do krajnjih granica.

Holivud je progutao Kena otprilike isto onoliko koliko je Ken progutao Holivud, što i nije bilo naročito teško kad imate biznis karticu finansijskog direktora banke koja je upumpavala svež kapital u grad. Takve su svi voleli, čak i kad su ih mrzeli. Mada je bio vešt s novcem, Kenu je nedostajala nota kreativnosti, baš kao i emotivna inteligencija (ali ruku na srce, razmetljivost i preterano troškarenje nisu bile samo Kenove osobine, već i mnogih drugih koji su zbog njih propali).

Na jednoj proslavi koju je priredila poznata i jaka televizijska kuća, Ken je pokupio nepoznatu mladu i zgodnu devojkicu, odveo je kući i zatim tucao do nemilosti. Čak je sve i snimio. Sutradan, kad je devojkica otišla, pregledajući spisak sponzora, naišao je na podatak da je devojkica s kojom je bio, zapravo, ćerka vlasnika pomenute televizije. Budući da je imao snimak seksa s njom, nije mu trebalo mnogo vremena da smisli kako da ga najbolje iskoristi. Zbog već spomenutog nedostatka kreativnosti, Ken se opredelio za najgoru moguću varijantu – ucenu. Međutim, on nije tražio od devojkicinog oca veliku količinu keša ili nešto tome slično u zamenu za traku sa snimkom, već je zahtevao od njega da mu obezbedi milionski producentski

posao. Na njegovu nesreću, sve je izmaklo kontroli kad mu je vlasnik te televizije drsko odgovorio da slobodno pusti u etar snimak seksa s njegovom ćerkom; budući da je njoj bilo svega šesnaest godina, Ken bi lako mogao završiti u zatvoru zbog obljube maloletnice. („Ovo je pobjeda moje porodice, ti, gnusni skote“, glasila je rečenica kojom je gnevni otac završio telefonski razgovor s njim.) Posle toga Ken je zakopao traku i držao jezik za zubima.

Međutim, pošto je vlasnik televizije bio dobar Kvinov prijatelj (šuškaloo se da su njih dvojica bili u dilu u vezi s preprodajom oružja), šest meseci od pokušaja iznude, Ken je završio mrtav i zakopan u temelje restauriranog bazena u Robovom dvorištu.

Posle obavljenog ubistva, ispred kuće koju je Rob kupio samo radi posla, osvanula je tabla s natpisom *Na prodaju*. Ali za razliku od drugih sličnih poslova, Rob je ovog puta osetio nemir, jednim delom zbog toga što je zavoleo Los Anđeles, a mora da ga napusti, a drugim zbog svega onog što je morao da preduzme da bi se uverio da su sve eventualne kopije sporne trake uništene i da ga niko ne može povezati ni s Kenom, ni s vlasnikom televizije (koji je, uzgred rečeno, insistirao da dođe da pljune na Kenov leš neposredno pre nego što su ga ubacili u svež beton).

Rob je dobio sve. Imao je novac, imao je žene, imao je sve što je ikad želeo. Međutim, i pored svega toga, nije se osećao dobro. U ćelije mu se lagano uvlačila slabost, ulazila mu polako u krvotok, čineći ga odbojnim samom sebi. Mada je naizgled bio čvrst, iznutra je bio mek; spolja je delovao lepo, jedro i zdravo, dok je iznutra bio truo, izopačen i iskvaren. Pomislio je na Solanu, onu slatku Kubanku čiji je leš more izbacilo na obalu nedugo pošto je Rob u njenom prisustvu ubio onog narkomana. Zapitao se da li je Kvin možda imao neke veze s njenom smrću.

Pomislio je da bi mu sad dobro došao odmor. Mogao bi otići u Kabo ili na Havaje, ili na neko od onih mesta za koje stanovnici Los Anđelesa pričaju da su neverovatno lepa. Ali istovremeno se uplašio da bi onako dokon imao dovoljno vremena da iznova i iznova premotava film i preispituje svoje postupke, tako da mu je novi zadatak

Nina Sadovski

u Njujorku, koji mu je Kvin u međuvremenu dodelio, legao kao kec na desetku. Dok bude radio i izvršavao zadatke, usredsređujući se samo na krajnji cilj, neće imati vremena za introspekciju ni moralnu samokritiku. Bio je dobar u svom poslu i s tim je morao da se pomiri.

A onda se pojavila Eli i promenila ga iz korena.

Sada

Lisjen ulazi krupnim korakom u marinu u Rodni beju, s namerom da pronade *Kapric*, brod Kartera Vilijamsa. Duž obale i uz mol postavljeno je mnoštvo restorana, kafića i ketering službi, na usluzi samo vlasnicima brodova i jahti. Lisjen prelazi pogledom preko lica tih ljudi: svi su rumeni, nose karirane šortseve i brodske mokasine, oko vrata im sijaju debeli zlatni lančići. Na terasi kluba *Oušen*, bend svira salsu čiji se zvuci stapaju s vrelin vazduhom. Nekoliko parova njiše se u ritmu muzike, dok ostali sede, smeju se i pijuckaju piće. Lisjen razgleda velike elegantne jahte, brodove s kabinama i katamarane. Morske ptice nadleću krešteći preko neba, dok one hrabrije staju na ogradu terase restorana, čekajući da im neko dobaci zalogaj. Ovde sve vrvi od života. A sad i od smrti.

Preko neba se dovlače teški sivi oblaci, nagoveštavajući oluju.

Jedan uniformisani policajac, mladić po imenu Frenk Džesap, prilazi Lisjenu i pozdravlja se s njim. Odmah zatim obraća mu se direktno, bez ikakvog uvoda: „Crvena majica, šorts, patike.“

Lisjen oseća kako mu se diže stomak, prisativši se Gabrijelinog opisa crvene majice sa slikom kamiona koju je njen sinčić imao na sebi u trenutku nestanka. „Moram lično da ga vidim.“

Džesapove usne se stežu, ali ipak poslušno klima glavom. „Naravno.“

„Lisjene, čuo sam... za Tomasa.“ To je Alfons. Stari islednik hvata Lisjena za ruku. Instinktivno, Lisjen steže zube pripremajući se da čuje lošu vest. Ali Alfons ga iznenađuje. „Molim se bogu da nije on“, govori mu starac.

Lisjen namerno ubrzano trepće da bi sprečio suze da poteknu. „Hvala ti. Jesi li već pregledao telo?“

Alfons odmahuje glavom. „Nisam, tamo je prilična gužva. Tehničari još rade.“

„Moram da pogledam.“

„Naravno.“

Džesap ga prati do broda. To je *karver* 466, skupa i elegantna jahta. Unutra su tri luksuzno nameštene prostorije s najmodernijim stereo-sistemom. Kuhinja je, takođe, bogato opremljena; tu su mikrotalasna pećnica, mašina za pranje i sušenje veša, električna rerna, frižider, zamrzivač. Vrata su odškrinuta. Ugledavši Lisjena, tehničari se sklanjaju u stranu u znak poštovanja. Lisjen zastaje i skuplja hrabrost da pogleda unutra.

Čije li će telo ugledati tamo? Malog đavolka Olivijea? Sićušnog, krhkog Sebastijana? Bucmastog Žakoba? Mršavog Pjera kvrgavih kolena i klempavih ušiju? Molim te, bože, samo neka nije Tomas. Molim te, neka nije ni neki drugi nesrećnik za kog Lisjen i ne zna da je nestao.

Lisjen zaviruje u frižider, napet od straha i strepnje. Unutra je telo nekog dečaćića koje je neko na silu ugurao, pa sad stoji iskrivljeno pod čudnim uglom. Dete ima na sebi svetlocrvenu majicu.

Lisjen se stresa od jeze.

Dečak ima svetlu kovrdžavu kosicu i kožu boje kapučina. Nije Tomas. Hvala ti, dragi bože. Odmah zatim, Lisjen oseća kako ga u jednakim količinama preplavljuju i tuga i bes. Dečak je Olivije Kasjel. Pred očima mu se pojavljuje fotografija koju su mu doneli dečakovi prestravljeni roditelji, ona na kojoj mališan pokazuje mišiće. Sad tim istim roditeljima mora da saopšti da im nebo nije uslišilo molitve. Njihov sin je mrtav.

Nekada

Eli je za trenutak zastala pored Džejsonove bolničke postelje, a zatim sela na ružnu narandžastu stolicu namenjenu posetiocima. Mašinerija koja ga je održavala u životu neumorno je pištala i šištala. Eli se stresla. Zatim je ispružila ruku i nežno je spustila na Džejsonovo čelo.

„Došla sam nešto da ti kažem“, počela je. „Sećaš li se vremena dok smo se nas dvoje osećali nepobedivim? I kako smo u šali govorili da nam je jedini cilj da se dobro osećamo, da se samo zabavljamo i uživamo do mile volje? Sve nam je bilo nadohvat ruke. Bili smo prepuni nadanja i vere.“

Eli je uzela njegovu mlitavu ruku u svoju. Na onom zelenom fluorescentnom svetlu, dijamant na njenom vereničkom prstenu zasijao je još jače.

„Volela bih da sam mogla da ti pokažem više saosećanja kad si mi ispričao za svoju i Dagovu vezu. Da jesam, sve bi se verovatno odvijalo drugačijim tokom i ti sad ne bi bio ovde. Zato sam došla da ti se izvinim.“

Zaćutala je i zamislila se, prisećajući se sebe kakva je nekad bila – ludu zaljubljena u ovog momka koji sad bespomoćno leži ovde, vegetirajući poput biljke.

Duboko je udahнула. „Došla i da ti kažem da se udajem. Zove se Rob. Rob Boman. On je jedini koji je uspeo da me izleči od tebe, Džejsone. U glavi sam milion puta prošla kroz ono što se, zapravo,

dogodilo između nas one noći, ali ipak nisam smogla snage da mu kažem istinu. Znam da iskrena ljubav podrazumeva iskrenost, ali eto, ja nisam imala petlju da mu kažem šta sam učinila. Uostalom, i ti si tvrdio da me voliš, pa si mi ipak prećutao vezu s Dagom, zar ne? Žao mi je što sam bila neiskrena prema Robu, ali prosto ne mogu da ga pogledam u oči i da u njima ne vidim ljubav već odbojnost. Izvini za sve. Izvini i za to što te više neću posećivati. Više se neću vratiti. Ovo je moja poslednja poseta. Moram da se okrenem sopstvenoj budućnosti i zato ti se još jednom duboko izvinjavam što sam te smestila ovde i uskratila ti da proživiš svoju. Oprosti mi, molim te.“

Eli je izduvala nos i obrisala suze, trudeći se da se sabere. U tom trenutku u sobu je ušao buc masti kosooki bolničar da proveri Džejsonove vitalne funkcije. Uputio je Eli pogled pun saosećanja.

„Oprostite što vas uznemiravam. Želite li da vas ostavim još malo nasamo?“

„Ne, hvala vam. Upravo sam krenula.“

Dok je Eli prolazila pored bolničara, ovaj joj je nežno dodirnuo ruku.

„Lepo je od vas što ga posećujete svake nedelje. Ali isto tako znam da vam je teško što ga vidite ovakvog. Mlada ste žena. Trebalo bi da nastavite svoj život.“

Sada

Lisjen izlazi iz kapetanove kancelarije očiju suznih od besa. Njegov pretpostavljeni upravo ga je poslao na prinudno odsustvo uprkos tome što se Lisjen tome protivi, tvrdeći da nestanak njegovog sestrića nema nikakve veze s druga dva ubistva, pa čak ni s nestankom preostale trojice dečaka. Uzalud, njegov kapetan ne misli tako. Štaviše, on smatra da postoji velika mogućnost da je malog Tomasa zadesila ista sudbina kao i jadnog Olivijea.

„To nije istina!“, odbrusio mu je Lisjen, nipošto ne želeći da prihvati mogućnost da je Tomas mrtav. Po njegovom mišljenju, sva četvorica dečaka još su u životu i čekaju da im on pomogne, što mu i jeste dužnost.

Međutim, kapetan ostaje pri svom. Lisjen mora na odsustvo. Treba da sedi kod kuće pored žene i deteta dok ne prođe istraga.

Lisjen je i ranije video taj kapetanov pogled. U njemu se mešaju sažaljenje zbog mogućeg lošeg ishoda istrage i odlučnost da svog najboljeg detektiva sačuva od posledica takvog ishoda.

Međutim, Lisjena izluđuje ovakav kapetanov stav, pa nastavlja da se raspravlja s njim, rizikujući da bude kažnjen zbog neposlušnosti. Pokušava da ga ubedi da je istraga na dobrom putu. Imaju trag o plavom taksiju. Treba još jače da pritisnu Vilijamsovog partnera i detaljnije ispitaju njegovu devojkicu. Govori mu da je pred njim brdo posla i da nema vremena za odmor i sedenje kod kuće.

Kapetan je zadivljen Lisjenovom žestinom i upornošću, ali ipak ne popušta. Novinari vršljaju po celom ostrvu. Vest o smrti dvoje američkih doseljenika sve više raspaljuje njihovu nezajažljivu glad za senzacijom. Pritisak vlasti i političara na njega raste iz dana u dan i slučaj mora da se reši što pre. Zato mu sad nisu potrebne rastrojene teče, čije su misli usmerene samo na pronalaženje deteta ženine sestre, već ljudi od zadatka, usredsređeni i nepokolebljivi, objašnjava mu kapetan i time završava njihov razgovor.

Dok besno korača hodnikom, Lisjenove emocije su uskomešane. U jednom trenutku preplavljaju ga neverica i šok, u drugom bes i tuga. Idi kući! Sedi pored žene i čekaj! Ma nema šanse!

Proseodi Amerikanac četvrtaste vilice razgovara s dežurnim policajcem preko drvenog pulta, insistirajući na tome da želi da popriča s detektivom koji vodi istragu o ubistvu Amerikanca u hotelu *Gran Sukre*, i time privlači Lisjenovu pažnju. Ovakvi prizori ovde nisu neobični: kad god se dogodi nešto ovako krupno, u policijsku stanicu nahrupe razni ludaci, manijaci, tobožnji svedoci i lažni izvršioци. Međutim, ono što Lisjenu naročito upada u oči jesu ožiljci na licu ovog čoveka, koji ukazuju na to da mu je nekad davno bila odsečena donja usna.

Nekada

Rob je pokušao da smiri nemirne prste. Prvo je jednom krcnuo zglobovima, a zatim sklopio ruke pred sobom i spustio ih na sto.

Poranio je. Sedeo je leđima oslonjen o zid na mestu odakle je imao čist pogled na ulazna vrata. Restoran je bio tih i odisao je elegancijom. Rob se plašio ovog sastanka, mada ga je sam ugovorio.

Kad se Kvin pojavio na vratima, Robov puls se ubrzao. Primitivši ga, Kvin se pozdravio s domaćicom restorana, a zatim se krupnim koracima uputio ka Robovom stolu. Stigavši do njega, izvukao je stolicu i seo.

„Dobro izgledaš.“

Rob mu nije odgovorio.

„Mora da je ljubav posredi.“

„Video sam te, znaš. Onog dana u robnoj kući. Zato sam te i pozvao danas, da ne bi pomislio da krijem svoju vezu od tebe.“

Kvin mu se osmehnuo. „U stvari, malo sam uvređen. Rođenog oca ne zoveš na venčanje?“

„Slušaj, nije da sam ti nezahvalan. Naprotiv. Jesam. I to mnogo. Ali želim da znaš da zaista volim onu devojkicu s kojom si me video. U njoj vidim šansu da budem srećan i da promenim život. Siguran sam da mi i ti to želiš.“

„Oduvek sam se zalagao da budeš srećan.“

Tračak nade zasijao je u Robovom srcu. „Dakle, slažeš se? Pustićeš me da živim svojim životom?“

Kvin je lagano spustio ruku na Robov zglob. „To nije tako lako kao što zamišljaš, taj život koji priželjkuješ: kuća s belom ogradom, čopor dece u dvorištu i SUV pred kućom. Ne misliš li da si malo brzopleto odlučio da izađeš iz posla i promeniš način života?“

„Jesam, ali samo jednom. Više ne mislim tako.“

„Ali nadam se da si svestan da treba da završiš posao zbog kog si došao ovamo? Jesi li?“

„Jesam, ali ne mogu to da uradim.“

Kvinovi prsti sada se sve čvršće stežu oko Robovog zgloba. „Možeš, moraš i hoćeš. Završićeš ono što si započeo. Nemoj nikad da zaboraviš koliko znam o tebi i koliko ubistava mogu da povežem s tobom, samo ako mi se tako prohte.“

„A ako obavim posao?“

„Onda preostaje samo još jedno.“

„Koje?“

„Sećaš li se svog starog prijatelja? Meta Volša?“

„Naravno da se sećam.“ Posebno njegovog šokiranog izraza lica dok mu se krv slivala niz bradu.

Kvin se nagnuo preko stola i pokazao mu rukom da se i Rob približi njemu. „On je jedini koji može da poveže tebe i mene. Preselio se u drugi grad i živi pod drugim imenom. Ali ja sam ga pronašao. Tvoj zadatak je da ga ubiješ. Pustiću te tek kad i to budeš obavio“, procedio je kroz zube i otpustio mu ruku.

Rob je spustio pogled prema svom zglobu. Na mestu gde su bili Kvinovi prsti već je počela da mu se pojavljuje modrica.

Rob je pomislio na Eline osetljive kosti i nežno srce. Podigao je glavu i ukrstio pogled s Kvinovim.

Sada

„Slušaj, kučko, ne znam šta to izvodiš ovde...“, urla od besa Ludi Bi. „Prvo me dovlačiš u ovu vukojebinu, u ovu ukletu kuću! Zatim mi paradiraš pred očima s tim zgodnim belim dupencetom...“

Eli se s teškom mukom uzdržava da mu ne odbrusi.

„A sad još i ta nestala deca!“, nastavlja on da se dernja i prilazi joj korak bliže. „Ti si prava hodajuća nevolja! Znaš?“

Eli podiže ruku u znak molbe. „Slušaj, samo želim da spasem tog dečaka. I druge, ako su unutra. Eto, zato sam te dovukla ovamo.“

Ludi Bi počinje da trepće onim svojim zakrvavljenim očima. „A lova? Droga? Šta je s tim?“

„Nema ni love ni droge. Slagala sam te. Ali ovi ljudi krađu ne-
dužnu decu i prodaju ih. Zato mi je bila potrebna tvoja pomoć.“

Ludi Bi nemo zuri u nju. „I još mi je potrebna“, nastavlja ona, trudeći se da joj glas zvuči molećivo. „Potrebna mi je tvoja pomoć.“

„Oдох ja odavde!“, odgovara joj on nabusito i okreće joj leđa. „Kome je potrebno ovo sranje?“

Iz daljine se i dalje čuje neutešni plač onog jadnog dečaka. Eli prelazi pogledom preko cele kuće. Bude li nekako uspela da se uspen-
tra na krov iznad trema... Možda bi onda uspela da uđe u prostorije odakle se čuje dečji plač.

„Daću ti još petsto dolara. Ali pod uslovom da mi pomogneš da se popnem na onaj krov.“ Ludi Bi zastaje u pola koraka i okreće se

prema njoj. Ona mu pokazuje prstom gde treba da je popne. Njegov pogled prvo putuje prema tremu, a zatim se vraća na nju.

„Ali ako me budeš sačekao i odvezao ono dete odavde, daću ti hiljadarku.“

„Lovu na sunce.“

Eli zavlaci ruku u torbu, izvlači novac iz nje i širi ga pred njegovim očima kao lepezu. Pred Bijevim očima sija deset novčanica od po sto dolara. „Jesmo li se dogovorili?“

Ludi Bi odgovara joj neobaveznim sleganjem ramena.

Eli se šunja ivicom zida i stiže tačno ispod trema. Srce joj se steglo od tuge zbog dečjih jecaja koji sa sprata dopiru do njenih ušiju. Ludi Bi joj se pridružuje, očima streljajući okolinu. Eli zna da ne sme da načini nijedan pogrešan korak, jer će u suprotnom ovaj nestati u vidu magle. Njegov strah toliko je očigledan da se može namirisati.

Da bi ga malo primirila, Eli mu pruža ugovorenu svotu. Diler trpa novac u džep i pravi joj lopovske merdevine. Eli prebacuje torbu preko ramena i penje se na rešetku koju joj je od svojih ruku napravio Ludi Bi. On je podiže, ona se hvata za oluk, podiže se na mišiće i uspeva da prebaci težinu na krov trema, pritom napravivši laganu buku. Eli zadržava dah i ostaje da sedi nepomično, osluškujući. Ne čuje se ništa drugo osim tužnog dečjeg cviljenja i šuštanja drveća koje se pomera na toplom tropskom povetarcu.

Posle nekoliko trenutaka dugih kao večnost, Eli konačno ispušta vazduh kroz nos i odmah zatim počinje da se kreće, puzeći uz crepove prema sobi odakle se povremeno čulo dečakovo jecanje i šmrcanje. Kad je stigla do tog prozora, okreće se i gleda dole – od Ludog Bija nema ni traga ni glasa.

Reka znoja sliva joj se niz leđa. Eli zaviruje kroz slomljeno prozorsko okno. U senovitom uglu prazne sobe sedi dečaćić s kolenima skupljenim uz grudi i rukama čvrsto obavijenim oko mršavih nogu. Ugledavši je na prozoru, dečak naglo prestaje da plače. Eli stavlja prst preko usana, dajući mu time do znanja da ćuti.

Zatim nečujno ulazi kroz prozor u sobu i prilazi detetu. Spušta se u čučanj da bi im oči bile u istoj ravni. „Zovem se Eli“, šapuće mu.

Dete samo nemo zuri u nju, gledajući je onim svojim očima boje ćilibara, ispunjenim paničnim strahom. Njeno srce udara kao ludo. Šta ako malac počne da vrišti?

„Došla sam da te spasem“, brže-bolje mu se obraća šapatom. „Kako se ti zoveš, dušo?“

On je i dalje ćutke gleda u nju i glođe zglavak prsta. Zatim joj odgovara šapatom: „Zovem se Tomas.“

„Tomase“, govori mu ona. „Došla sam da te spasem“, ponavlja mu još jednom.

U njegovom ukočenom pogledu vidi se samo neverica. Eli se zatim podiže i odlazi do prozora, pokazujući mu rukom da joj priđe. „Vidiš li kako je krov trema ovde visok i pruža se do ispod samog prozora?“ pita ga ona i pokazuje mu prstom prema kroviću. On je ćutke gleda i posle nekoliko sekundi klima glavom. „E pa, vidiš, tako sam se ja popela ovde kod tebe. Tomase, pomoći ću ti da prebaciš noge preko prozora i da staneš na krov, ali onda moraš sam da otpuziš unatraske do oluka i spustiš se do one strane trema. Čim stigneš tamo, treba samo da skočiš na zemlju. Možeš li to, Tomase?“

Dečak uspaničeno prelazi pogledom od prozora do nje i nazad. Na licu mu se vidi strah.

„To ti je isto kao kad se u parku vereš po penjalicama. Dečko tvojih godina sigurno može da se uzvere do vrha penjalice, je li tako?“ Mališan joj odgovara klimanjem glave. „Čim se prizemliš, trči što dalje od ove kuće. Obećavam da ću doći odmah za tobom. U redu?“

„Ali, dušice, moramo *odmah* da krenemo. Dakle, sad ću te prebaciti preko prozora, a onda dalje nastavljajući kao da se spuštaš niz penjalicu. Čim skočiš na zemlju, diži se i beži trkom prema putu. Tamo će te čekati jedan čika s motociklom. Ne boj se, možeš mu verovati. On će te odvesti kući. Znaš li svoju adresu?“

„Naravno da znam. Imam već šest godina.“

„Šest? Pa ti si veliki dečko. Sigurna sam da ćeš moći ovo da izvedeš.“

Eli podiže dete u naručje. Lak je kao perce. Postavlja ga na sims prozora. Uplašivši se visine, dečko se meškolji u njenom naručju.

Eli mu upućuje topao osmeh i miluje ga po obrazu. Sasvim neočekivano, on joj odgovara blagim smeškom. Zatim se pažljivo spušta na krov, okreće se leđima prema kosini i počinje četvoronoške da se spušta niz krov, naizmenično pomerajući ruke i noge. Kad je Eli prebacila jednu nogu preko prozora, spolja se začuo zvuk od kog joj se sledila krv u žilama. Dete je palo i počelo da klizi prema ivici krova, grebući grčevito noktima po crepovima. Kad mu se telo našlo u vazduhu, s usana mu se oteo krik, ali je ipak uspeo nekako da se zakači prstima za oluk.

S mesta gde se nalazi, Eli može da vidi samo njegove prstiće koji počinju da bele od njegove težine.

„Tomase!“, obraća mu se onoliko glasno koliko je bezbedno da je ne čuju. „Tomase, zlato, slušaj me dobro. Pusti se i samo doskoči na zemlju. Umeš li to?“

On čuti. Čuje se samo njegovo glasno, ubrzano disanje.

„Tomase“, obraća mu se Eli pevšući. „Čuješ li me, dušo? Pusti se i samo padni na zemlju. Veruj mi. Samo se pusti.“

On se i dalje ne pomera i ne govora.

Eli se potom prevrće na stomak i pušta se niz kosinu krova. Stigavši do ivice, pruža mu ruku, ali ne uspeva da ga dohvati. Menja položaj i uvlači stopala pod poslednji red crepova ne bi li sebi napravila bolji oslonac. Zatim mu ponovo pruža ruku, pokušavajući da ga dohvati.

„Nemojte me pustiti da padnem. Molim vas!“, preklinje je on jedva čujnim glasom. Ona se naginje preko ivice i gleda odozgor na dečakovo prestravljeno lice.

Njegove male ruke nategnute su kao strune. Gleda je širom otvorenih očiju. Njegove slabašne ruke počinju polako da popuštaju pod njegovom težinom. Dečak tužno cvili. Eli poseže rukom za njim, ali ga promaši i umesto da uhvati Tomasa, hvata vazduh. Zatim pokušava ponovo i ovog puta uspeva da ga zgrabi za majicu. U tom trenutku njegovo sićušno telo proklizava kroz preveliku majicu i kreće da leti prema pošljunčanoj stazi.

Do krajnjih granica

Eli ne može da odredi šta joj je bilo strašnije: dečakov krik koji je ispustio tokom pada, jezivi zvuk što se začuo kad je njegovo krhko telo udarilo o tlo, ili strašna tišina koja je nastupila potom. Dete leži na zemlji poput slomljene ptičice, ne pomerajući se.

„Tomase! Dušo!“

On i dalje samo nepomično leži. Eli steže njegovu crvenu majicu u ruci, boreći se da ne zarida od tuge.

Nekada

Rob je kasnio. Eli je pogledala na ručni sat i učtivo se osmehnula roditeljima i organizatorki venčanja. „Sigurna sam da će se moj verenik pojaviti svakog trenutka...“

U sebi je odlučila da mu oprostí još deset minuta pre nego što se bude zabrinula. U međuvremenu, dok se on ne bude pojavio, oni bi mogli početi da biraju stolnjake, budući da je Rob pre nekoliko nedelja velikodušno ustupio svoj deo nadležnosti Elinoj majci. Osmehnula se samoj sebi prisećajući se kako je pokajnički podigao ruke uvis dajući joj tim gestom do znanja da se predaje i priznaje da je ona bila u pravu kad mu je rekla da je njena majka naporna i nezaustavljiva napast.

Eli se zatim obratila majci. „Volela bih da uzmemo bele stolnjake sa srebrnim nadstolnjacima. Šta ti misliš o tome?“

Elina majka napućila je usne. „Meni se više dopadaju ovi boje lavande.“

Eli se nakašljala da bi prikrila smeh. Naravno da je njena majka želela boju lavande. Da je Eli rekla da ona želi tu boju, njena majka sigurno bi odabrala kombinaciju bele i srebrne. Šteta što Rob sada nije bio ovde da mogu zajedno da se šale na račun njene majke.

Na drugom kraju grada, Rob je po ko zna koji put pogledao na sat i u sebi opsovao Itana Klarka. Taj je mesecima bio tačan u minut i nikad nije kasnio, ali danas ipak jeste. Da nije, Rob bi već odavno stigao

na odredište i s budućom suprugom i taštom raspravljao o odabiru boje stolnjaka i cveća za venčanje. Umesto toga, morao je da stoji na prepunom peronu podzemne železnice na Junion skveru i, krijući se iza raširenih dnevnih novina, strpljivo čeka da se Itan pojavi.

Konačno ga je ugledao. Itan je zastao na vrhu stepeništa, a zatim nesigurnim korakom sišao do perona. Kravata mu je bila razvezana, a lice zajapureno. Usput se sudario s jednom zdepastom crnkinjom s afro-frizuricom i nespretno joj se izvinio, a zatim nastavio da grabi nesigurnim korakom prema peronu broj šest. Robu je bilo jasno da je Itan pod gasom. U poslednje vreme njegov drug bio je pod velikim pritiskom i zbog toga mu se često poveravao. Eto, baš pre tri dana, dok su njih dvojica stajali za šankom u restoranu, čekajući da im oslobode sto, a Eli i Marsi razglabale o venčanju, Itan ga je odvuкао u stranu i onda mu se pošteno izjadao. Rekao mu je da Marsin biološki sat uveliko otkucava i da, uprkos svemu, ona nikako ne uspeva da zatrudni. Poverio mu je i to da su se nedavno njih dvoje podvrgli testiranju ne bi li utvrdili kod koga je biološka greška. Dodao je da se plaši da vidi rezultate testa i da se užasava cele te zavrzlake u vezi s eventualnom veštačkom oplodnjom. Seks bi trebalo da bude prijatan i zabavan, rekao mu je. Bebe bi trebalo da se začnu spontano, nije li tako, zapitao ga je. Naglasio mu je da se nagledao parova koji su se borili protiv steriliteta i u toj borbi toliko pregoreli da su na kraju uništili prvo svoj seksualni život, a potom i kompletan brak.

Međutim, Itan tad nije mogao znati da je Robu dobro bio poznat i drugi, mnogo veći razlog njegove napetosti. Budući da je negde *zaturio* milion dolara Kvinovog novca, Rob je znao da je njegovog poznanika, osim problema s Marsinim začecem, mnogo više mučio ovaj drugi, daleko ozbiljniji problem.

Dok je pogledom pratio Itanovo kretanje, Rob je pomislio na sve one ljude koje je tokom proteklih godina *počistio* po Kvinovom nalogu. Bili su to sve sami kriminalci, gangsteri, manijaci i ludaci. Talog društva. Ološ i bagra. Valjda mu je zbog toga bilo lakše da oprosti samom sebi što ih je lišio života. Ali nije to činio radi sebe. Išao je tamo gde mu je rečeno i radio ono što mu je naređeno, posle čega bi

nastavljao s *normalnim* životom, i tako do sledećeg zadatka. U međuvremenu je uživao u blagodetima luksuza: jeo je i pio po najboljim restoranima, nosio skupocenu odeću i zlatne satove, boravio po najskupljim hotelima, vozio besne automobile i trošio velike svote po mondenskim, egzotičnim letovalištima, gde bi se osećao blaženo svoj i istovremeno veoma usamljeno. Ali tako je bilo samo tokom dana.

Noći je provodio boreći se s neopisivim košmarima.

Itan se namestio uz samu ivicu perona. Nagnuo se preko ivice da bi pogledao da li nailazi voz. Videvši to, Rob je pomislio kako mu je baš krivo što mora da ga ubije. Zavoleo ga je, baš kao i njegovu suprugu, preko koje je i upoznao Eli. Na neki apsurdno gnusan način, bilo mu je drago što Marsi nije uspela da zatrudni, jer bi joj, u suprotnom, bilo teško da sama podiže dete.

Svestan da mora da izvrši ovaj zadatak da bi se oslobodio Kvinovih kandži i pobegao od ovog gnusnog posla, Rob je obećao samom sebi da će pronaći način da se nekako iskupi kod Marsi, međutim, odmah zatim odagnao je tu misao, znajući da ne postoji ništa što bi mogao učiniti za ženu kojoj je oduzeo voljenog supruga. Čime bi joj uopšte mogao nadoknaditi toliki gubitak? Ničim. Ali eto, i on sam dugo je mislio da se nikad neće zaljubiti, pa se Eli nekim čudom ipak pojavila u njegovom životu. Možda će se isto tako i u Marsinom životu jednom pojaviti nova ljubav. Čak i dok je samo razmišljao o ovome, Rob je bio svestan da su ovo bile čiste budalaštine i gluposti. Počeo je neodlučno da cupka, ljuljajući se na petama. Grizla ga je savest. Dođavola! Kako bi uopšte mogao da ubije prijatelja? Bilo mu je veoma teško da odluči takvo nešto, uprkos svemu lošem što je u međuvremenu saznao o Itanu.

Ponovo je pogledao na sat. Sranje. Eli će poludeti zbog njegovog kašnjenja.

Konačno, iz daljine se začula huka dolazećeg voza. Rob je video kako se Itan zaneo u stranu i očešao o jednu mladu, istetoviranu Portorikanku, koja je na to zakolutila očima i pokazala mu srednji prst. Zatim se ponovo nagnuo napred da proveri gde je voz, prešavši pritom čitav korak preko preko žute linije upozorenja. Zahuktala

mašina približavala se stanici. Kao što ga je Kvin naučio, Rob je znao da uspeh svakog posla leži u dobroj pripremi i savršenom tajmingu. Zato je brzo prebacio mozak na automatski rad i u nekoliko koraka našao se pored Itana. Izgovorio je njegovo ime dovoljno glasno da ga on čuje, ali ipak toliko tiho da ga ne čuju ostali putnici na peronu. Kad se Itan okrenuo prema njemu, Rob ga je munjevito i snažno odgurnuo.

Itan je pao na šine tačno ispred lokomotive, koja se u tom trenutku zaustavljala. Pre nego što je iko mogao shvatiti šta se dogodilo, Rob je već bio na drugom kraju perona, hitro grabeći stepenicama ka izlazu. Iza sebe je čuo škripu kočnica, tup udarac, vrisku prestravljenih putnika i tumbanje Itanovog tela po šinama.

Stigavši do Junion skvera, Rob je zapalio cigaretu i zahvalno povukao dim. Bude li imao sreće da odmah uhvati taksi, neće ni mnogo kasniti.

Sada

Lisjen odводи nepoznatog Amerikanca izvan zgrade policije. Njih dvojica izlaze na bleštavu bučnu ulicu, gde ih udara vlažan, sparan vazduh.

„Kuda idemo?“, želi da zna onaj čovek.

„Na neko tiho mesto gde možemo na miru da razgovaramo.“

Dok ćutke koračaju prepunim ulicama Kastrija, nozdrve im se pune mirisom cimeta, kurkume, morskih algi i bibera. Prolaze pored šarenih dućana koji prodaju robu namenjenu turistima. Pred svakom prodavnicom postavljen je sto natrpan ogrlicama od raznobojnih perli, tašnicama, školjkama obojenim neprirodnim bojama, korpama od pruća, rukotvorinama lokalnih umetnika, čašicama za kratka pića i bocama ruma. Po telefonskim banderama izlepljeni su plakati sa zamućenim fotografijama nestale dece, ispod kojih piše krupnim slovima: POMOZITE NAM DA IH PRONAĐEMO! Lisjen neće skrenuti pogled sa slika tih dečaka. Jedan od njih bio je i mali Olivije Kasjel, kog su, istina, pronašli, nažalost – mrtvog. A sad se među njima našao i Tomas, sestrić njegove supruge. Nagrizaju ga osećanja krivice i bespomoćnosti.

Lisjen uvodi Amerikanca u kastrojsku Katedralu Bezgrešnog začća. Jednostavna, prosta fasada od sive cigle potpuno odudara od bogate unutrašnjosti crkve. Visoki smaragdnozeleni i tamnoljubičasti zidovi prošarani su zlatnim viticama vinove loze, oltar je prekriven

raskošnim tamnoružičastom plišanom tkaninom, svuda unaokolo su slike svetaca u bogatim zlatnim ramovima, a kolonada mermernih stubova s raskošno izrezbarenim krunama pruža se s obe strane katedrale, od ulaza, pa sve do oltara. Između stubova vise metalne, čipkaste posude u kojima svetlucaju sveće poklopljene providnim, crvenim staklom čiji čarobni odsjaj daje ambijentu notu misterioznosti i spokoja. Crveno-zlatna tavanica ukrašena je veličanstvenim mozaikom, a vitraži na bočnim, lučnim prozorima toliko su lepi i uverljivi da bi i zakletog ateistu uverili u postojanje boga. Ipak, najlepší među njima je onaj na kome je prikazana tamnoputa Madona koja drži malog Isusa u naručju, blaženo mu se smeškajući i gledajući ga očima punih ljubavi.

Lisjen seda na jednu od drvenih klupa i pokazuje rukom Amerikancu da se smesti pored njega. Pada mu na pamet da nije bio u katedrali još od majčine sahrane. Posle njene prerane smrti, Lisjen je izgubio veru u božju pravednost, u koju je do tada verovao i koja mu je pružala utehu. Zato je sad iznenadio samog sebe što je doveo neznanca baš ovamo.

Taj Amerikanac na sebi ima farmerke, jaknu i mokasine, što je potpuno neprimereno vreloj, tropskoj klimi. Oči su mu krmeljive, što govori da odavno nije spavao, ali uprkos tome, deluje smireno i sedi s rukama prekrštenim na kolenima.

Lisjen namerno ćuti, znajući da je tišina ponekad najbolji način da nekog naterate da započne razgovor. Kao da mu je pročitao misli, Amerikanac prekida tišinu.

„Postoji li poseban razlog zašto niste želeli da razgovaramo u stanici, već ovde, u crkvi?“

Lisjen je pomalo zatečen ovakvim pitanjem. „Ako znate nešto što želite da mi kažete, molim vas, recite. Hajde da počnemo time što ćete mi saopštiti svoje ime.“

Neznanac pomirljivo sleže ramenima. „U mom pasošu piše Maršal Veston, međutim, moje pravo ime je Metju Volš.“

Lisjen začuđeno podiže obrvu. Danas se ne dešava često da vam neko otvoreno prizna da putuje pod lažnim imenom. Glavom mu daje znak da nastavi.

„Da biste bolje razumeli ono što ću vam reći, moraću malo da se vratim u prošlost i da vam kažem nešto o sebi. Da li je to u redu?“

Maršala Vestona (odnosno Meta Volša) rodila je majka narkomanka, koja je ubrzo umrla, dok oca nikad nije upoznao, niti je iko znao ko je taj čovek. Od rođenja do jedanaeste godine seljakali su ga od jedne do druge hraniteljske porodice. Kad mu je bilo dosta svega (pod tim *svega* mislio je na ceo svoj jebeni dotadašnji život, s posebnim osvrtom na grozne usvojitelje i još jezivije zvuke što su svake noći dopirali iz sobe gde je spavala njihova sedmogodišnja ćerka, koju je redovno posećivao njen pijani otac, a njegov poočim), Met je strpao u ranac nešto odeće, nožić za rezbarenje koji je ukrao iz kuhinje, otvarač za konzerve i tri konzerve tunjevine, dve jabuke i pedeset dolara što je maznuo iz fiočice s donjim vešom svoje pomajke, da bi se zatim obreo na ulici, gde je i ostao.

Živeo je od pameti i povremeno od svojih pesnica. Ali svaka glupost koja mu se dogodila samo ga je činila još odlučnijim da iz korena promeni život. Neće postati narkoman kao ona glupača od njegove majke niti će se pretvoriti u ljudsku nakazu kao što je njegov glupi poočim. Shvatio je da jeste pametan, ali da ima pametnijih od njega.

Kad mu je bilo šesnaest godina, pronašao je posao u firmi za selidbe kojoj je bila potrebna jeftina, neškolovana radna snaga. Za deset godina napornog rada uspeo je da skupi novac i pokrene sopstveno preduzeće, s tim što se zarekao da će zapošljavati isključivo beskućnike kojima je bila potrebna pomoć.

Njegovo preduzeće razvijalo se i postalo uspešno, ali on sebi nikad nije dozvolio da se uобрази. Znao je da je i on samo jedan od mnogih nesrećnika koji je, eto, imao više sreće od drugih. Osećao je zahvalnost za sve to, ali je živeo skromno. Trošio je malo i nije se razmetao. I tako je bilo sve dok se jednog dana sociopata po imenu Kvin nije pojavio u njegovoj kancelariji.

Lisjen se ubacuje. „Kvin?“

Met rukom dodiruje unakaženu usnu. A zatim govori Lisjenu šta se dogodilo onog dana kad je Kvin došao kod njega s pričom o tome kako je on otac koji godinama traži izgubljenog sina i kako je

taj njegov sin Rob Boman, dečko koji je radio kod njega. Priča mu kako je taj Kvin zahtevao od njega da pozove mladog Roba u kancelariju, kako ga je posle mučio i odsekao mu donju usnu. Završava priču time kako je Rob tad nestao, a on završio u bolnici.

Kazao je Lisjenu da policiji nije rekao istinu, plašeći se Kvinove osvete. Prećutao im je i to da je Rob bio tamo prisutan, jer je želeo da ga zaštiti od policijske istrage. Ispričao im je da se našao usred pljačke i da ga je povredio maskirani provalnik koji je posle pobegao u nepoznatom pravcu. Policija je malo istraživala njegov slučaj, ali je ubrzo digla ruke i prešla na drugi, lakše rešiv zločin.

Usnu su mu doterali plastičnom hirurgijom koliko je to bilo moguće, ali ipak mu je ostao ovaj ružni ožiljak, i to ne samo na licu već i na duši. Živeo je u paničnom strahu da će se manijak koji ga je unakazio jednom vratiti. Zato se preselio u drugi grad, promenio ime i započeo nov posao. Gde god je bilo ljudi, bilo je i seljenja, tako da mu je posao brzo krenuo. Često se pitao gde je Rob, da li je dobro, čime se bavi i da li je uopšte živ.

A onda, jedne prijatno tople prolećne večeri, tek što je zaključao garažu, ugledao je Roba kako stoji u senci i čeka ga. Isprva ga nije prepoznao, pre svega zbog toga što više nije bio golobradi dečko već odrastao muškarac, ali ne samo zbog toga. Izgledao je nekako grublje. Pogled mu se izoštrio. Delovao je opreznije. Ali istovremeno i nekako lepršavije. Kontradiktorno, ali istinito.

Uz jaku, vruću crnu kafu i prezaslađenu pitu od bresaka, pod oskudnim svetlom u bednom vagonu za ručavanje, Rob je objasnio Metu zašto je došao. Rekao mu je da voli devojkicu po imenu Elenor Larabi i da ona isto tako voli njega. Dodao je da se pored nje oseća divno, kao preporođen. Ovo njegovo ogoljeno priznanje izazvalo je kod Meta čak trunku zavisti, jer se on nikad nije tako osećao, a žarko je to želeo.

Rob je nastavio svoju priču. Poverio mu je da je Kvin voljan da ga pusti da slobodno živi sa Eli, ali samo pod uslovom da prethodno ubije Meta. Na Metovo pitanje zašto ga Kvin želi mrtvog, kad su od njihovog poslednjeg susreta protekle godine i otad se više nisu videli,

Rob je odgovorio da je razlog taj što Met jedini može da poveže Kvina i Roba, mada on lično misli da je posredi Kvinova čista izopačena sadistička priroda. Kazna za to što ga Rob napušta. Međutim, Rob je smislio plan i predložio mu da još jednom promeni identitet.

Met ga je poslušao. Za samo nekoliko dana uspeo je da proda kompaniju pod izgovorom da je ostario i da želi ranije da se penzioniše. Novac je podelio na dva dela: veći deo uplatio je u banku da mu posluži za nov početak, a zatim je njegovo postojanje sakrio brojnim novčanim transakcijama, dok je drugim osnovao fond za pomoć deci beskućnicima, i to na svoje pravo ime. Na taj način obezbedio je da bar jedan deo pravog Meta Volša nastavi da živi.

Zatim je kupio sebi kartu za Indoneziju. Ovaj izbor opravdao je svojom većitom željom da tamo otputuje. Veće pre odlaska pozvao je bivše radnike na piće. Nazdravljao im je nebrojeno puta, glumeći da je dobro raspoložen, i otišao tek kad se uverio da je svim prisutnima postalo jasno da je trešten pijan.

Potom se našao s Robom nekoliko ulica dalje, na mračnom i osamljenom mestu, gde ga je Rob čekao u iznajmljenom *dodžu*. Na suvozačevom mestu džipa bilo je mlitavo telo mrtvog muškarca, slične visine i građe kao Met. Čak mu je i boja kose bila skoro ista kao njegova. Rob je tog muškarca skinuo do gola i njegovu odeću bacio u kontejner.

Zatim je zamolio Meta da skine svoju odeću i obuče novu, koju mu je Rob u međuvremenu kupio. Potom su njih dvojica zajedno navukli Metovu garderobu na leš onog muškarca, preneli ga u Metov kamionet i postavili ga za volan.

Met je otkaćio svoj ručni sat i zakaćio ga oko ručnog zgloba onog muškarca. I, mada je taj tip već bio mrtav, Met je napravio grimasu na osnovu koje je Rob zaključio da mu se gadi da gleda ono sledeće što treba da urade. „Sačekaj me u džipu. Ovaj deo posla obaviću sam.“

Nešto kasnije, Rob je odvezao Meta na aerodrom. Usput nisu razgovarali. Ali kad su se na rastanku zagrlili pred terminalom leta za Kanadu, Met je osetio na Robovoj odeći miris dima, benzina i smrad nagorelog ljudskog mesa.

Metova smrt pripisana je vožnji u pijanom stanju.

Lisjen ga ponovo prekida. „A šta je bilo s onim lešom? Zar nisu uradili analizu zuba ili test DNK?“

Met mu je odgovorio da se Rob unapred pobrinuo da identifikaciju leša uradi neko ko mu je dugovao uslugu i ko će objaviti rezultate koji odgovaraju Metovim podacima.

Met se potom preselio u Toronto i promenio ime u Maršal Veston. Tamo je započeo novi život i posao.

Ovde je malo zastao. Zatim se okrenuo prema Lisjenu, pogledao ga u oči i rekao mu da je juče, pošto se vratio s posla, dobio poštom koverat u kome je bila nečija odsečena usna.

Lisjen se za svoje duge policijske karijere naslušao svakojakih priča, ali ovakvu još nije čuo.

„Kad smo se poslednji put videli, Rob i ja dogovorili smo se da prekinemo svaki kontakt, osim u slučaju da meni, njemu ili njegovoj budućoj ženi zapreti smrtna opasnost. Zato sam došao ovamo. Toliko mu dugujem. On je meni spasao život, sad je red da mu se odužim.“

Lisjen čupka končić što mu visi s manžetne i otkida dugme koje potom pada na kameni pod crkve. „Ako je sve što ste mi ispričali istinito, to znači da su Rob Boman i njegova supruga ovde, na Sve-toj Luciji?“

„Da. Odnosno, za nju sam siguran da je ovde.“

„A taj Kvin? Da li je i on ovde?“

„Nisam siguran, ali verujem da jeste.“

„I vi nemate pojma gde se oni nalaze?“

„Da. Kao što sam vam rekao, Eli mi je poslala onu pošiljku. U njoj je bio ključ od sandučeta iz pošte na ovom ostrvu. U njemu sam pronašao pismo u kome nije pisalo ništa na osnovu čega bih zaključio gde se ona nalazi. Ali Rob i ja dogovorili smo se da će ostaviti neki trag gde god da se nađe. Mrvice hleba kao u priči *Ivica i Marica*.“

Lisjen ga prvo podozrivo gleda, a zatim mu postavlja pitanje: „A ta odsečena usna? Čija je?“

Taj jezivi detalj u vezi sa smrću Kartera Vilijamsona još nije obelodanjen niti je za njega znao iko drugi osim policije.

Met prelazi jagodicom prsta preko svojih usana i pravi grimasu. „U onom pismu pisalo je da je pripadala čoveku kog je ubila.“

„Prilično umobolno, zar ne? Odseći nekome usnu samo da bi se njome prenela neka poruka?“

„Dragi moj detektive, Kvin je izuzetno opasan i svirep čovek. U današnje vreme lako je ishakovati imejl, presresti pismo ili ustanoviti odakle je poslat SMS. Odsečena usna poslata poštom nikom ništa ne znači, osim meni i Robu. Kad sam otključao ono poštansko sanduče, bio sam uveren da je pismo koje sam pronašao u njemu napisao Rob.“

„Zašto mi govorite sve ovo? Hoćete da kažete da su vaš prijatelj i njegova supruga, uprkos tome što su i sami ubice, vredni spasavanja? Da treba da pošaljem ljude da ih pronađu, otvore vatru i spasu ih iz kandži tog đavola Kvina? Dobro, evo, zamislimo da smo to obavili. I šta onda?“

Kroz bočna vrata katedrale ušao je sveštenik i uputio se prema ispovedaonici. Met briše maramicom znoj sa svog čela. „Samo želim da ih pronađem. Zakleo sam se Robu da ću mu pomoći.“

„Nadam se da shvatate da su to dvoje počinili ozbiljne zločine? Sudeći po onome što ste mi ispričali, taj gospodin Boman godinama radi za tu zločinačku organizaciju. A gospođa je priznala ubistvo Kartera Vilijamsa i odsecanje njegove usne. Osim toga, po našim saznanjima, umešana je u još jedno ubistvo ovde na ostrvu.“

„Učinite ono što morate, detektive. Ali pre nego što odlučite, zamolio bih vas da razumete jedno: neki od nas rođeni su u tami, a neki u nju upadaju tokom života. Rob Boman osetio je na svojoj koži i jedno i drugo, ali uprkos svemu, nije postao kao njegov otac. Naprotiv, ostao je odan, dobar i human, i ja ne mogu da prihvatim da je prešao na mračnu stranu. A ako on toliko voli tu devojkicu, ni ona ne može biti drugačija.“

„Vi ste pravi prijatelj.“

„Jesam. Volim tog dečka, jer sam i sâm nekad davno delio njegovu sudbinu.“

Do krajnjih granica

Priča je bizarna, neverovatna i krajnje neobična... Pa ipak, Lisjenu se čini istinita. Ima li izbora? Budući da je zvanično na odsustvu, nema mu druge nego da sledi sopstveni instinkt.

„Šta vi predlažete da uradimo, gospodine Volše?“

„Da odemo na poslednje poznato mesto gde je boravila Eli Boman. Ako joj je Rob rekao šta smo se nas dvojica dogovorili, onda je tamo morala ostaviti neku poruku.“

Nekada

Dan je bio tmuran i siv kao da je znao da treba da bude takav. Čak i nadgrobni spomenici tiho su jecali dok je rabin držao posmrtno slovo pokojnom Itanu. Marsi je grcala gušeći se u suzama i brišući natečene oči zgužvanom maramicom, međutim, Itanova majka stajala je nepomično kao sveća, skamenjenog pogleda, bleđa kao krpa. U pozadini, nedaleko od njih, oboje obučeni u crno, jedno pored drugog, pognute glave, stajali su Eli i Rob. Eli se malo zanela kad su joj se štikle zabile u vlažnu zemlju, pa ju je Rob pridržao uhvativši je podruku.

Kad je rabin dao znak rukom da se kovčeg s Itanovim telom spusti u raku, Marsi se sagla i spustila grumen zemlje na poklopac kovčega, posle čega je još snažnije zajecala.

„Ovo je baš grozno“, promrmljala je Eli Robu u uho. „Ko bi mogao učiniti nešto takvo?“

Rob je odmahnuo glavom i snažnije stegnuo prste oko Eline nadlaktice, prste one iste ruke koja je gurnula Itana u smrt.

Zatim su njih dvoje izjavili saučešće Marsi, Itanovim roditeljima i trojci Itanove braće, posle čega je usledilo razmenjivanje onih učtivih obzirnih rečenica kakve se obično razmenjuju u situacijama poput ove, s tim što su sada one bile još bolnije i strašnije zbog toga što Itanova smrt nije bila prirodna, već iznenadna i nasilna. Potom su njih dvoje krenuli, osećajući i olakšanje i krivicu; olakšanje zbog toga što će se udaljiti s ovog mesta prepunog tuge, a krivicu, u Elinom slučaju

zbog toga što smrt nije odabrala njih već Itana, a u Robovom zato što je bio svestan šta je morao da učini zbog njih dvoje, ali i zbog toga što je morao da se pobrine da Eli to nikad ne sazna.

Tokom vožnje do kuće, samo su ćutke jedno drugom stezali ruku. Ali zato, čim su prekoračili prag, bacili su se jedno drugom u zagrljaj, grubo trgajući odeću jedno s drugog, strasno se ljubeći i boreći se za vazduh kao da se oboje bore za život. Eli i Rob jesu često vodili ljubav, ali nikad kao tad nisu osetili toliku količinu privrženosti i toliko snažnu potrebu da razmenom nežnosti, emocija i strasti odgurnu sliku ucveljene Marsi što dalje od sebe.

Završili su na podu, isprepletenih nogu i ruku. Na Robovom ramenu ostao je trag od Elinih zuba, a njena brada bila je umrljana njegovom krvlju. Oboje su teško disali, potpuno šokirani međusobnom svirepošću, nesposobni da išta progovore o tome.

Sada

Smrt. Stalno je prati, prevrće je po ustima i onda ispljune, ostavljajući je sažvakanu i slomljenu. Zatim napravi krug i vraća se po još jedan otrovni zalogaj. Eli se skoro navikla na ovo. Oguglala je.

Ali Tomas. On je bio samo nevino detence.

Eli sklapa oči. Možda se nikad neće pomeriti s ovog mesta. Možda će doveka ostati ovde da leži. Neka je sprži sunce. Neka je umlati tropska kiša i spali grom. Neka se smrzne u hladnoj noći i umre od gladi. Neka joj telo isključaju lešinari i izgrickaju ga pacovi. Zaslužila je sve to.

Dok kroz zatvorene kapke gleda crvene tačke od sunčeve svetlosti, Eli pokušava da se priseti na koje se sve načine devojke koje poznaje ponižavaju radi ljubavi prema nekom muškarcu. Pišu im pijane poruke. Proganjaju ih putem *Fejsbuka*. Zovu ih telefonom usred noći. Gledaju im kroz prste kad ih ovi prevare, kad se kockaju ili napiju s društvom. Opraštaju im kad ih prvi put ošamare i okreću obraz na drugu stranu kad misle da će ih time smiriti. Eli razmišlja o jednoj Lu.

Sad se oseća jadno i potpuno slomljeno. Ona je bednija od svih tih žena. Dopustila je ljudima da je lažu celog života, ali je i sama u tome malo učestvovala. Izigravala je žrtvu i za svoju nesreću krivila druge. A sad je zbog muža svojevolumno uništila sopstveni život. Zbog njega je ubila čoveka i unakazila ga. I povrh svega, sad na duši ima i smrt ovog nedužnog deteta. I to sve zbog čoveka koji ju je samo

bezočno lagao. Neka ide dođavola! Bestraga s tim Robom Bomanom ili kako god se zvao! Ona mu ništa ne duguje!

Štaviše, besna je kao ris. Kako je samo smela da dopusti da joj se život ovako otme kontroli?

Ali pre nego što završi u zatvoru ili crkne (šanse za oboje su podjednake) moraće da ispravi ovo. Moraće nekako da se iskupi za sve.

Eli naglo otvara oči i zabezegnuto gleda u mesto gde je ležalo Tomasovo nepomično telo. Sad tamo nema ničeg. Dete je netragom nestalo. Pobogu, da li je poludela? Halucinira li? Da li je samo uobrazila da je taj dečak tresnuo na zemlju pred njenim očima?

Ali nešto se čuje. Nešto šuška u travi. Eli zaklanja oči od sunca. Ništa se ne vidi. Možda je Tomasa ugrabio Merijenin duh i odvuкао ga ko zna gde, razmišlja dok skače s krova na tlo, doskočivši nezgodno i potom se udaljivši hramljući.

Gde god da je nestao, pronaći će ga i vratiće ga njegovim roditeljima. Nema šanse da ostavi to dete koje joj je slepo verovalo. Ionako je uradila mnogo toga lošeg. Sad je vreme za popravni ispit. Neće dozvoliti da još neko nastrada, naročito ako je to nedužno dete. Ali ima li unutra još otetih mališana? Moraće to da proveriti.

Eli se uvlači u kuću kroz razvaljena balkonska vrata i ulazi u prostranu sobu. Unutra je sveže i u vazduhu se oseća miris buđi. Kroz rupu u tavanici neprekidno kaplje voda i sliva se u tankom mlazu niza zid.

Eli odlazi na prstima u glavni hodnik. Znajući da ne sme da naleti na Roba i Kvina, trudi se da se kreće što nečujnije. Krhotine stakla od razbijenog svetlarnika prekrivaju nekad raskošan brodski pod, koji je sad uništen i izvitoperen od vlage. Sa zidova se ljušti boja i većina stakala na prozorima je razbijena.

Dok se tiho šunja kroz kuću, Eli usput vidi brojne tragove razaranja ove nekad otmene i lepe zgrade: pločice u kupatilu su razbijene, na mestu umivaonika i ve-ce šolje sad zjape ružne rupe, cevi su iščupane i voda curi na sve strane. Zidovi su išarani grafitima, a s plafona vise žice na mestima gde su nekad bile svetiljke i lusteri. Sve u svemu, jad i čemer.

Začuvši potmule muške glasove negde ispred sebe, okreće se u suprotnom smeru i penje se stepenicama na sprat. Ulazi u dugački hodnik, gde pred sobom vidi troja zatvorena vrata.

Odnekud joj do ušiju dopire tiho jecanje, nalik na mjaukanje mačeta. Da li je to možda dečji plač? Otvara prva vrata. Soba je prazna. U njoj nema ničeg osim jedne pohabane fotelje. Otvara i druga vrata. Unutra je nekoliko prljavih dušeka prostrtih po podu, na desetine praznih pivskih flaša, nagorelo drvo i pepeo od vatre koju je neko ovde palio.

Načuljenih ušiju, Eli oprezno otvara i treća vrata. Na njenu nesreću, ona su jezivo zaškripala, i taj zvuk presekao je potpunu tišinu. Eli se ukopala u mestu. Srce joj udara kao ludo, jer je sigurna da će Rob i Kvin dotrčati na ovu buku.

Gleda oko sebe i shvata da se nalazi u prostoriji odakle je izvela Tomasa. Prazna je. Kroz prozore se probijaju sunčevi zraci, na kojima igraju zrnca prašine. Pod prozorom vidi svoju torbu, koju je zaboravila dok je pomagala Tomasu da se popne na sims prozora.

Iza njenih leđa ponovo se čuje onaj tužni mjauk, prepun čežnje i očaja. Eli se naglo okreće.

Ali iza nje nema nikoga.

Nekada

Jutro pred venčanje s Eli, Rob se probudio u svojoj hotelskoj sobi i instinktivno posegnuo rukom prema drugoj strani kreveta za Elinim toplim telom. Bio mu je potreban minut da shvati ko je i gde se nalazi. Setivši se, preko lica mu je prešao onaj šašavi kez slobode.

Uspeo je. Ispunio je obavezu prema Kvinu, odnosno, bar je ovaj tako mislio. Ovo mu je bilo poslednje ubistvo i sad može slobodno da započne novi život. Osećao se srećno, što je za njega bilo strano osećanje, i zato mu je bilo teško da poveruje da je zaista tako. U mislima je već otišao daleko, na sve ono divno što bi moglo da se dogodi.

Dok se tuširao, Rob se po ko zna koji put zapitao da li mu je Kvin rekao istinu o sebi i njemu. Da li mu je on uopšte otac? U dubini duše nije verovao da su njih dvojica od iste krvi. Ili se samo tome nadao. Uostalom, kakve veze ima to što niko od njegovih neće biti na venčanju? Pa šta ako njegova majka, baba i deda nikad neće ni saznati da se oženio? On će sam sebi stvoriti savršenu porodicu.

Isključio je vodu i osmehnuo se. Danas će se stupiti u brak sa Eli. Dok se brisao peškirom, sam sebi dao je neka obećanja: od danas će njegov život biti čist kao suza, bezgrešan i ispravan. Od danas do kraja života brinuće o Eli, voleće je i čuvaće kao kap vode na dlanu.

Kako je iskoračio iz kupatila, ugledao je Kvina. Sedeo je na ivici kreveta i dokono se igrao zlatnim dugmetima za košulju koje je Eli kupila Robu za venčanje.

„Došao si da mi poželiš sreću?“, upitao je Rob koščatog čoveka.
„Kao i uvek“, odgovorio mu je Kvin, osmehnuvši se samo usnama, ali ne i očima.

„Imali smo dogovor, Kvine. Uradio sam ono što si tražio od mene.“

„Koliko ti nju, zapravo, poznaješ?“

„Sasvim dovoljno.“

„Sekiraš me, sinko“, obraća mu se Kvin blagim tonom, kao kad otac prekoreva sina zbog toga što je pobjegao s časa ili ga je uhvatio s cigaretom u ruci. „Mislim da ne razmišljaš dovoljno duboko. Ona je lepa i zgodna Amerikanka; mogli bismo je dobro iskoristiti.“

„Nju ne mešaj ni u šta.“

„Ipak želim da te upitam kakva je to žena koja može tebe da voli? Ne misliš li da je i sama oštećena roba?“

Znajući da ga je ovim pitanjem pogodio pravo u živac, Kvin je začutao, ostavivši da ovo pitanje dugo visi u vazduhu. Rob se jeste u prošlosti nekoliko puta zapitao šta je to što je njega i Eli privuklo jedno drugom. Da li se ona približavala njegovom svetlu ili se oslobađala svoje tame?

„Ti si po prirodi prgav i prek“, nastavio je Kvin brižnim tonom. „Tvoja majka trpela je nasilje, zar ne? Rekao bih da je čak uživala u njemu. I ti ga nosiš u srcu, samo što si to otkrio tek kad sam te ja obučio, i naučio kako da ga koristiš. Niko ne može pobeći od samog sebe, pa tako ni ti. To si što si. Zato sam siguran da je tvoja cura ili to osetila u tebi, ili će se veoma neprijatno iznenaditi kad joj jednom budeš otkrio svoju mračnu stranu.“

Prestravljen do bola, Rob je u tom trenutku shvatio da se nikad neće otarasiti Kvina. Ali imao je još jednog keca u rukavu.

Rekao je Kvinu da je saznao gde je Itan Klark sakrio ukradeni novac, odnosno, još bolje, znao je i s kim je bio u dosluhu. Ovo je zainteresovalo Kvina, pa ga je upitao za detalje.

„Pobrinuo sam se za Itana. Počistio sam i Meta Volša. Oduvek sam ti bio odan“, počeo je Rob odlučno. „Budem li ti rekao i ovu informaciju, molim te da me oslobodiš obaveza prema tebi.“

Kvin ga je dugo gledao, prebacujući onu zlatnu dugmad iz ruke u ruku. Naposljetku je samo kratko klimnuo glavom. „Reci mi.“

Itan se uortačio s tipom po imenu Karter Vilijamson, jednim od Kvinovih ljudi na Svetoj Luciji. Itan mu je redovno prebacivao male svote od Kvinovih smutnih radnji na podračun koji je Karter otvorio u banci na Svetoj Luciji. Tako se s vremenom na tom računu skupio čitav milion. Rob je ušao u trag tom novcu, otkrio broj računa i provalio korisničko ime i lozinku.

Ali to nije bilo sve. Glavni adut zadržao je za kraj. Itan i Karter Vilijamson bavili su se trgovinom dece koju su prodavali u Americi za masne pare bračnim parovima koji nisu mogli da ih usvoje na zakonski način. I to su činili koristeći se Kvinovim tajnim kanalima kojima je on proturao švercovanu robu. Njih dvojica su ga izneverili, dok on to nikad nije učinio, naglasio je Rob na kraju.

Saznanje da je nasamaren pogodilo je Kvinu mnogo više nego činjenica da je pokraden.

„Karter Vilijamson, dakle. Nikad ne bih pomislio da bi on imao petlju da učini nešto takvo“, rekao je Kvin stežući prste oko one dugmadi.

„Jesmo li sada kvit?“, upitao ga je Rob i ispružio dlan prema Kvinu da mu ovaj pruži dugmad za košulju koju je upravo navukao na sebe. Međutim, Kvin ih je spustio na noćni stočić, ne hajući za Robovu ispruženu ruku. „Hvala ti, sine. Dobro si obavio posao.“

Čim je Kvin izašao iz sobe, Rob je poleteo prema vratima i zaključao ih, preklinjući samog sebe što to nije ranije učinio. Ali u dubini duše osećao je da njegovim mukama još nije došao kraj. Predugo je bio pod Kvinovom dominacijom da bi se sad zamajavao da će ga ovaj ostaviti na miru. Ali u međuvremenu ga je dobro upoznao i sad može da predvidi njegove korake. Pogledao je na sat. Eli će doći u hotel za sat vremena da joj srede kosu i našminkaju je. Do venčanja su preostala još puna četiri sata.

Imao je dovoljno vremena.

Sada

Lisjen i Met voze se ćutke prema Vje Foru. Na zadnjem sedištu Lisjenovog *ford taurusa* stoji Bertranova pliřana gusenica kao nemi dokaz da se ovim kolima vozi srećna porodica, řto je bolno podsećanje Metu da to nikad neće imati. Lisjen se u sebi moli za svog nećaka. Zatim se moli i za sebe, budući da se prvi put u karijeri usuđuje da učini nešto řto nije po propisima. Oduvek se ponosio svojim moralnim ponařanjem. Ćak je i pretnja koju je nedavno uputio Vilijamsovom ortaku Paskalu Džaretu bila samo smicalica kojom ga je namamio da mu kaŹe istinu. Mada se u poslednje vreme dosta govori i piře o policijskoj brutalnosti, nasilje nije deo njegove prirode. SluŹbeni piřtolj potegao je i upotrebio samo jednom, i to u nuŹnoj samoodbrani, řto je kasnije i dokazano unutrašnjom istragom. Kad god je nekog hapsio, uvek je to Ćinio po propisu, pořtujući prava uhapřenog, mada ti pasji sinovi Ćesto nisu to zasluŹili.

Na ulasku u grad, Lisjen gleda prema Amerikancu do sebe, pitajući se zařto taj Ćovek celim putem nije progovorio ni reć. Amerikanci bař i nisu poznati po ćutljivosti i uzdrŹanosti.

„Prvi put ste na Svetoj Luciji?“, pita ga Lisjen.

„Da“, kratko mu je odgovorio Amerikanac i ponovo zaćutao.

Lisjen utom skreće prema parkingu ispred Luinog oronulog hotelćića. Ona neonska kornjaća nad ulazom řkiljavo treperi.

„Stigli smo. Ovo je mesto za koje verujemo da je poslednje gde je Eli boravila.“

U predvorju hotela, Met prelazi pogledom preko bele garniture od ratana s izbledelim jastučićima, preko hrpe letaka i flajera na stočiću pored nje, a zatim ga usmerava prema šalter-vratima što vode u prostoriju koju je Lu koristila kao kancelariju i zaustavlja ga na praznom kavezu gde vise pločice s imenima papagaja koji su nekad živeli u njemu.

„Telo Lu Batler pronašli smo u sobi broj šest.“

Met klima glavom i dvojica muškaraca zatim kreću hodnikom prema toj sobi. Lisjen kida traku koja označava mesto zločina, zalepljenu preko vrata, da bi mogli da uđu.

„Pretpostavljam da su vaši ljudi detaljno pročešljali celu sobu?“, pita Met Lisjena.

„Naravno.“

„I nisu pronašli nikakvu poruku ili nešto slično?“

Lisjen mora da sakrije srditost. Odavno je naučio da se ponaša uzdržano prema turistima koji su često umeli da budu podozrivi prema lokalnoj policiji, pa je stoga i sad ravnodušno prihvatio Metovu potrebu da izigrava policajca.

„Nisu. Imali smo osobu koja je videla ženu u blizini hotela i detaljno je opisala. Parče veštačkog nokta koji smo ovde pronašli potvrđuje da je opis te osobe bio tačan. Osim tog nokta, ništa drugo nije ukazivalo na to da je Eli bila ovde.“

„Imate li nešto protiv da malo pronjuškam po sobi?“

„Samo izvolite.“

Amerikanac potom otvara fiočicu noćnog stočića i zatim se saginje i zaviruje pod krevet. Penje se na krevet i pregleda krilca plafonskog ventilatora. Prelazi prstom preko svakog nabora zelene zavese. Lisjen stoji pored vrata i posmatra ga. Utom mu je zazvonio telefon. Agata.

„Moram da se javim. Obavestite me kad budete završili.“

Met mu potvrđuje klimanjem glavom. Lisjen se zatim udaljava i dolazi u predvorje da pozove Agatu. Ne želi da iko čuje njegov

privatni razgovor. Gleda na ručni sat. Sa svakim minutom koji prolazi, smanjuje se šansa da će svog nećaka pronaći živog. Otpušta kragnu košulje, koja ga odjednom neprijatno steže.

Agatin glas iznenađujuće je smiren, što je neprimereno njenoj vatrenoj prirodi, ali Lisjen veoma dobro zna da se ona uzdržava zbog svoje sestre, čiji se plač čuje iz pozadine. Prisetivši se jadnog Olivijeja, čije su telo pronašli u frižideru na Karterovom brodu, Lisjenovo srce steže se od tuge.

Mirnim glasom pokušava da uveri suprugu da čini sve što je u njegovoj moći ne bi li pronašao malog Tomasa, međutim, u dubini duše sve manje veruje da je to dete još na ostrvu ili u životu. Grlo mu se steže i oseća bol u predelu srca. Veoma voli svoju ženu i dete, ali je isto tako duboko svestan da njihov život neće biti isti bude li Tomasa pronašao mrtvog. Nagledao se porodica koje su se raspale pošto im je neki član nastradao ili bio ubijen, pa je stoga znao da će se eventualna smrt njegovog nećaka i te kako odraziti i na njihov život.

Ne spominje joj da su ga sklonili sa slučaja. Ne govori joj ni to da se upustio u slepu potragu rukovodeći se podacima dobijenim od potpunog neznanca kome nema razloga da veruje. Zakleo se na venčanju da će je čuvati i braniti i upravo to je sad činio.

Met mu se pridružuje u predvorju. Sleže ramenima, dajući mu time do znanja da nije ništa pronašao u onoj sobi. Lisjen ga prati pogledom dok Amerikanac korača prema praznom kavezu za ptice. Unutra nema papagaja, ali je na novinskoj hartiji kojom je obloženo dno kaveza ostalo nekoliko njihovih crvenih perca. Met otvara kavez, podiže jedno perce i vrti ga dokono među prstima.

Lisjena odjednom obuzima neobjašnjiva ljutnja zbog izneverene nade da će ovaj Amerikanac ipak pronaći neki trag. Agatin glas odzvanja mu u ušima. Njena srdžba sipa kroz telefonsku slušalicu i razliva se svuda unaokolo. Lisjen prstom daje znak Metu da još nije završio razgovor i okreće mu leđa. Pokušava da smiri suprugu, ali, zapravo, oseća samo stid.

Nekada

Njoj je taj šeširić sa sjajnim tračicama, belim nojevim perjem i šljokičastim natpisom *nevesta* koji su joj prijateljice stavile na glavu bio više nego smešan. Ali njene drugarice insistirale su na tome da ga nosi. Posle još nekoliko popijenih margarita čak je počeo i da joj se sviđa, jer su im zbog tog glupog šešira muškarci u baru celo veče slali i plaćali pića, istovremeno dobrodušno flertujući s njima. Eli nije želela klasično devojačko veče s poklonima i zdravicama, već se opredelila za staru, dobru pijanku s prijateljicama. Bila je nakresana i opijena srećom.

Eli je iskapila još jedno piće, zatim se izvinila društvu i krenula prema toaletu, igrajući usput i iskoračujući naizmenično desnom pa levom nogom. U klozetu je piškila, pustila vodu i oprala ruke. Zatim je u ogledalu popravila šminku i prstom obrisala tamnu liniju ispod oka od razmazane maskare. Dodala je još jedan sloj karmina na usne i zadovoljno se osmehnula samoj sebi.

Bila je srećna. Deveruše će joj biti Tara, najbolja prijateljica iz detinjstva, i Kolet, devojka s kojom se zbližila na fakultetu. Pozvala je još šest devojaka s kojima se sprijateljila od dolaska u Njujork. One su obezbedile limuzinu za ovo veče i sutradan nisu imale nikakvih obaveza.

Bilo joj je žao što Marsi nije mogla da dođe. Ali Eli ju je razumela. U stvari, nije mogla ni da zamisli kroz šta je ta žena prolazila. Odmahнула je glavom. Sutra će pozvati Marsi, a sad je vreme za zabavu.

Sada

Lisjen uporno guta pljuvačku, ali ne uspeva da protera knedlu koja mu stoji u grlu. Svestan je da treba da bude s porodicom, evo sad je na putu kući, ali užasava se susreta s njima. Ovako bespomoćan, na prinudnom odsustvu, praznih ruku, ne može da se odupre osećanjima nemoći i pasivnosti koja ga preplavljaju. Da je bar taj čudni Amerikanac pronašao neki trag u vezi s onim ubistvima, imao bi razlog da se vrati u stanicu, umeša se u slučaj i sazna kako napreduje potraga za Tomasom.

Pita se po ko zna poji put da li je išta od onog što mu je ispričao Amerikanac istinito. Kakva bizarna priča! Ali ako ništa drugo, bar se slučaj nestalih dečaka ponovo našao u žiži pažnje policije. Nestane detektivov nećak i odmah se diže prašina, razmišlja Lisjen, nervozno dobijući po volanu i osećajući kako se u njemu mešaju očaj i bes.

Po skretanju u ulicu u kojoj se nalazi kuća njegove svastike, Lisjen primećuje mnoštvo ljudi okupljenih na ulici. Šta se to dešava? Ali tad shvata da je rulja pred njim miroljubiva; pevaju, njišu se i drže u rukama upaljene sveće i slike nestalih dečaka. Vidi i svoju suprugu kako stoji pred okupljenim ljudima, s rukama zaštitnički postavljenim oko sestrih ramena. Iza njih dve stoje Gabrijelin muž i Agatina majka, koja drži u naručju njegovog sina Bertrana.

Lisjen zaustavlja vozilo, parkira ga, a zatim se probija kroz masu do svoje porodice. Nedaleko od njih stoji Iveta, majka malog Olivijea

Kasjela. Oslanja se na svog partnera. Između njih dvoje stoji njihova devojčica i belo zuri pred sebe. Rudi teši Iveta milujući je po leđima, dok ova neutešno jeca, gušeci se u suzama. Tad primećuje i roditelje ostalih nestalih dečaka: Sebastijanovu mladu, mršavu i koščatu samohranu majku, koju teši njena majka; Žakobove roditelje, čvrste i stamene, okružene sa svoje četvoro druge dece; Pjerovu sićušnu majku s kožom boje bele kafe, prodornoplavih očiju, koja izgleda poput patuljka u poređenju s njenim krupnim, tamnopuslim suprugom što stoji iza nje.

Agata hvata Lisjenov pogled i pruža ruku prema njemu. Iskrena čežnja u njenim očima zaustavlja mu korak. Nikad se nije osećao ovako nedoraslo i bespomoćno. Prilazi supruzi, grli je i potom uzima svog uspavanog sinčića iz taštinog naručja. Zabija nos u udubljenje njegovog mekog vratića i duboko udiše njegov puderasti bebači miris.

Nekada

Noć pred venčanje Eli je provela sama u njihovom stanu, dok je Rob rezervisao sobu u hotelu u kome će se održati prijem gostiju i svadbeno veselje. Odlučili su da ovu noć provedu razdvojeni, više iz poštovanja prema tradiciji nego iz pukog sujeverja. Ali dok je besano bazala po stanu, Eli je poželela da je Rob pored nje.

Ovo je odavno postao mnogo više njihov nego samo njegov stan, s tim što je Eli znala da će postati još više zajednički kad budu sjedinili sve svadbene poklone i kad te predmete budu smatrali svojim, a ne samo njegovim ili njenim. Stan im je bio prepun kutija s mašnjama, uprkos tome što su lepo zamolili sve zvanice da novac namenjen za kupovinu poklona uplate fondaciji Meta Volša. Eli je nagovorila Roba da njih dvoje prodaju većinu dobijenih stvari i da sami dotiraju novac fondaciji, s tim što je ipak zadržala nekoliko stvarčica kao simbol početka njihovog zajedničkog života.

Bila je svesna da treba da se naspava da bi sutradan bila sveža, ali nije mogla da zaustavi film u glavi. Osećala se ushićeno i nimalo umorno. U mislima se vratila na snažno osećanje ljubavi i privrženosti prema Robu, uprkos njegovom stalnom izvrđavanju da joj odgovori na pitanja o svojoj prošlosti.

Prihvatio je njene prijatelje i roditelje kao svoje, ali nije joj dozvoljavao da zaviri u njegov život. Izuzev jednog rođaka za kog joj je rekao da živi u inostranstvu i nekolicine poznanika za koje je znala da

ih je stekao u Njujorku, Rob je bio kao pusto ostrvo. Kad god bi ga upitala o njegovom odrastanju i životu pre Njujorka, uspevaio je vešto da skrene temu na nešto drugo, obrazlažući takvo ponašanje time da je njemu važan samo ovaj život koji provodi s njom i onaj koji će živeti posle venčanja, što je nju istovremeno uzbuđivalo i plašilo. Nije je pitao za njene tajne niti je tražio da mu ih poveri. Prihvatio ju je takvu kakva jeste. Ali nije li njihova veza pomalo čudna? Povezivalo ih je mnogo toga što bi druge odbijalo jedne od drugih. Ali isto tako, dopunjavali su se na najbolji mogući način. Da li je to što oseća prema Robu prava ljubav? Šta je, u stvari, prava ljubav? Ko to zna? I zašto nije mogla da bude srećna s tim što ima?

Kako je noć proticala, tako se pojačavao njen nemir. Šta je njoj, zapravo, donela ljubav? Samo gubitke. Prvo je izgubila sestru, pa Džejsona i Hju... Prisetila se njihove poslednje večeri.

Bilo je to potpuno promašeno veče. Eli je skupljala hrabrost, s namerom da Hjuu izjavi ljubav. Takvo nešto nije izgovorila nijednom muškarcu posle Džejsona. Hju se u poslednje vreme čudno ponašao prema njoj: čas je bio odbojan, čas previše pažljiv. A onda joj je za rođendan poklonio divnu srebrnu ogrlicu s priveskom od mešavine tirkiza, mesečevog kamena i karnelijana. Dok joj je stavljao ogrlicu oko vrata, spustio joj je nežan poljubac na vrat, po čemu je Eli zaključila da joj tom ogrlicom izjavljuje ljubav. Sad je i sama bila spremna da mu otkrije osećanja.

Kao i uvek, Džejsonova avet lebdela je nad njom. Bila je nervozna i popila previše vina posle večere. Kad su im poslužili desert, Hju je prepleo prste s njenim, i taman kad je zaustio nešto da joj kaže, ona ga je prekinula naprasno izgovorenim rečenicom: „Volim te.“

„Molim? Eli, slušaj...“

„Ne moraš mi izjaviti ljubav, znam da to osećaš“, rekla mu je, prelazeći prstom preko srebrne ogrlice koju je namerno stavila te večeri.

„Eli, ne razumeš...“

Zvučao je čudno, kao da je progutao šaku smrvljenog stakla, pa stoga ne može da prevali reč preko usana.

„Šta to, Hju? Šta ne razumem?“

„Ne znam kako ovo da ti saopštim.“

Bilo je očigledno da je nešto odlučio. Nešto što se odnosilo na njih dvoje, ali što je nju isključivalo iz toka događaja. „Šta da mi saopštiš?“, upitala ga je glasom punim strepnje.

„Dobio sam premeštaj. Selim se u London.“

Uh. To je bilo sve? Pa dobro. Nisu ni prvi ni poslednji koji održavaju vezu na daljinu. Hju je bio veoma ambiciozan u pogledu karijere i to joj se dopadalo kod njega. Potrudila se da zadrži mirnoću u glasu.

„I, kad odlaziš?“

„Za pet dana. Ali ovo sam saznao još pre mesec dana.“

„Pa zašto mi nisi rekao? Nije li to radosna vest?“

„Jeste, naravno. Ali zbog nje sam malo razmislio o nama dvoma i, znaš, mislim da bi bilo bolje da svako nastavi svojim putem. Mislim – zbog te razdaljine i razdvojenosti.“

Eli je osetila kako joj obrazi gore. Upravo se izlanula rekavši mu da ga voli, a on ju je šutnuo. Zašto nije mogla da drži jezik za zubima? Zašto li je toliko mnogo popila?

„Nije da nisi divna devojka...“

„Komplimenti izrečeni dvostrukom negacijom. Sjajno.“

„Čuješ, Eli, nemoj mi ovo otežavati. Bilo nam je lepo...“

„Jesi li gluv, pa si prečuo da sam ti upravo izjavila ljubav?“

„Nisam. Ali mislim da bi bilo bolje za oboje da nisi to učinila. Zato hajde da premotamo film na početak i lepo završimo večeru u miru, kao dobri prijatelji...“

Ne sačekavši da dovrši rečenicu, Eli je ustala sa stolice, zgrabila svoj džemper i posegnula za torbicom.

„Eli, ne budi takva...“

Bez reči se okrenula i izašla iz restorana. Noć je bila sveža, ali ona nije osećala hladnoću. U glavi joj je tutnjalo. Kakva je samo glupača ispala! Kako je samo uspela da sve tako pogrešno protumači? Toliko je silno želela da se ponovo zaljubi i bude voljena, da je ostala slepa kod očiju i nije pravilno shvatila razloge njegovog prevrtljivog ponašanja. Pobogu, šta nije u redu s njom? Kako nije videla šta joj se sprema? Možda je Hju nekako uspeo da vidi tamnu mrlju koju je

Džejson ostavio na njenoj duši? Grabila je krupnim koracima prema uglu ulice, a onda se naglo zaustavila, otkopčala ogrlicu i bacila je u kantu za smeće. Nije joj bilo potrebno ništa što će je podsećati na Hjua, na njeno večerašnje poniženje, niti na njeno duboko uverenje da je ona, u osnovi, oštećena roba i da je kao takvu niko nikad neće iskreno zavoleti.

Sad, noć pre udaje za Roba, Eli je pogledala prema venčanici, koja poput neke bele aveti visi s vešalice na vratima spavaće sobe. Za nekoliko sati obući će je i oživeće tu avet udajom za čoveka kog voli svim srcem. Tim činom sahraniće sve duhove svojih neuspešnih veza i konačno ostvariti životnu želju da voli i bude voljena. Ali da li se samo zavarava? Je li ono što oseća prava ljubav ili samo privremena zaludenost? Da li bi trebalo da se zabrine zbog Robovog opiranja da joj govori o svojoj prošlosti? Pravi li iznova istu grešku? Da li ponovo ne vidi ono što svi drugi vide?

Ustala je, prišla vratima, prstima podigla deo čipke ušivene oko rukava venčаницe i blaženo se nasmešila. Rob je voli. To joj je ponovio bezbroj puta. Oženiće se njom, što znači da je s njom ipak sve bilo u redu. Nije oštećena roba i vredna je nečije ljubavi.

Ona će ga voleti, biće mu verna, brinuće o njemu i dopustiće da on brine o njoj. Sve će biti u najboljem redu. Savršeno i besprekorno. Zakoračiće u svetlu budućnost, podruku s Robom, široko otvorenih očiju i srca.

Sutra je dan njenog venčanja i otad započinje njena bajka sa srećnim krajem.

Sada

Rob šeta levo-desno pred Kvinom, koji stoji oslonjen leđima na zid susedne, prazne sobe i prati ga pogledom. S potklobučenog plafona kaplje voda. Kroz prozor puca pogled na nepregledno divno modro more i još lepše kristalnoplavo nebo.

„Zašto se ja ne bih okoristio od posla koji je ionako razrađen?“, pita ga Kvin zajedljivim tonom. „I koji je nastao na mojoj grbači, od mog novca?“

„Zato što su to *deca*“, odgovora mu Rob grubo. „Mene su odveli od tebe. Siguran sam da možeš da pretpostaviš kako se osećaju njihove jadne porodice?“

„Ali, vidi, unesrećujući jedne, ja, zapravo, usrećujem druge. Ove porodice, kojima prodajemo tu decu, očajnički ih žele.“ Kvin zvuči kao da je zadovoljan samim sobom. „Kad bolje razmislim, zapravo, činim dobro i veoma profitabilno delo.“

Karter Vilijamson je mrtav. Itan takođe. Kvin je kaznio krivce i uzeo ono za šta je smatrao da mu pripada. Robu je sasvim jasno da mu sad više nisu potrebni ni on ni Eli. Uprkos tome što joj je obećao da će poslati svog čoveka po nju, Rob je svestan da su njih dvoje Kvinu samo teret.

„Znaš šta, ovako ćemo“, nastavlja Rob odlučnim tonom, silno se trudeći da prikrije narastajući strah.

Kvin se smeje, očigledno se dobro zabavljaajući. „Misliš li da si u položaju da ti meni govoriš šta da radim?“

„Pređaću se policiji i priznaću ubistvo Kartera Vilijamsona, što znači da Eli može da se vrati kući kao slobodna žena.“

Kvin mu odgovara odmahivanjem rukom i odvlači stolicu dalje od mesta odakle kaplje voda. „Zašto bih ja dozvolio da se takvo nešto dogodi?“

„Zato što, ako se to ne bude desilo, postoji neko ko će otići u policiju u Majamiju i ispričati im sve o tebi i tvojim poslovima. Hej, pa zar me nisi ti naučio da uvek moram da imam spreman rezervni plan?“

Rob gleda prema njemu i uočava kako Kvin potiskuje kiseo osmeh koji mu titra na usnama. Očigledno se njegova uobičajena potreba za ulaganjem i laskanjem sad sukobljavala s gnevom koji je Robov ultimatum izazvao u njemu. Na kraju ipak pobeđuje gnev. „Znaj da će je Hektor ipak pronaći. A onda ćemo videti čija će reč biti poslednja.“

U tom trenutku, odnekud se čuju tri uzastopna tupa udarca.

„Šta je to?“, Kvin podiže glavu i čulji uši. Oči su mu zakrvarljene, kao u predatora spremnog da skoči na lovinu.

„Ne znam.“

Ponovo vlada tišina. Čuju se samo kapanje vode s plafona i šum povetarca koji sa sobom donosi miris soli i tropskog cveća.

Snažan plač pun bola i patnje iznenada preseca tišinu.

Kvin je sad već vidno iznerviran. „To je ono dete?“

„Otkud bih ja to znao?“

„Pođi sa mnom.“ S druge strane glavnog hodnika, tik uz stepenište, stoji nešto zgužvano i crveno. Kvin maršira do tog mesta i šutira to nešto špicem cipele. Tek tada vidi da je to dečja crvena majica sa slikom kamiona na prednjoj strani.

Ponovo se čuje neki tup zvuk. Ovog puta čuo se samo jednom, ali je odjek tog udarca zavibrirao i preneo se celim prostorom poput zlokobnog talasa.

Dok je taj zvuk bledeo, ponovo se začuo plač, prožet patnjom i čežnjom. Činilo se da dolazi sa sprata.

„Sad je bilo dosta“, procedio je Kvin kroz stisnute zube i zabacio koščata ramena, a zatim pošao uz stepenice. Nije napravio ni tri koraka, a pored nogu mu se skotrljala plava dečja lopta s crvenim zvezdicama.

Hop. Hop. Hop.

Kvin okreće glavu i prati loptu pogledom. Odmah zatim čuje se težak, tup udarac praćen glasnim groktanjem i polugrlenim zvukom iznenađenja i bola. Kvin pada preko stepenica i ostaje da leži na njima.

Rob spušta pogled i zapanjeno gleda u mlaz tamnocrvene krvi koji se sliva niz Kvinov potiljak. Utom se čuje zveket metala. Rob podiže pogled.

Parče bakarne cevi umrljano Kvinovom krvlju pada sa zamračenog podesta i nastavlja da poskakuje, tandrčući i kotrljajući se sve do podnožja stepeništa.

Potom nastaje tajac.

Rob nastavlja da se penje, stepenik po stepenik, polako i pažljivo. Prolazi pored zgrčenog Kvinovog tela, čija rana na potiljku uopšte ne izgleda lepo.

Stigavši do podesta, Rob malo zastaje da bi mu se oči privikle na mrak. Cela kuća je svetla i okupana suncem, ali u ovom delu mračno je kao u tunelu.

„Eli“, tiho šapuće Rob.

Ona stoji u mraku poput neke aveti, s leđima čvrsto priljubljenim uza zid.

Pogledi im sevaju u oba pravca. Rob je svestan težine situacije. Među njima stoji na desetine nepostavljenih i neodgovorenih pitanja koja se prostiru poput teške zavese. Prilazi joj korak bliže.

„Moramo da se pobrinemo za to detence“, govori joj Rob.

„Dečak nije ovde“, odgovara Eli. „Ovde nema nikog osim mene.“

„Sigurna si?“

„Izvela sam dete iz kuće. Ovde nema više nikoga.“

Eli sklanja kosu s očiju. „Čula sam šta si malopre rekao“, mrmlja ona. „Stvarno bi ono uradio za mene? Predao bi se policiji?“

„Da, naravno. Još mogu to da učinim“, brzo dodaje on. „Predaću se. A ti slobodno idi kući.“

„Već sam pokušala da odem i da te nikad više ne vidim.“

U dubini duše Rob zna da ništa drugo nije ni zaslužio.

„Ali sad smo stigli dovde“, obraća mu se Eli promuklim glasom i zastaje.

Ona je živa. Dobro je. I upravo je govorila o njima. Da li je u njoj ostala trunčica ljubavi prema njemu? Tako bi je sad slatko poljubio, ali ne usuđuje se da to učini.

Kvin stenje od bola i pokušava da se pridigne.

„Šta ćemo s njim?“, pita Eli Roba.

On joj ne odgovara, već brzo silazi niz stepenice i odvlači Kvina do dnevne sobe i postavlja ga na jednu od stolica. Zatim zavlači ruku u kesu s namirnicama koja leži na podu tik do stolice i izvlači iz nje lepljivu traku i rasklopivi nožić. Čvrsto obmotava trakom Kvinove noge i ruke, a zatim je nekoliko puta prevlači oko njegovog trupa i naslona stolice. Odseca višak trake i odmiče se korak od njega. U tom trenutku, Eli ulazi u prostoriju.

Rob okreće glavu prema njoj i pogledi im se ukrštaju.

Nekada

Rob je hodao tamo-amo po predsoblju s mobilnim telefonom na uhu. Svečana sala bila je na nekoliko koraka od njega, prepuna doteranih i neparfemisanih zvanica. Odavde je mogao čuti zvuke gudačkog kvarteta. Zvanična ceremonija trebalo je da počne za dvanaest minuta. Vikao je u slušalicu i postavljao pitanja, vidno razočaranog izraza lica.

Inače, s druge strane linije nije bilo nikoga. Ovo je bila samo predstava za njegovog budućeg tasta, koji je stajao u crnom smokingu nedaleko od njega, puštajući Roba da na miru razgovara.

Rob se pozdravio s nepostojećim sagovornikom i okrenuo prema Brajanu. „Ostao je na aerodromu u Dalasu. Let mu je otkazan.“

Rob je nedeljama planirao ovu malu prevaru. Kad se poveo razgovor o njegovom kumu, Rob se uspaničio. Koga da odabere? Koga uopšte da pita za takvo nešto? Kad je zaprosio Eli, uopšte nije razmišljao o tome. Eli je znala da se tek nedavno doselio u Njujork i da nije ni mogao steći dovoljno bliskog prijatelja kog bi mogao zamoliti da mu kumuje na venčanju. Kad je malo bolje razmislio, zaključio je da jedino Met Volš zaslužuje tu ulogu, ali njega, nažalost, nije mogao pozvati, mada je taj čovek bio jedini koga bi on želeo da vidi pored sebe u tako važnom trenutku.

Nemajući kud, bio je prinuđen da nešto smisli. Izmislio je bliskog rođaka Džejka Bomana. Rekao im je da je Džejk romantičar,

svetski putnik i pripadnik humanitarne volonterske organizacije i da se kao takav opredelio da podučava plemena u Africi kako da se bore s posledicama suše. Objasnio im je da je Džejka teško uhvatiti, jer taj stalno obija drumove s ruksakom na leđima, ali obećao je da će svakako pokušati.

Eli je bila presrećna kad joj je Rob saopštio da je Džejk pristao da mu bude kum i da će doputovati na dan njihovog venčanja. Posle ovog usledile su nedelje navodne prepiske sa Džejkom: te Džejk je rezervisao mesto u avionu; pa Džejk je poslao mere za smoking; promenio je let, ali će ipak uspeti da stigne. Rob je čak poneo lažne Džejkove mere u prodavnicu i kupio mu tamnosivi smoking, koji je sad tužno visio na vratima njegove hotelske sobe.

„Mora da si veoma razočaran“, rekao mu je Brajan i utešiteljski mu spustio ruku na rame.

„Naravno da jesam“, odgovorio mu je Rob glumeći tugu. „Šta sad da radim? Šta da kažem Eli?“

„Imam ideju. Kad budem doveo Eli do oltara, umesto da se vratim na svoje mesto, staću s tvoje desne strane. Biće mi čast da budem kum čoveku koji je toliko usrećio moju ćerku. Šta kažeš na to?“ Zatim je uz osmeh dodao: „Uostalom, ionako sam već zakićen.“

Rob je bio iskreno dirnut ovim Brajanovim gestom. Stegao mu je ruku u znak zahvalnosti. Problem je bio rešen. Osim što je ovo bila samo još jedna u nizu neistina koje je servirao svojoj lepoj nevesti. Ako ništa drugo, za razliku od svih drugih, ova laž o Džejku Bomanu bila je potpuno bezazlena.

Sada

Sve sveće su dogorele i svi gospeli su otpevani. Ipak, ulice su još preplavljene ljudima: jedni ćaskaju, drugi tuguju, neki prepričavaju tračeve i mudruju, ali svi do jednog saosećaju s porodicama nestalih dečaka, nude im reči utehe i pozivaju ih u svoje kuće na večeru. Lisjenu je drago što je skup protekao u miru. On stoji sam u malom dvorištu ispred Gabrijeline i Piterove kuće. Svi ostali ušli su unutra – Agata da stavi Bertrana na spavanje, a ostatak porodice, iscrpljen i umoran od brige i žalosti, da se skloni od pogleda komšija i okupljenih sugrađana. Tereza, Lisjenova tašta, poziva ih na večeru, mada nikom od njih nije do jela.

„Odmah dolazim“, dovikuje joj Lisjen iz dvorišta, ali se ne pomera s mesta, već seda na klupicu, pokušavajući da nekako savlada plimu malodušnosti koja ga lagano obuzima. On to čini na jedini način koji mu je sad na raspolaganju – slažući u glavi dosad prikupljene činjenice i dokaze. Ima nestale dečake, Olivijeovu smrt i još dvoje mrtvih američkih doseljenika. Postoji li veza među njima ili on to samo uobražava? Oseća da je blizu rešenja ove zagonetke, ali mu nedostaje neko važno parče mozaika. Čini mu se kao da stalno slaže deliće iste slagalice, ali oni nikako da se sklope u jasnu sliku.

Kad se u daljini pojavio motor, Lisjen isprva ne obraća pažnju na njega. Ali onda se taj isti motor zaustavlja pred njim. Na njemu sedi Ludi Bi, koji deluje prilično iznenađeno što ga vidi. Tek tada Lisjen opaža da na sedištu ispred dilera sedi neki dečaćić. Nag je do pojasa i rebra mu

se ocrtavaju kroz tanku kožu. Na sebi ima samo tamni šorts i patike. Taj dečak skida kacigu s glave i Lisjen mu tek tada vidi lice. Tomas!

Lisjen skače na noge. Ne može da progovori od silnog uzbuđenja. Dok pruža ruke prema uplašenom detetu, svestan je da su mu usta širom otvorena.

Tomas počinje da plače. Dok ga Lisjen uzima u naručje, jecaji olakšanja potresaju dečakovo izglednelo, mršavo telo. Tomas zabija pete u Lisjenova leđa, čvrsto se držeći za njega kao majmunče za majku. Ludi Bi pokreće motor i nestaje u noći, dok ga Lisjen prati pogledom punim neverice i čuđenja.

Privučena snažnim majčinskim nagonom, Gabrijela istrčava iz kuće. Ugledavši svoje dete u Lisjenovom naručju, širi ruke. Na licu joj je nedefinisana grimasa. Njen sinčić je živ! Tu je!

Trenutak kad joj Lisjen predaje Tomasu u naručje svakako je jedan od najdirljivijih u njegovom životu. Od silnog uzbuđenja, Gabrijela drhti celim telom. Agata dotrčava do sestre. Na licu joj je izraz olakšanja. Utom se pojavljuje i Piter, Tomasov otac, koji prvo steže Lisjena u zagrljaj, a zatim se grli i sa svojim tastom i taštom, Mozi-zom i Terezom, koji grcaju u suzama radosnicama. Potom Tereza zaštitnički grli ćerke i unuka, koji se nalazi u majčinom toplom, bezbednom naručju. Dok ih posmatra, Lisjen se pita postoji li na svetu nešto snažnije od ljubavi roditelja prema detetu.

Lisjen zna da mora da postavi Tomasu neka pitanja. Isto tako zna da se njegova svastika neće složiti s tim, pa zato pokušava da vrbuje Agatu da odobrovolji sestru.

„Agata, moram da ispitam Tomasu.“

„Ne! Siroto dete umorno je i istraumirano! Ne, nipošto!“

„Ali, mila moja, ako mi on može pomoći da pronađem ostale...“

Lisjen zastaje u pola reči i zagleda se u suprugine divne zelene oči i prvi put u poslednjih nekoliko meseci podiže rampu nad svojim osećanjima i dopušta joj da vidi sav njegov bol, strepnju, brigu i strah.

Agata uzima njegove ruke u svoje i klima glavom.

Pola sata kasnije, Lisjen izlazi iz Tomasove sobe odlučnog izraza lica. Sad tačno zna šta treba da uradi.

Nekada

„Koje je tvoje prvo lepo sećanje?“

Bilo je kišno subotnje jutro, tačno nedelju dana pre njihovog venčanja. Rob i Eli odvažili su se da istrče napolje po pljusku do kafića na uglu po kafu i đevreke, a zatim se vratili u toplu postelju. Sad su ležali jedno do drugog prepletenih nogu, pospani, mada su popili kafu, i razmatrali ideju da provedu ceo dan lenčareći i ne radeći ništa.

„Moje prvo lepo sećanje?“, ponovio je Rob. Pitanje koje mu je Eli postavila nije mu bilo prijatno. On nije čuvao uspomene, pre svega zbog toga što nije bilo mnogo lepih, ali i zbog toga što je jedino s obe noge u sadašnjosti mogao da živi sam sa sobom. Ovo raščlanjivanje prošlosti, razmenjivanje intimnih uspomena i razgovori o sećanjima koje je Eli uporno započinjala, bilo je kao skidanje slojeva s glavice luka sa ciljem da se dopre do suštine i, kao takvo, njemu je bilo sasvim novo iskustvo. Ponekad slatko, a ponekad gorko. Koliko često se ljudima dešava da se u njima istovremeno prepliću nada i strah?

Mada mu je sve ovo proletelo kroz glavu brzinom munje, odgovorio je kontrapitanjem: „Koje je tvoje?“

„U redu. Moje prvo lepo sećanje odnosi se na mene i moju sestru.“

„Nisam znao da imaš sestru.“

„Umrla je kad mi je bilo sedamnaest godina. Leukemija.“

„Koliko je imala godina?“

„Dvadeset. Razbolela se u petnaestoj.“

„Gospode bože.“

„Njena bolest promenila je sve. Naš život podelio se na dva dela: onaj pre Meri Enine bolesti i onaj posle nje. Ali ono čega želim da se sećam u vezi s njom jeste upravo ovo. Mnogo mi je lakše da je pamtim dok je bila zdrava, a ne posle, kad je polako venula, dok nije potpuno svenula i umrla.“

„Dobro, ispričaj mi to sećanje.“

„Meni su tad bile tri ili četiri godine, a njoj šest-sedam. Napolju je pljuštalo kao iz kabla, otprilike isto kao danas, kao da nikad neće prestati. Meri En otišla je u školu, a ja sam ceo dan provela zatvorena u četiri zida, kao u kavezu. Kad se Meri En vratila iz škole, bila je mokra kao miš, mada je stanica na kojoj staje školski autobus bila udaljena od naše kuće svega stotinak metara. Mama ju je odvela u spavaću sobu da je presvuče, a mene postavila za kuhinjski sto, dala mi bojanku i naredila da ne mrdam s mesta. Ali meni je već bilo dosta mirovanja. Uzvrpoljila sam se i nisam mogla više da sedim. A onda sam ga ugleдалa. Tamnoplavi tanjir od kineskog porcelana koji je moja mama nasledila od svoje bake. Na njemu je bio nacrtan petao, a ispod slike pisalo je: *Moja ljubav prestaće kad ovaj petao zakukuriče*. Taj tanjir bio je svetinja i nije nam bilo dozvoljeno ni da ga pogledamo, a kamoli dodirnemo. Mama ga je držala na kuhinjskoj polici zajedno s maketom Ajfelove kule koju su ona i tata doneli s medenog meseca, i dva svećnjaka s porodičnog izleta u Viliijamsburg. U svakom slučaju, mnogo sam volela taj tanjir. Odlučila sam da se popnem na stolicu i skinem ga s police, samo da ga malo držim u ruci i pogledam izbliza. Možeš pretpostaviti šta se dogodilo. Kako sam se podigla na prste, stolica mi se izmakla, tanjir mi je ispao iz ruke, pao na pod i razbio se na sto komada. Meri En je tad ušla u kuhinju. Prvo je pogledala u krhotine razbijenog tanjira, a zatim u moje lice. Sećam se da sam bila prestravljena i posramljena zbog onoga što sam učinila. Bila sam ubeđena da će moja sestra otrčati do mame da me tuži, ali umesto toga, ona joj je rekla da je tanjir razbila ona, a ne ja. Ni sad mi nije jasno zašto je lagala zbog mene.“

„Malo čudna uspomena da bi ti se baš toliko urezala u sećanje, zar ne?“

„Jeste, ali od tog trenutka meni je postalo jasno da će mi Meri En uvek čuvati leđa. Znaš kako se deca distanciraju od roditelja upotrebljavajući zamenice *mi* i *oni*? E pa, tad sam shvatila da smo nas dve tim. Nas dve postale smo *mi*.“

Rob je razmišljao o tome kako nikad ni sa kim nije bio tim. Sve dok nije upoznao Eli. „Mora da ti je bilo neopisivo teško kad je umrla.“

„Možda će ti ovo zvučati grozno, ali na neki način njena smrt donela mi je olakšanje. Meri En dugo je болоvala. Za tih pet godina, sve se vrtelo samo oko njene bolesti. Mama i tata su se za to vreme toliko iscrpli da na kraju ništa više nije ostalo za mene. Ovo nikome dosad nisam rekla... Mrzela sam to što je njena bolest učinila meni i celoj porodici.“

„Meni možeš sve da kažeš.“ Poljubio ju je i Eli je tad osetila da je ova njegova rečenica bila skoro sasvim iskrena.

Sada

Prvo se čuo zvuk automobila, a zatim ga je Rob i ugledao. Vozilo se kreće pošljunčanom stazom prema kući, tandrčući i kloparajući dok mu beli kamenčići pršte pod gumama. Zbunjena ovim zvukom, Eli tiho nešto pita Roba, ali on joj ne odgovara, već se krupnim koracima kreće niz hodnik i usput podiže s poda onu okrvavljenu bakarnu cev. Njena težina i masivnost u ruci pružaju mu osećaj sigurnosti. Eli ga prati na rastojanju od nekoliko koraka. On se okreće prema njoj. Oči su joj širom otvorene, pune zebnje.

Rob je slučajno šutnuo parče slomljene keramičke pločice, koja svojim krckanjem pravi neprirodno mnogo buke.

Stara, zarđala šklopocija, koja samo što se nije raspala, zaustavlja se pred ulazom u kuću. Iz nje se pomaljaju ramena nekog muškarca. Trenutak kasnije, on se ispravlja i usmerava pogled prema razrušenoj vili. Ramena su mu široka, stas masivan, a vilica izrazito četvrtasta.

Rob ispušta vazduh kroz usta. „Znao sam da će doći.“ Zatim baca iz ruke krvavu cev i istrčava napolje. Eli ostaje da stoji u mestu.

Dok se njih dvojica grle, Eli se polako primiče do vratku i zastaje u njemu oklevajući. Rob se okreće prema njoj. „Metu, ovo je moja supruga Eli.“

Rob je očigledno oduševljen Metovim dolaskom, što se vidi po njegovom veselom tonu i iskrama u očima. I Eli se raduje dolasku tog čoveka, ako ni zbog čega drugog, a ono zato što je njegovo pojavljivanje

za trenutak bacilo u drugi plan sve laži i smrti na kojima počiva njen i Robov odnos.

Met im prepričava svoj susret s Lisjenom Brusarom i opisuje im kako je s njim bio u Luinom hotelu, gde je pronašao reklamni letak s Elinom porukom. Zatim daje Eli komplimente na račun njene visprenosti što se dosetila da poruku sakrije u kavezu za papagaje.

Pošto su se on i Lisjen razišli, trebalo mu je malo vremena da otkrije da je kuća *Meri En*, zapravo, kuća *Merijen*. Srećom, svi meštani dobro znaju gde se ona nalazi, tako da je bilo dovoljno da obrne dve tri ture pića u lokalnoj krčmi i da od neke pijandure sazna sve što mu je bilo potrebno da bi stigao do nje. Još jedna stotka u kešu i taj isti pozajmio mu je ovaj krš od auta.

Met ih obaveštava da je sve sredio za njihov odlazak s ostrva i da moraju odmah da krenu.

„Šta će biti s Kvinom?“ pita ga Eli. „Još je živ. Ne možemo ga samo tako ostaviti ovde.“

Metovi prsti mahinalno dodiruju ožiljak ispod njegove unakažene usne. „Neka skot crkne.“

Nešto kasnije, stara šklopocija od auta ostaje napuštena pored puta izvan grada, dok se Met sad probija kroz prepune ulice Sufrijera. Eli je odmah iza njega, a Rob na začelju. Ovde je nepoznat i želi da tako i ostane.

Pogled mu je prikovan za Elina leđa i njenu sjajnu smeđu kosu. Čini mu se kao da gleda u leđa nepoznate žene, a onda spušta pogled na njene bokove i vidi zanosno telo svoje ljubavnice, neveste i supruge.

Obuzima ga panika. Sad je na korak do slobode od veze s Kvinom i nadomak lepog života s Eli, ali ova pusta želja počinje da ga pritiska poput teškog bremena. Eli je pokazala da bi rizikovala život za njega. Ubila je zbog njega. A šta ako on ne može da se oslobodi svog starog načina života? Šta ako zauvek ostane takav kakav je sad?

Neizmerno se plaši da će izneveriti i Eli i samog sebe.

Met naglo skreće iz glavne ulice u sporednu. Uvodi ih kroz svetlozelena vrata s kojih se ljušti boja, a sama vrata drže se samo na

šarkama. Ulaze u prostoriju s mnoštvom polica natrpanih konzervama. Sanduci s povrćem leže unaokolo, nemarno razbacani. Debla prugasta mačka proteže se na suncu. Ovo je magacin nekog restorana. Iz susedne kuhinje širi se opojni miris aromatičnih začina i vrelog ulja koje cvrči.

Iz kuhinje prepune pare izlazi neki čovek, sveže izbrijane glave, s pirsingom na obrvi, krupnih žuljevitih šaka. Rob zaštitnički staje ispred Eli.

Ali tad se Met srdačno pozdravlja s neznancem i ovaj mu uzvraća na isti način.

Zar je moguće? Rob se zagleda u lice tog čoveka. Jeste da je nekad imao mnogo više kose i bio mnogo mršaviji, ali glas mu se nije promenio. Ne, nema greške. To je on.

„Pi Džej?“, obraća mu se Rob.

Čelavac ga udara otvorenom šakom po leđima. „Ja sam, čoveče. Živim ovde godinama. A onda sam se čuo s Metom. Mislio sam da je mrtav. A onda mi on kaže da si i ti ovde?“, govori mu Pi Džej, produžavajući da ga udara po leđima, a zatim nastavlja mnogo tišim glasom, kao da govori o nekoj zaveri: „Neću da postavljam suvišna pitanja. Što manje znam, pametniji sam. Znam samo da želite da se izgubite s ostrva. Pozajmio sam ribarski brod od prijatelja.“

„Onda, hajde da krenemo“, prvi put se oglasila Eli.

Met na to odmahuje glavom. „Ne možemo sad da idemo. Prvo moram da obezbedim nešto gotovine. A i pristanište vrvi od policije. Moraćemo da sačekamo noć.“

Na ovo troje ljudi Rob je uvek mogao da se osloni. Dok prelazi pogledom preko njihovih lica, obuzima ga nepoznato, ali prijatno osećanje. Odjednom shvata o kakvom osećanju je reč.

Srce mu ispunjava treperavi dašak nade.

Nekada

Kiša je i dalje pljuštala, slivajući se niz prozorska okna poput zamagljene zavese.

„Dobro, sad je na tebe red. Da čujem, koje je tvoje prvo srećno sećanje“, nagovarala ga je Eli. „Ne može biti toliko teško. Hajde, izbaci ga.“

Elina glava počivala je na Robovom ramenu dok mu je prstima ispisivala krugove po golim grudima.

„O, evo. Ovako je to bilo. Sedeo sam u restoranu i čekao. Bilo je to sasvim obično veče posle sasvim običnog dana. Čekao sam nekog kog nisam poznao, pa sam se dvoumio da li uopšte da ostanem tamo.“

„Stani malo. Koliko ti je tad bilo godina?“

„Tišina. Ovo je moje sećanje i nemoj da me prekidaš.“

„Razumem!“, odgovorila mu je nestašno i uštinula mu bradavicu.

„Jaoj. U restoran je ušla mlada žena duge plave kose, u zelenom kaputu.“

Eli je odigla glavu s njegovih grudi i pogledala ga u oči.

„Ta žena sam ja?“

Rob je nastavio ne obraćajući pažnju na njeno pitanje. „Konobarica ju je dovela do mog stola. Ta žena je zaista divno izgledala, ali meni tad, zapravo, nije bio potreban niko... Život mi je bio previše zamršen i u njemu nije bilo mesta za...“

„Reci mi!“

Poljubio ju je u čelo, u vrh nosa i usne.

Do krajnjih granica

„Šta ti se to dogodilo, ljubavi?“ upitala ga je obazrivo. Udaje se za ovog čoveka, pa je red da zna sve o njemu. „Šta te je to toliko povredilo? Reci mi...“

Čvršće je obavio ruke oko nje. „Nije važno. Bitno je samo ono što je pred nama. Ne želim da se osvrćem za sobom, Eli. Moje najlepše sećanje odnosi se na trenutak kad sam se zaljubio u tebe.“

Onda su vodili ljubav. Dugo i nežno. Osećali su se bezbedno, kao da će se rastopiti i stopiti u jedno biće.

Sada

Lisjen gura rukom ulazna vrata kuće *Merijen*. Ovde nije bio punih šest godina, još od onog ubistva i samoubistva koje je potreslo celo ostrvo i uskomešalo međunarodnu štampu. Kako i ne bi, kad su akteri priče bili bogat, uspešan Amerikanac, njegova imućna supruga plemenitog porekla i mlada meštanka, i sve to prepleteno s glasinama o vudu vradžbinama i sablasti koja luta kućom. Lisjen nije sujeveren i ne veruje ni u šta što ne vidi svojim očima. Njemu su važne samo činjenice i dokazi. Pa ipak, sada, kad se nalazi unutar kuće, jasno mu je zašto je legenda o aveti još tako živa: izlomljene pločice zloslutno mu krckaju pod nogama, a zidovi izgledaju kao da plaču.

Lisjen odmahuje glavom da iz nje istera sve te budalaste misli o duhovima. Mada ne veruje u priče o avetima, ipak ne može da porekne da mu sablastan, jadan izgled ove građevine, nekad grandiozne, izaziva žmarce u kostima.

Ali kuća izgleda kao da je potpuno prazna. U njoj nema ni žive duše, razmišlja on, kad mu u tom trenutku zvečarka preprečuje put. Lisjen se ukopava u mestu puštajući da otrovnica mirno otpuže u svoju rupu u zidu. Kad se zmija izgubila iz njegovog vidnog polja, Lisjen glasno ispušta vazduh na usta i taj zvuk odjeknuo je neobično glasno kroz ovaj prostor ispunjen vlažnim, ustajalim vazduhom.

Ako je Tomas bio u pravu, odnosno, ukoliko su ga zaista ovde držali, izgleda da su njegovi otmičari odavno napustili ovo mesto.

Do krajnjih granica

Lisjen oseća kako napetost u njemu raste i kako ga polako ispunjava nemir. Ti gnusni zločinci stalno mu izmiču, kao da su i sami duhovi.

Na ulazu u dnevnu sobu zastaje. Pred sobom vidi nekog muškarca. Vezan je lepljivom trakom za jeftinu ležaljku. Visok je i suvo-njav. Niz lice mu se sliva krv. Ima ranu od noža na stomaku. Lisjen mu prilazi i opipava mu puls. Pogled mu pada na tetovažu razigranog kostura iznad njegovog hladnog zgloba. Čovek je mrtav. Još jedno ubistvo zaprljalo je njegovo lepo, voljeno ostrvo.

Međutim, nije novi leš ono što mu je podiglo sadržaj želuca i nateralo ga da pokrije usta rukom da ne bi povratio – već to što je tom mrtvom muškarcu neko odsekao donju usnu i bacio je na vlažan, prljav pod.

Nekada

Eli je poslala SMS na broj telefona koji su joj dali, koristeći se telefonom za jednokratnu upotrebu. Poruka je bila kratka i jasna: *Naći ćemo se u La Kanu u hotelu Gran Sukre u dva po podne. La Kan* je bio naziv poluotvorenog bara u tom luksuznom hotelu, čija se jedna polovina nalazila pod krovom, a druga u raskošnoj bašti prepunoj tropskog mirisnog rastinja, i to na nekoliko koraka od prelepe peščane plaže i kristalnoplavog mora. Eli je ranije videla slike tog muškarca s kojim je trebalo da se nađe. Osim toga, imala je još jednu prednost – taj čovek očekivao je da će se naći s muškarcem.

Kada se Vilijamson pojavio, Eli je sedela za kružnim šankom pijuckajući hladan koktel, trudeći se svim silama da sredi misli. Odmah ga je prepoznala, budući da je pre dolaska na mesto sastanka pretražila internet i pregledala seriju njegovih fotografija. Bio je mišićav, veoma preplanule kože, svetle kose izbledele od sunca i soli. Bio je mnogo krupniji od nje. Posmatrala ga je dok je on očima pretraživao bar. Ne može to da učini. Odjednom je shvatila da neće moći to da uradi. Ili možda može?

Karter je seo za drugi kraj šanka, oslonivši se leđima na zid da bi lakše mogao da osmotri ulaz u bar. Toliko je bio zaokupljen iščekivanjem da nije ni primetio trenutak kad se Eli premestila sa svoje stolice i sela na onu tik do njegove, zavodnički prekrstivši vitke noge.

Telom joj je prostrujao talas nadmoći, pošto je osetila da je ona ta koja drži konce u svojim rukama.

Tiho ga je pozdravila i on joj je tek tada uputio kratak, ispitivački pogled kojim ju je skenirao od glave do pete, prelazeći očima preko njene sjajne plave kose, zelenog bikinija i linija njenog zanosnog tela ispod providnog parea. *Veoma si privlačna, ali nisi moj tip*, govorele su njegove oči.

„Oprostite, čekam nekog.“

„Svako nekog čeka, zar ne?“

Blesak dosade na njegovom licu zabavio je Eli. Taj gad zaista je pomislio da ona flertuje s njim.

„Imam sastanak. Poslovni. Ne želim da budem grub ali...“

„Onda ću svakako reći Kvinu da niste bili grubi.“

„Dođavola. Oprostite, vi ste...“

„Neko koga niste očekivali. Razočarani?“ upitala ga je predućim tonom.

„Mislio sam da ćemo se naći u marini.“

„Promena plana.“

„Slušajte, ne možemo ovde razgovarati...“

„I nećemo, već u mojoj sobi.“

Eli je sklznula s barske stolice i sasula u sebe ostatak koktela. „Idemo.“

Krenula je ka izlazu, ne okrenuvši se da vidi da li on ide za njom. Čovek je bio očajan, a očajnici rade ono što im se kaže. Koračala je vrckajući, visoko podignute glave, tek da bi mu dala da gleda u nešto lepo. Htela je da ga pomete i natera da spusti gard. Rob joj je jasno dao uputstva. *Biće ti naređeno da nekog ubiješ. Moraš to da uradiš. Dušo, nemoj dozvoliti da te strah pojede, uveravam te da je tvoja meta stvarno zaslužila smrt.*

Stigli su do dela s liftovima. Vrata su se otvorila i iz lifta je izašla četvoročlana porodica s dvoje dece u plastičnim sandalicama i s gomilom rekvizita za plažu u rukama. Svi su mirisali na kokosovo ulje. Pošto su oni izašli, Eli i Karter ušli su u lift. Ona je pritisnula dugme za svoj sprat i vrata su se zatvorila.

U glavi joj je odzvanjao Robov glas koji joj govori kako da sprovede plan u delo. *Reći će ti da treba da izvršiš ubistvo tako da izgleda kao nesrećan slučaj. Ali nemoj tako postupiti. Mi imamo svoj plan.*

Vrata lifta su se otvorila i Eli je izašla u hodnik, a Karter je krenuo za njom. Stigavši do vrata svoje sobe, Eli je otključala bravu i rukom mu pokazala da uđe. U kantici s ledom koja je stajala na stolu čekala ih je boca ohlađenog vina.

U kupatilu ćeš pronaći bočicu leka za krvni pritisak, ali je unutra, zapravo, jak sedativ, pisalo je u Robovoj poruci. Navedi ga da popije taj sedativ. Najbolje je da ga proguta uz alkoholno piće, pošto alkohol pojačava efekat leka i prikriva mu ukus.

Tek kad je zatvorila vrata za sobom, Eli je osetila kako joj stomak podrhtava od straha. Mora da ubije čoveka. Kako će moći to da uradi? Onda je pogledala u njegovo lice i shvatila da je taj čovek veoma nervozan. Moguće je da je bio više uplašen od nje same.

Spazivši bocu vina na stolu, Karter je bez pitanja sipao sebi čašu i naiskap popio njen sadržaj. Zatim je ponovo sipao punu čašu.

„Samo se poslušite“, rekla mu je Eli zajedljivo. Sipala je sebi vino glumeći da je otpila gutljaj.

„I, šta sad? Kako Kvin želi ovo da reši“, konačno je uspeo da prevale to ime preko usana. Očigledno, Rob i Eli nisu bili jedini koji se plaše Kvina. Karter je spustio praznu čašu na sto.

„Ljut je na tebe, znaš“, odgovorila mu je Eli zavodničkim tonom. Zatim se smestila u fotelju i prekrstila noge tako da on može dobro da ih osmotri.

„Dođavola, znam to! Nisam želeo da tako ispadne, zaista. Nisam hteo da ubijem tog klinca. Ali to derište se otimalo i šutiralo me. Nisam kriv“, govorio je isprekidano i nepovezano, otkrivajući sve jaču nervozu.

Neko dete je mrtvo? A ovaj seronja tvrdi da nije kriv za to. „Dobro, ako je tako, ispričaj mi šta se dogodilo.“

Karter ju je prepredeno pogledao, kao da je očekivao da će ona imati razumevanja za njegovu priču. „Slušaj, Paskal i ja... nas dvojica testirali smo ove vode zbog prevoza one dece. To nam je bilo samo

usputno zanimanje. Putanje su već bile uspostavljene. A tek kupci! Dolazili su sa svih strana! Ništa ne pitaju, samo vade pare i plaćaju. I tako smo odlučili da se oprobamo u ovome. Tek da utvrdimo ide li sve glatko. Nekoliko klinaca već smo prodali i malo zaradili, pa sam mislio, kad se posao zahukta i počne da pljušti lova, da tada uključim i Kvina u posao. Dođavola! Nije trebalo da spomenem Paskala. Kvin ne zna da je i on u ovome. Možemo li da mu to ne spomenemo? Ne bih želeo da moj partner ima problema...“, rekao je i pogledao u Eli očima punim nade.

„Baš plemenito od vas.“

Karter je ovu njenu primedbu shvatio zdravo za gotovo. Pogledao je prema njoj, a ona je namerno baš u tom trenutku ponovo prekrstila noge tako da on može lepo da vidi njena naga bedra. Dobacio joj je neku vrstu pobedničkog osmeha i nastavio slegnuvši ramenima. „Sad, jedino je problem kako ćemo to da ispravimo?“

Sad je Eli slegla ramenima. „Tako bih volela da mogu da ti pomognem. Ali znaš dobro Kvina...“, namerno je presekla rečenicu, ostavivši Kvinovo ime da visi u vazduhu.

„Smem li da zapalim cigaretu?“, upitao ju je nervozno, a ona mu je odgovorila tako što je uperila prst u znak na zidu na kom je pisalo *Zabranjeno pušenje*. Ne osvrćući se na to, Karter je počeo da pretura po džepovima, a zatim izvukao debeli džoint i zapalio ga. Zatim je sasuo u sebe malo vina. Eli mu je ponovo napunila čašu do vrha.

Karter je duboko povukao dim iz džointa. „To s tim detetom bio je čist baksuz. Zašto bih ga namerno ubio? Više mi вреди živ, nije li tako?“, izgovorio je i zagrcnuo se vinom. „Nema razloga da se ne vratimo u posao.“ Ponovo je snažno uvukao dim iz džointa i spustio ga na noćni stočić pored kreveta. „Ali kunem se, hteo sam da uvučem i Kvina. Pre ovog mrtvog deteta prodali smo samo troje. Nadoknadiću mu novac od tih prodaja.“

„Koliko?“, upitala ga je Eli, istovremeno gledajući u onaj džoint na stočiću koji je već počeo da nagoreva drvo.

„Šta koliko?“

„Koliko ste zaradili na to troje dece?“

„Pedeset hiljada po detetu.“

„Prodavali ste decu za pedeset hiljada dolara?“

„U redu, bilo je sto hiljada! I sad me ubijte zato što sam hteo da štipnem malo sa strane. Čovek mora da misli na svoju budućnost, zar ne?“; izgovorio je i opet popio nekoliko gutljaja vina. Zatim se okrenuo prema njoj i pogledao je lukavo. „A kako bi bilo da tebe ubacim u igru i dam ti, recimo, dvadeset pet hiljada, a da ti lepo kažeš Kvinu da smo decu prodali za pedeset, a ne za sto hiljadarki? Ha? Šta fali? Dobro tebi, dobro meni“, rekao je, a zatim joj je prišao i spustio joj ruku na rame.

Za ime boga, taj lik toliko je kvaran da je pravo zadovoljstvo ubiti ga, pomislila je Eli.

U tom trenutku njegova ruka nestala je s njenog ramena i poletela prema njegovom čelu. „Uh.“

„Jesi li dobro?“

„Samo moram da... uh. Sranje.“ Zateturao se, krenuo prema krevetu i sručio na njega. Zatim se pridigao, pa ponovo pao na leđa. Oči su mu se naizmenično otvarale i zatvarale. Prevrnuo se na bok i rukom sručio bocu s vinom koju je pre toga spustio na stočić. Otvorio je oči i nemo piljio u nju.

Reči iz Robovog pisma odjekivale su u Elinoj glavi. *Dušo, nemoj dozvoliti da te strah pojede. Uveravam te da je tvoja meta stvarno zaslužila smrt.* Čak i više nego što je u početku mislila. To čudovište na krevetu ubilo je nedužno dete, a drugo troje otelo od roditelja i prodalo za novac.

Pomislila je na čoveka za koga se udala. Prisetila se jednog lenjog, pospanog nedeljnog jutra nekoliko nedelja pre venčanja. Oboje su se probudili pre svitanja i samo se nemo gledali, okrenuti licem jedno prema drugom. Onda ga je ona prevrnula na leđa, opkoračila ga i zatim su vodili ljubav, strasno kao nikad. On ju je čvrsto držao za zadnjicu i zabijao se u nju znalački pogađajući pravo mesto. Vrhunac su dostigli zajedno, a onda se ona prevalila preko njega kao krpena lutka, jedva dolazeći do daha.

Tog lepog, senzualnog jutra, njih dvoje su prvi put povelili razgovor o deci. Tek tada shvatila je da i on, kao i ona, gaji ista pomešana

osećanja prema ideji roditeljstva. I on se toga neizmerno plašio i istovremeno je to žarko želeo, kao i ona. Tada joj nije bio jasan izvor njegovog straha, ali sad je shvatila da su, bez obzira na to što su ona i Rob doživeli potpuno drugačija iskustva, njihove unutrašnje rane bile iste. Zbog toga ga je i zavolela, jer je konačno pronašla nekoga ko je u potpunosti umeo da razume njen bol, zato što ga je i sam doživeo.

Zatreptala je i vratila se u sadašnjost. Karterove oči konačno su bile potpuno zatvorene.

Najlakši način da nekog lišiš života jeste da mu presečeš abdominalnu aortu.

Eli je izvukla nož s dna svoje torbe za plažu. Svukla je Karteru odeću, a zatim prstom potražila aortu koju joj je Rob detaljno opisao. Pronašavši je, usledio je kratak ubod, okret noža i krvarenje je već započelo. Osetila je mučninu i pokrila usta rukom. Zatim je sišla s kreveta, nasmrt uplašena. Srce joj je udaralo kao poludelo, a disanje se ubrzalo kao da je trčala. Onda se prisetila one jadne nedužne dečice čije je živote Karter uništio. Pomislila je i na Roba, kog drže bogzna gde i čiji život zavisi od ishoda njenog dela. Duboko je udahnula, ponovo prišla krevetu i snažno zabola nož u Karterov stomak. Začudila se kako je sečivo teško prošlo kroz slojeve njegove kože, mišića i sala. Kad je krv potekla iz rane, on se zakoprcao jednom ili dvaput i potom potpuno smirio. Eli se odmakla od kreveta, boreći se da ne ispovraća celu utrobu.

Teturajući se, prišla je balkonskim vratima i izašla na vazduh, duboko udišući slani vazduh i neprijatno slatkastu aromu alkohola i voća koje je predugo stajalo na suncu.

Uradila je to. Ubila je čoveka. Učinila je to iz ljubavi prema svom muškarcu. I sad su njih dvoje isti. I Rob i ona su ubice. Smrt ih je ujedinila više nego sam čin venčanja.

Kvin će ti narediti da se oslobodiš tela, ali nemoj ga poslušati. Ostavi leš u krevetu, jer će ga tako sigurno pronaći. Znam da će ti ovo zazvučati grozno, ali veruj mi da je to neophodno, ljubavi moja. Znam šta govorim.

Nina Sadovski

Dole na plaži, grupa preplanulih mišićavih mladića igrala je nožni tenis na pesku. Dovikivali su se, smejali i groktali i svi ti zvuci dopirali su do njene sobe, one iste gde je prešla granicu koju nikad više neće moći da poništi.

Sada

Konačno je došlo vreme. Eli izviruje kroz vrata magacina. Nebo se polako boji u tamnoružičasto i preliva zagasitobakarnim i purpurnim tonovima. Na horizontu se skupljaju tamni oblaci, vatrenocrveni po obodima.

Eli sva treperi od uzbuđenja. Samo želi da odu s ovog ostrva i da ga njene oči nikad više ne vide. Skreće pogled prema Robu. On se šali sa Pi Džejem, starim drugom. Kako može da bude tako opušten? Preplavljuju je osećanja zbog svega što joj se dogodilo u nekoliko proteklih dana. Misli na čoveka kog je ubila, na ženu koja je nastradala štiteći je, i na Tomasa, dečaka kog je spasla i za kog ne zna kako je završio. Misli i na Kvina ostavljenog vezanog za stolicu da iskrvari u onoj sablasnoj kući. A onda joj je nešto palo na pamet. U žurbi je zaboravila svoju torbu. U njoj joj je ostalo nešto gotovine, ali i lična karta, šrafciğer i venčana burma.

„Hoćemo li uskoro?“ pita ona nestrpljivo i seda na prevrnutu drvenu gajbicu, nervozno prelazeći rukama preko butina. „Krećemo li uskoro?“

„Met treba da se vrati svakog časa“, odgovara joj Pi Džej. „Uskoro će mrak. Tad krećemo.“

Eli pritiska oči rukama. Ne može više mirno da sedi. Naglo ustaje i kreće prema vratima.

„Kuda ćeš?“ pita je Rob blago nervozan, ali ona se pretvara da to ne primećuje.

„Po vodu. Smem li?“, odgovara mu.

I ne sačekavši njegov odgovor, prolazi kroz kuhinju i odlazi u glavnu salu restorana, a zatim se smešta na klimavu barsku stolicu za zakrivljenim šankom. Sam restoran prilično je nemarno namešten. Stolice su rasparene, stolovi zastrti isflekanim stolnjacima. Po zidovima vise uraljene fotografije; na nekoliko njih prikazani su živopisni pejzaži s ostrva, a tu su i dve crnobeke s kojih se smeška mlada ljupka devojka sa sitnim pletenicama oko glave. Još nije vreme ručka, tako da je sala skoro prazna. U njoj je tek nekoliko prerano ogladnelih turista koji sa slašću žvaću roštilj.

Sudeći po naglasku, barmen je Britanac. Eli ga posmatra dok sav zajapuren u licu, mrtav ozbiljan prepričava ostrvsku legendu dvema Holanđankama s rančevima na leđima. One ga slušaju širom otvorenih usta.

„Letnjikovac je podigao bogati američki biznismen“, priča im Britanac. „Ali tokom jedne posete, kad je došao da nadgleda radove, smrtno se zaljubio u meštanku i postao opsednut njome.“

Barmen im se primiče i nastavlja tišim glasom. „Ona je bila vudu sveštenica, ta devojka. Bacila je čini na njega i tako ga zavela. Međutim, kad je njena vradžbina prestala da deluje i kad se onaj čovek vratio ženi, Merijen ih je oboje ubila, a potom izvršila samoubistvo. A sad još i ovo“, nastavlja on vrteći glavom.

Posle svega kroz šta je prošla, Eli je mislila da više ništa ne može da je iznenadi. Međutim, kad je čula ovu verziju priče, sasvim suprotnu od one koju joj je ispričao Ludi Bi, po kojoj je Merijen bila nevina žrtva, a ne ubica, shvatila je koliko sve može izgledati sasvim drugačije kad se pogleda iz drugog ugla.

„Izvolite, čime mogu da vas poslužim?“, obraća joj se barmen i stavlja kartonski podmetač pred nju.

„Malopre ste govorili o kući *Merijen*?“

„Da. To je loše za turizam“, odgovara joj on. „Ali ne može se sakriti. Ionako će sutra osvanuti u novinama.“

„O čemu vi to?“, pita ga Eli, mada naslućuje njegov odgovor.

„Policija je pronašla leš nekog tipa u kući“, govori joj on. „Koliko sam našao, i ovaj je Amerikanac. Ubijen je. Izboden nožem.“

„Izboden nožem?“

On klima glavom i stavlja pred nju ledeno pivo. „Kuća časti. Čudna su vremena.“

Bogme jesu. Eli oseća vrtoglavicu. U glavi počinje da joj tutnji. Mrtav je. Otkud to? Kvin je bio živ kad su odlazili. Izboden je nožem. Ko li je to učinio?

Rob. On je poslednji izašao iz kuće. On je ubio Kvina. Sto odsto je on to učinio.

Ali zašto?

Da li je mislio da se jedino tako može osloboditi nekog toliko moćnog i jednako pokvarenog? Ovo jeste bilo logično, ali istovremeno zastrašujuće. Ona ne razmišlja na taj način. Ona nije ubica. Kako nije? Jeste.

Eli skreće pogled prema izlaznim vratima, prema ulici koju lagano guta sumrak. Mogla bi sad ustati i jednostavno izaći kroz ta vrata. Ali kuda da pođe? Šta da uradi? Njeni snovi o lepom životu s Robom upravo se raspršuju poput peska čija su poslednja zrnca iscurila kroz uski stakleni procep unutar peščanog sata. Istina je iznenada udara posred lica. Ona zapravo uopšte ne poznaje svog supruga. Ne zna ništa o njemu i zato mu ne može verovati. Oseća se ogoljeno spolja i sastrugano iznutra.

U njenoj duši otvara se provalija sumnje i pitanja počinju da naviru poput bujice. Nije li čudno što se i Pi Džej odjednom pojavio na Svetoj Luciji? I zašto je uopšte taj Volš podmetnuo leđa zbog njih dvoje? Da li joj je Rob sve rekao? Ili ju je opet slagao? Eli ne može da se otrgne navali sumnje koja je nagriza poput otrova.

Oseća kako je barmenova ruka hvata za nadlakticu. „Jeste li dobro? Izgledate kao da ćete se srušiti s te stolice“, obraća joj se on, široko joj se osmehujući.

„Jesam, hvala vam“, odgovara mu ona i silazi sa stolice. Mora saznati istinu. Mora odagnati ovu sumnju kako zna i ume.

Nije sigurna kako će to izvesti, ali u ovom svetu, u kome je sve mutno i nedefinisano, zna samo jedno: mora nestati. Kad i kako će to učiniti, zavisiće od onoga što bude saznala.

Nekada

Njena ruka čvrsto je držala nož. Njegovi snažni prsti obavili su se oko njene nežne, sitne šake. Zatim su zajedno gurnuli oštricu kroz belu glazuru i cvetove ljubičaste mase od fondana. Istovremeno su sevnuli blicevi. Eli je podigla pogled i ugledala svoju majku kako stoji iza fotografa i briše suzne oči čipkanom maramicom. Eli i Rob upravo su isekli prvo parče svoje svadbene torte. Zatim su kašičicom jedno drugom ubacili po zalogaj torte u usta. Unapred su se dogovorili da ovaj deo običaja ispune do ove tačke, bez onog dodatka u kome mlada i mladoženja jedno drugom razmazuju tortu po licu. Čim su završili ovo međusobno hranjenje, konobari su odgurali tortu na kolicima, isekli je i nastavili da je služe gostima.

Eli je osetila kako je iznenada prožima tuga. Njihovo divno svadbeno veselje polako se bližilo kraju. Svi oni meseci planiranja, uzbuđenja, radosti i tihe čežnje ubrzo će postati samo deo prošlosti. Pretvoriće se u uspomenu o kojoj će svedočiti samo fotografije što će komentarisati s prijateljima i rodbinom. Potruđiće se da zapamti što više i da svaki trenutak najvažnijeg dana u njenom životu ostane zabeležen u njenom srcu.

Pronašla je majku i prebacila joj ruku preko ramena. Mišel je izduvala nos i osmehnula joj se kroz suze, a zatim se zanela unazad. Tek tada Eli je shvatila da joj se majka napila.

„Bilo je ovo divno venčanje“, rekla joj je majka zaplićući jezikom.

„Još nije završeno“, odgovorila joj je Eli. „Orkestar smo platili do dva posle ponoći.“

„Znam to“, rekla je Mišel šmrčući. „Samo, celog dana ne mogu da prestanem da mislim na Meri En.“

„Ona je tu negde, mama.“

„Nije trebalo da umre“, sad je glasno ridala Mišel. „Ovo je trebalo da bude njeno venčanje. Nju sam oduvek volela više od tebe.“

Mišel je ovo izgovorila sasvim spontano, a Eli je to primila kao nešto sasvim obično, kao da je tu rečenicu dosad čula bar hiljadu puta. Pa ipak, ponovo ju je zbolela, kao da ju je čula prvi put. Bez reči se udaljila od majke, teško dišući. Vrtelo joj se u glavi. Morala je da izađe na vazduh.

Da, potreban mi je vazduh, pomislila je. I trenutak nasamo s Robom. Mojim mužem. Gde li se samo izgubio?

Sada

Pi Džej vodi ih kroz užurbano pristanište. Sve četvoro koračaju brzo, ali ipak ne prebrzo, da ne bi privukli pažnju. Ribari izvlače poslednje mreže s ulovom, iznajmljeni čamci i brodovi polako se vraćaju u luku, a prodavci opreme za ronjenje i suvenira jedan za drugim zatvaraju tezge. Dok se svi oni pripremaju za počinak, restorani i barovi tek sad počinju da žive. Vazduhom se šire mirisi ruma mešajući se sa sparinom i žagorom koji dopire s otvorenih terasa. Do njihovih ušiju dopiru delovi razgovora koje ljudi vode među sobom – neki o rasporedu čarter-letova, neki o promeni planova, dok se treći spremaju da odlete odavde što je pre moguće i nastave odmor na Arubi i Barbadosu. Usput se čuju i diskusije novinara kako se prepiru zbog toga koji je naslov odgovarajući za sutrašnju vest. *Sadista sa Svete Lucije ili Pakleni odmor.*

Dok se kroz pristanište pronosi glas o novom gnusnom ubistvu, mrak pada na grad i steže se oko njega poput gvozdene rukavice. S mrakom stiže i strah. Na ostrvu je ludak koji ubija. Policija je nemoćna. Biće potrebne godine da se turizam na Svetoj Luciji oporavi. Od čega će do tada živeti?

Dok prolaze pored dvojice ribara što stoje na molu i puše oslonjeni o kameni zid, do njihovih ušiju dopire deo razgovora: „Još jedan mrtvac. Izboden nožem kao i onaj u hotelu. I njemu je odsečena donja usna...“

Čuvši ovo, Rob naglo zastaje i okreće glavu unazad, ali ovo traje samo sekund. Zatim pametno nastavlja dalje i usmerava pogled prema Eli. Ona je bleđa kao krpa. I ona je čula istu rečenicu.

Pi Džej i Met zaustavljaju se desetak metara dalje, pored nekog izubijanog ribarskog broda na čijim je bokovima kitnjastim slovima ispisan naziv *Divoušen*. Met pruža svežanj novčanica nekom strancu s telom u obliku burenceta. Ovaj trpa novac u zadnji džep šortsa, pozdravlja Meta i polusalutirajući mrmlja: „Kasnije, Paskale“, a zatim nestaje u noći.

Met se ukrcava na brod, Pi Džej ulazi za njim. Rob pruža ruku Eli, ali ona se nećka.

„Eli, moramo da krenemo.“ Rob joj steže ruku obuhvativši je prstima. Iznenađuje ga hladnoća njene kože, uprkos tome što je vazduh još veoma topao i vlažan. Ona uskače na brod i prati ga nesigurnim korakom, izbegavajući njegov pogled.

Motor je zabrujao i Pi Džej odvozi lađu iz luke i usmerava je ka otvorenom moru. Okean penuša pod njima, a nad njima plove gusti tamni oblaci. Met i Pi Džej ostaju na gornjoj palubi, a Rob odvodi Eli u skućenu kabinu u potpalublju. Unutra se oseća otužan smrad ribe pomešan s teškim mirisom nafte. Osećaju se i mirisi izbeljivača i katrana, soli i truleži.

„Zašto si mu odsekao usnu?“

Rob je iznenađen količinom srdžbe u njenom glasu. „Eli... ne misliš valjda. Nisam to učinio.“

„Zašto si ubio Kvina?“

„Nisam.“

„Ne laži me, Robe! Videla sam kako si odreagovao na molu kad si čuo šta pričaju ona dva ribara. Mislio si da ćemo biti dovoljno daleko kad ga budu pronašli mrtvog, je li? Pa si mislio da nećeš nikad morati da mi to priznaš?“

„Eli, kunem ti se, nisam ga ja ubio.“

„Onda ko je? Pi Džej? Ili tvoj prijatelj Met? Nije li malo čudno što se tvoj stari pajtaš Pi Džej baš sad pojavio, i to ovde? I što ga je Met tako lako pronašao?“

„Zašto mi sve ovo govoriš?“, pita je Rob napetim glasom. „Rekao bih da je čista slučajnost. Uostalom, kakve veze to ima? Pronašao nam je brod i njime upravo odlazimo odavde.“ Zašto mora sve da čačka i preispituje? Zašto, jednostavno, ne može da pusti i zaboravi?

„I kako je pronašao brod? Kako? Sigurna sam da odnekud poznaje onog čoveka kome je dao novac.“

„Ono što si čula samo je ulično tračarenje. Ko zna da li je Kvin zaista mrtav? I sad još optužuješ Meta? Posle svega što je učinio za nas?“

„Ima li uopšte kraja tvojim lažima?“, pita ga Eli drsko.

„Kunem ti se životom da nisam ubio Kvinu! Niti je Met to učinio. Moraš da mi veruješ, Eli.“

„Da ti *verujem*? Tebi?“; odgovara mu zajedljivo, kiselo mu se osmehnuvši. Lice joj je crveno od besa. „Neko je Kvinu odsekao usnu. Ko je to učinio, Robe? Nije se sama odsekla, zar ne? To je *tvoj* znak, Robe. Tvoj i Metov!“

„Prestani! Neću više da te slušam! Pusti to! Jednostavno, pusti.“

U Robovoj glavi počinje da urla glas nesigurnosti. Ali uprkos tome, postoji nešto u šta jeste siguran. Čvrsto veruje da je Eli njegov svetlo. Njegov izlaz iz mračnog tunela. Njegov spas. Sad shvata da, kud god da pobegne, ostaje vezan okovima za svoju mračnu prošlost i tako će ostati do kraja života. Oseća kako polako počinje da ključa. Šake mu se stežu u pesnice. Navala besa koja počinje da ga obuzima veoma mu je dobro poznata. „Kuda si odlazila svakog utorka?“

„Molim?“, šokirana je Eli.

„Misliš li da nisam to primetio? Pratio sam te. Ko se nalazi u onom domu za nemoćne? Hajde, da čujem. Izgleda da ipak postoji nešto što *ti* kriješ od *mene*, zar ne, Eli?“

Njegove oči lutaju po unutrašnjosti kabine i zaustavljaju se na ribarskom nožu za čišćenje ribe koji leži na prljavoj krpari. Saginje se i podiže sečivo. Eli je ustuknula unazad. Strah koji on vidi u njenim očima pogađa najcrnju tačku u njegovoj duši.

Nekada

Kad joj je Rob podigao veo, Eli se osećala i ponosno i svečano, ali joj se malo vrtelo u glavi. Njena majka, koja je sedela u prvom redu, sijala je od sreće. Njen otac stajao je s Robove desne strane. To je baš bilo lepo od njega, da stane uz Roba umesto njegovog rođaka. Eli je prešla pogledom preko sale.

Marsi Klark, sva u crnini, sedela je s ostalim prijateljima s posla. Eli je bilo drago što je Marsi ipak smogla snage da dođe na njihovo venčanje, budući da ju je Itanova smrt duboko potresla i ostavila potpuno neutešnu. Videvši da Eli gleda u njenom pravcu, Marsi joj je uputila iskren osmeh, što je možda bio njen prvi smešak koji je ikome uputila posle muževljeve smrti. A zatim je usledio palac okrenut gore. Mlada se tad okrenula ka svom mladoženji. Bože, koliko ga je samo volela!

„Da li ti, Eli, uzimaš Roba za svog zakonitog supruga?“

Srce joj je brže zakucalo. Ovo je bio trenutak koji je tako dugo čekala. „Da.“

„Sad možete poljubiti mladu.“

Pogledi su im se ukrstili, a usne spojile. U tom trenutku bili su samo njih dvoje, kao da su sami na svetu.

Zatim su se mlada i mladoženja okrenuli licem prema razdraganjoj masi koja im je klicala i aplaudirala. Odnekud se čulo i nekoliko dobronamernih zvižduka. Konačno su uspeli. Sad su bili venčani.

Sada

Eli izlazi iz potpalublja sva zajapurena i zadihana. Poslednje rumeno parče sunca zaranja u horizont. Tamni talasi udaraju u peščanu obalu koja se lagano gubi u daljini. Nad njima – gorostasne litice obrasle vinovom lozom i puzavicama prekrivenim raznobojnim cvetovima. Odmakli su jedva kilometar od obale, ali ona se oseća kao da lebdi u vremenu i prostoru, negde između zemlje i neba.

Pred njima – otvoreni okean. Iznad njih modri tepih s blistavim zvezdama preko kojih klize gusti, tamni, srditi oblaci. Vetar se pojačava i šiba im lica i odmah zatim počinju da ih kvase krupne tople kapi kiše.

Met joj pruža bocu vode koju vadi iz hladnjaka pored svojih nogu. „Jesi li ti to trčala?“, pita je on dok mu na usnama podrhtava osmeh. Eli uzima bocu i otpija nekoliko gutljaja. Zatim briše usne nadlaničom, ostavljajući crvenu mrlju na obrazu.

„Nisam trčala“, odgovara ona ravnim glasom. „Upravo sam ubila Roba.“

Eli sleže ramenima. „Nisam imala izbora. Krenuo je nožem na mene. Nije mu se dopalo to što sam otkrila da je Pi Džej, zapravo, Paskal. Je li tako, Pi Džej? Tim imenom nazvao te je onaj čovek u pristaništu? Ti si, zapravo, ortak Kartera Vilijamsona.“

Met zuri u nju divljim ali zainteresovanim pogledom.

„A ti, Mete Volše“, nastavlja Eli, „kakva je tvoja prava priča, ti, dobri Samarićanine?“

Eli ga gleda prkosno ispod trepavica. „Jesi li ti ubio Kvinu?“, bruji ona. „Tek da mu se osvetiš za ono što je on tebi učinio? Ili je možda tvoja priča mnogo zamršenija?“

„Ti si stvarno neverovatna“, obraća joj se Met zavodnički. „Sad mi je jasno zašto se Rob zaljubio u tebe“, govori joj lica rumenog od žudnje. Prilazi joj sasvim blizu i prstom joj briše krv s obraza. Eli se ne trza i drsko ga gleda u oči. Ona više nije ista osoba kakva je bila pre jedan sat.

„Pitam se šta sad da uradim s tobom“, govori joj Met otežući i istovremeno joj prelazeći prstom preko usana. Umesto da se uplaši, Eli mu prelazi rukom preko grudi. „Hajde, Mete, ispričaj mi sve. Pričaj mi o Kvinu.“

„Kvin je bio moj štićenik, baš kao što je Rob njegov. Ja sam ga obučio i naučio ga svemu. Pokrenuo sam ga. I stvarno sam ga voleo. Sve dok me nije izdao i pokušao da zauzme moje mesto. Sad ti je jasno zašto sam morao da ga ubijem.“

„A Pi Dže?“

„On odvajkada radi za mene.“ Met joj se hladno osmehuje. „Iza svega ovog stojim samo ja. Tako je bilo oduvek, i tako će i ostati. Kad se domognemo Karakasa, Paskal i ja bićemo sasvim novi ljudi.“

Met zavlaci ruku u Elinu kosu. „Ali ti ćeš se pridružiti svom jadnom mrtvom mužu na dnu mora pre nego što nas dvojica stignemo tamo.“

Metovi prsti miluju joj vrat, a zatim se sklapaju oko njega.

„SKOČI!“ Eli čuje glas iza sebe i okreće se prema njemu. Rob stoji na vratima koja vode iz potpalublja. U ruci mu sija onaj ribarski nož. „Eli, pobogu, skoči!“

Ona uspeva da se oslobodi Metovog stiska. Zastaje za sekund, a zatim se okreće na drugu stranu, zaleće se i pada u mastiljavomodre talase. Da li je zaista pala? Ili je možda sama skočila?

Voda se sklapa nad njenom glavom i ona tone u tišinu gorostasnog okeana. Zatim podiže glavu i počinje da pliva gore. Izleće na površinu baš kad je pomislila da će joj pluća eksplodirati. Gleda prema brodu i kao kroz maglu vidi da se Rob i Met rvu na palubi. Trenutak kasnije, obojica padaju s palube i nestaju u dubinama okeana.

Dok se Eli bori s naletima plime, upinjući se da s teškom mukom održi glavu iznad vode, kroz misli joj prolaze Robove poslednje reči koje joj je uputio dok su bili u potpalublju.

„Ti si moje prvo i jedino lepo sećanje, Eli. Čak i ako ne veruješ ni u šta drugo što sam ti rekao o sebi, veruj u ovo, molim te.“

Šta se desilo posle

Lisjen ne želi previše da mozga o tome šta se desilo posle.

Oduvek se ponosio time što je dobar čovek i pošten policajac. Ali sad je bilo potrebno da stavi te kvalitete na probu.

Talasi su izbacili leš Meta Volša na tamni vulkanski pesak plaže Ans Šastane, gde ga je pronašao mladi bračni par, koji je jahao duž plaže diveći se prelepom zalasku sunca. Uzrok Metove smrti definisan je kao davljenje, mada mu je telo bilo u veoma lošem stanju, izubijano i puno rana. Da li su ga talasi izudarali o koralne grebene? Ili je posredi bilo nešto drugo? Islednik to nije mogao precizno da utvrdi.

A onda su se jednog jutra, u cik zore, na njegovim vratima pojavili Rob i Eli, iznureni i izgladneli, u groznom stanju. Lisjen ih je odveo dalje od svoje kuće, u kojoj su spavali njegova trudna supruga i sinčić, ali je ipak pristao da ih sasluša. Elino uporno ispitivanje u vezi s Tomasom i uzdah olakšanja koji joj se oteo kad je čula da je dečak dobro, delovali su mu potpuno iskreno. E sad, što se tiče ostatka njihove priče, uključujući i onaj neverovatni deo o tome kako su se njih dvoje jedva izbacili iz kandži okorelog kriminalca Meta Volša, kako su odvojeno doplivali do obale i posle se našli na ranije ugovorenom mestu u Sufrijeru i potom se skrivali od javnosti sve dok Eli nije ubedila Roba da se obrate Lisjenu – nije bio siguran da li da im uopšte veruje, niti u kojoj meri, ma koliko da je to želeo.

Usledili su njihovi iskazi i obrazloženja, poluistine i čiste izmišljotine, smišljene s ciljem da izbave Roba Bomana i Elenor Larabi s ostrva, a o kojima Lisjen ni sad ne može da se izjasni niti da ih u celosti proguta.

Ljudi su ubijeni. Sva ta ubistva ostala su nerešena. Tri dečaka i dalje se vode kao nestali.

Ali Eli je spasla život njegovom nećaku i samim tim mnogo ga je zadužila. Nije li tako?

Skoro dvanaest hiljada kilometara dalje od Svete Lucije sunce drugačije sija i povetarac drugačije miluje. Pesak je beo i mek kao baršun, a more smaragdnozeleno. Ovo je Bali, očaravajuće ostrvo kao stvoreno za novopečene supružnike na medenom mesecu.

Tamni kolutovi ispod njenih modrih očiju govore o njenoj iscrpljenosti. U korenu njene smeđe kose počinju da se pomaljavu zlačani pramenovi njene prirodne kose. Ona podiže pogled s površine mora i zadržava ga na prugastom paraglajderu koji lebdi preko kristalno-plavog neba. Plaža je inače pusta, ali čak i da je na njoj bilo izletnika i ljubavnika prepletenih tela, nešto je sasvim jasno u vezi s ovom ženom. Ona deluje neobično i čudnovato *osamljena*.

Iz daljine se vidi muška prilika koja se vuče preko peska. Zraci sunca odbijaju se od njegovih naočara za sunce. On korača pravo prema onoj ženi, zaustavlja se iza nje i spušta joj ruku na rame. Ona se trza. On brzo sklanja ruku s njenog ramena i zatim se spušta pored nje, s nogama podvijenim pod zadnjicu. Nijedno od njih dvoje ne progovara. Potpunu tišinu remete samo povremeno kreštanje morskih ptica i jednoličan šum talasa.

Žena okreće glavu prema muškarcu pored sebe, istovremeno prolazeći prstima kroz pesak. Toliko toga ima da se kaže, toliko toga da se razotkrije, toliko toga da se opravda i razjasni. Među njima zjapi provalija velika kao okean.

Ipak, tu postoje i tanane niti ljubavi, poverenja i nade koje ih još povezuju. Hoće li one biti dovoljne? Ne znamo. A ne znaju ni njih dvoje.

„Pa, dakle“, ona konačno progovara prigušenim tonom. „Naša prva svađa.“

„Gledaj na nju iz ovog ugla: teško da ćemo ikad više imati takvu.“

„Stvarno sam mislila da ćeš me ubiti tamo na brodu.“

„Sebe ili Meta“, odgovara joj Rob vrteći glavom. „Ne tebe, ljubavi. Tebi nikad ne bih našao.“

On pruža ruku i stavlja je preko njenih prstiju zaronjenih u pesak. Budući da je njegova šaka mnogo krupnija od njene, pod prstom oseća kako joj žila kucavica treperi pod tankom kožom iznad zgloba.

I tako, naša priča je ovde zatvorila svoj krug. Počela je u jednom tropskom raji i završila se na drugom. I ovde sunce sija, cveće je u punom cvatu i talasi lenjo penušaju preko peščane plaže.

Dve razorene duše ovde će olizati svoje rane i pokušati da ih zaleče.

Ali ne zavaravajte se, kraj ovoj priči još se ne nazire. Ima još mnogo toga da se razotkrije.

Baš kao i u svakoj drugoj sličnoj priči.

ZAHVALNICE

Veliko mi je zadovoljstvo što mogu da zahvalim roditeljima, Edvardu i Džin Sadovski, za безусловnu podršku koja nije izostala čak i tokom neočekivanih preokreta u mojoj čudnoj karijeri. Takođe, mnogo zahvaljujem i svojoj divnoj, inspirativnoj deci, Rafaeli i Zanderu Klajman (vas dvoje ste moje najbolje ostvarenje), kao i mojoj pastorčadi Arijeli i Danijelu Hakman, posebnoj ćerki Aneliji Rej i sestrinom momku Darijusu Margalitu. Svi vi podjednako obogaćujete moj život. I pričama podstičete moju maštu.

Zahvaljujem braći Džonatanu i Ričardu, kao i snahama Lori Stajnberg i Meri Klensi, i njihovoj divnoj dečici, Ajvanu, Džuliji i Eriku, zbog toga što postoje.

Posebno zahvaljujem svima koji su prvi pročitali moj roman i nesebično mi pružili sugestije. U tom smislu, moja zahvalnost deli se na ravne časti među sledećim ljudima: Šonom Smitom, Dženet Kuk, Mišel Rejmo Kujate, Kerolin Maneti, Robin Saks, Lejnom Kon, Aleksandrom Seros i Hanom Fenisi. Svi vi pružili ste mi korisne informacije i nesebičnu ljubav.

Zahvaljujem i divnim agentima, Džoelu Gotleru i Emi Svini, kao i pravnoj zastupnici, Marsi Moris, za sve što su učinili za mene. Ne bih bila pravedna kad ne bih spomenula i pokojnog profesora Vili-jama Meredita (1919–2007), koji mi je predavao kreativno pisanje

na koledžu Konetikat i najzaslužniji je za to što sam uplovila u spisateljske vode.

Hvala Suzani Sadovskoj, Heder Ričardson, Deb Akuili, Betsi Stal, Brendi Gudman, Šandiz Zandi, Ketu Boluč, Lindi Bauer, Debi Hafman, Lisi Kislak, Metjuu Majzelu, Lenor Kleter, Debi Libling, Suki Ču, Tomu Bišopsu, Džudi Blum, Džefu Stanzleru, Majku Otu, Kingsli Smit, Evi Vives, Piteru Soletu, Janiju Kirijazisu, Robinu Svikordu, Vendi Litman i Rut Vitale što su mi tako dobri prijatelji i što su me bodrili.

Moje poštovanje i privrženost prema mojoj neverovatnoj urednici Kejt Micjak ne dovodi se u pitanje.

Takođe, veoma sam zahvalna celom timu *Balantajna*, posebno Libi Makgvajer, Kim Hovi, Denizi Kronin i celom njenom timu, Dani Blančet, Loreni Novek, Džuliji Magvajer i Kerolajn Tigl (za divan i izazovan dizajn naslovne strane knjige).

Posebno zahvaljujem svom suprugu, Gariju Hakmanu, s kojim istražujem sve opasnosti i radosti intime (ali koji mi je rekao, pošto je pročitao knjigu, da će odsad spavati s jednim otvorenim okom).

REČ-DVE O AUTORKI

Nina Sadovski napisala je brojne originalne scenarije i uradila adaptacije scenarija za kompanije poput *Volta Diznija*, *Vorking tajtl filmsa* i televizije *Lajftajm*. Puni pet godina radila je kao direktor filmske kompanije *Prufrok pikčers*, u vlasništvu čuvene Meg Rajan. Nina Sadovski trenutno radi kao profesor na visokoj školi za kinematografiju USK, gde predaje, producira i bavi se pisanjem. Ovo je njen prvi roman.

ninarsadowsky.com

@sadowsky_nina

Nina Sadovski
DO KRAJNJIH GRANICA

2016.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Vulkan izdavaštvo

Dizajn i prelom

Vulkan izdavaštvo

Štampa

Vulkan štamparija
Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs
www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

CIP – KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI
dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije, Beograd

COBISS.SR-ID 226382092